Robert och Harald eller De unga jägarne i Amerikas vildskogar

---

Förord till den elektroniska utgåvan

Under arbete...

Riley och tjuren.

ROBERT och HARALD

ELLER

DE UNGA JÄGARNE I AMERIKAS VILDSKOGAR.

FRÅN ENGELSKAN AF G. SWEDERUS.

STOCKHOLM. J. J. FLODINS FÖRLAG. Tryckt hos Bergström & Lindroth, 1870.

Författarens företal.

På ett sommarställe i Söder, omskuggadt af vinrankor, var jag om aftnarne omgifven af en skock barn, som fått vanan att höra mig berätta historier för dem. Då dessa gossar och flickor blefvo äldre måste jag ändra beskaffenheten i mina berättelser. Innehållet ansåg jag nu lämpligen kunna vara uppgiften om en mängd fakta i naturen, hvarjemte jag ansåg sådant meddelande böra åtföljas af förklaringar äfvensom utvägar och sätt i det dagliga lifvet för att rätt finna sig i förefallande händelser och reda sig sjelf, der händelserne voro emot. Om sådan undervisning skulle kunna inskärpa sig i minnet, behöfdes det en sammanhängande berättelse som tillika kunde interessera de uppvexande unga. Resultatet af mina funderingar häröfver blef en bok, och just denna bok om Vilsekomna Barn, eller *Harald* och *Robert*, som mina unga åhörare kallade min långa berättelse.

De ungas interesse visade sig stiga, ända igenom till slutet. Och jag är säker, att, om den ungdom som läser den nu tryckta berättelsen, fäster allenast hälften af det interesse dervid som min åhörarekrets gjorde, skall författaren vara fullt belåten.

Berättelsen är likväl icke till det faktiska deraf *uppfunnen;* fiktionen består hufvudsakligen blott i uppställningen och sammanbindningen af här förekommande händelser. Med få undantag har det berättade verkligen tilldragit sig. Hvarochen som känner de trakter hvarom de berättade händelserne handla, eller som besöker dem, skall bestämdt inse att de motsvara hvad som verkligen förefallit. Möjligtvis skall en sådan besökande också träffa på en och annan modig Harald, en klok Robert, en qvinlig Marie och en liten Frank med gladt och lätt lynne.

Om någon af mina unga läsare skulle komma vilse i okända trakter, så tror jag att han af här gifna vinkar må hafva den nyttan att kunna lättare reda sig i förut icke försökta förhållanden.

*

Till detta tillägger här Öfversättaren att han icke noga följt originalet, der i flera fall man haft afseende på svensk ungdoms fallenhet och tycken.

FÖRSTA KAPITLET.

Sällskapet och deras sjöresa.

En liten, men vacker brigg lemnade Charleston's hamn i Syd-Carolina, med destination till Tampa Bay i Florida. Det var mot slutet af sommaren. Passagerarne ombord voro nio: Doctor Gordon, hans tre barn, Robert, Marie och Frank, doctorns systerson Harald Mac Intosh, samt fyra tjenare.

Doctorn var en utmärkt läkare, som under vintermånaderna bodde på kusten af Georgien, men om sommaren på en liten landtegendom i bergtrakten af nämnde stat, som så raskt fortgår i utveckling, och som är så omvexlande till sin geologiska beskaffenhet. Hans fru var ifrån Carolina, i närheten af Charleston. Hans syster Anna hade varit gift med en öfverste Mac Intosh, som i tolf år bodde på en plantage nära staden Montgomery i Alabama, men dött och lemnat enkan, med tre barn, i en mindre lycklig belägenhet. Brodren besökte henne snart derefter för att bistå henne med att ordna ställningen.Han hade haft med sig sin son Robert, som så tillvunnit sig fasterns tycke att hon bad sin broder medtaga hennes son Harald för att bli uppfostrad tillsammans med denne städade gosse. Med mycket nöje medgaf doctorn detta, ty Harald hade också förekommit honom angenäm genom sitt raska och beslutsamma väsende. Harald hade varit i sin farbroders sällskap en månad då de händelser inträffade som här skola berättas.

Doctorns fru var något sjuklig och nervös, så att mannen ansåg nödigt att för vintern få henne förflyttad till ett mildare klimat än det hvari hon uppvuxit.

Tampa Bay är en militärpost som Nordamerikas Förenta stater hålla besatt. Gordon hade förut varit der, och derunder lärt värdera ställets italienska klimat, äfvensom han fattat sådant tycke för landets vilda skönhet, att han der köpt sig ett litet ställe i grannskapet af fästningen, och längtade efter en skälig anledning att få bosätta sig der. Denna anledning hade nu kommit, och under öfvertygelse om dervarande klimats blifvande lyckliga verkan på hustruns helsa, hade han lemnat henne med sina slägtingar i hemmet medan han skulle fara till Tampa Bay för att anordna stället för hennes vistelse der.

Det sällskap som han fick med sig, blef mera talrikt än han först ämnat. Robert och Harald skulle naturligtvis vara med, helst det just varit den sednares mors plan att få honom i åtnjutande af den familjuppfostran som hon funnit hafva verkat så lyckligt på Robert. Men vid närmare betänkande fann Gordon lämpligt att också medtaga sin äldsta dotter Marie, som var omkring elfva år gammal, och sonen Frank som var mellan sju ochåtta år. I afseende på betjening gjorde det ingen skilnad, ty fastän familjen var rik, hade barnen fått lära sig att vara oberoende af andras uppassning; de betjenade sig nämligen alltid sjelfva. Föröfrigt var Marie redan påräknad att göra mycken nytta i hushållet, emedan hon, för sin mammas sjuklighet, fått ganska mycken öfning med dithörande göromål och omtanka. Frank var för liten att göra någon nytta, men han var en liten snäll gosse, omtyckt af alla, så att han var treflig för hela kretsen. Tillsynen öfver honom och hans små behof skulle här bli detsamma som Marie förut haft i hemmet.

Robert var nära fjorton år, och var mycket vettgirig. Han hade blifvit eggad dertill af fadren, hvars omfattande insigter och lätta sätt att gagna med dem, satte honom i tillfälle att tillfredsställa gossens lyckliga håg för vetande. Han hade påtagligen en filosofisk fallenhet, men var icke lika fallen för athletiska öfningar som kunnat härda hans, af modern ärfda, ömtåligare kroppsbeskaffenhet.

Harald Mac Intosb, som också var ett halft år äldre än kusinen, var mycket olik denne; han var stark, både till naturen och barndomsvanor, men hade icke någon synnerlig lust för boken. Hans uppfostran hade blifvit mycket försummad emedan fadren satt mera värde på manlig utbildning än på själsodling. Hans undervisning hade varit särdeles bristfällig, och den enda driffjäder han haft att lära sig något var den att göra sin moder hugnad, ty henne älskade han med varmaste ömhet. Flera år före fadrens död hade hans största nöje bestått i att gå till en gammal Indian som bodde i hans föräldrarsgrannskap. Af denne man, Torgah, insög han allt som hörde till hans egen

naturkrafts utveckling — också det enda som Indianens lefnadserfarenhet kunde meddela, men som för en gosses fantasi vanligen är romantiskt lockande.

De båda kusinerne blefvo snart förtroliga vänner. Båda värderade ömsesidigt, den ene den andres egenskaper, och önskade sig ega dem. Föräldrarne hoppades också att ömsesidigheten skulle framhjelpa bådas utveckling till att eröfra utaf hvarandra hvad hvardera af dem förut saknade.

Utrustningen för vistelsen på en sådan ort som Tampa Bay skedde med afseende på att man behöfde föra med sig en stor mängd saker, emedan man på stället icke kunde erhålla något som hörde till lifvets vanliga beqvämligheter, såvida det icke kunde, till någon del fås i fästningen. Deribland voro också materialierne till ett litet boningshus, kök och stall. Stora förråder af matvaror, höns och getter (som här voro lämpligare än kor) ett par hästar, en vagn, en stor och vacker båt för sällskapliga utfärder, böcker både för studier och förlustelse, jemte sådana husgerådssaker som vanan gjort till behof.

*ANDRA KAPITLET.

“Mor Cary's kycklingar“, (flygfiskar) — Laxfiske. — Sågfisken. — Frank och Hajen. — Hägring. — Tom Styrbord. — Nautilus (segelsnäckan.) — Ankomst till Tampa Bay.

Marie och Frank blefvo anfallne af sjösjuka genast efter sedan fartyget kom ut i de svallande vågorna. De lade sig emellertid till sängs och uppstodo endast stundtals under de trettiosex eller fyratio timmar som seglingen varade.

Den enda händelse som förekom unden resan, var att Marie och Frank blefvo skrämda på följande sätt: De skulle försöka skingra sin ledsnad med att meta genom kajutfenstret. Midt öfver fenstren hängde skeppsjullen, och nedanför fenstren sågo de vattnet som hvirflade och skummade omkring rodret. Marie ville meta »mor Carys' kycklingar», ett slags fiskar som äro allmänt kända utaf dem som seglat i dessa farvatten. Hennes metdon bestodo af en stark ref, fyratio till femtio alnar lång, med flera märken på, och i ändan försedd med en liten röd lapp. Det hade icke lyckats henne att fånga mer än en, och denne hade trasslat in sig i refven. Marie drog in refven och ropade högt: »jag har fått en! Jag har fått en!» men innan hon fick honom till fenstret hade kräket släppt taget eller på annat sätt undkommit.

Frank hade fått en stor fisk-krok, som han fästat på ett snöre och matade med rått kött; han ville fånga lax, menade han. Strax efter sedan Marie haft sitt lilla äfventyr med *sin* fisk, såg Frank en stor fisk, två gånger så lång som metaren sjelf, och hade en ofantlig förlängd nos som på båda sidor var fullsatt med hvassa tänder, och som följde fartyget i kölvattnet. Ifrigt ropade han nu, kom Marie! se hit! Men fisken följde icke längre med; han tycktes blott varit nyfiken att betrakta den stora massa som kommit i hans trakter, och när det hvarken var en hvalfisk eller kraken, vände han och begaf sig bort.

»Jag skulle inte vilja få den der på kroken», sade Frank, som tillika förklarade att han visst inte skulle förmå hala in honom.

»Och jag skulle icke vilja hafva en så ful fisk i skeppet om vi vore i stånd att draga upp honom», förklarade Marie.

»Ush! så otäckt långt hufvud han hade! jag undrar hvad han kan göra med den der nosen och alla tänderna rundtomkring; se bara på nosen!» yttrade Frank.

»Jag skall fråga pappa om det», lofvade Marie.

»Kanske har han en så lång nos för att lukta med på långt håll», förmodade Frank.

Så pratade syskonen till dess Marie utropade: »Se Frank! hvilken stor svart trädklump der sticker upp ur vattnet. Se hur den flyter efter oss! Nej, det kan icke vara en trädklump, ty det simmar åt båda sidorna. Det måste vara en fisk! Drag in hufvudet, Frank!»

Då gossen icke fick någon lax, såsom han velat,hade han fästat en röd näsduk på sitt snöre, och lekte med att

slänga den ned i vattnet och låta den släpa. Men då Marie sade: »en fisk»; fick han se ett bålstort djur, mycket större än sågfisken. Ett ögonblick sednare rusade han fram alldeles såsom emot barnen och högg i näsduken. Båda skreko af räddsla, och Franks handled blef så skakad att han trodde den blifvit afbiten. Han var färdig att skrika en gång till, men tröstade sig då han såg sin hand vara oskadad. Genast derefter såg han fisken simma bort och hålla ena hörnet af näsduken som till en del hängde utanför hans mun. Fisken var en haj. Han hade blifvit lockad af den röda silkesnäsduken. När Frank drog på refven för att få till sig näsduken hade hajen fattat i den och ryckt på linan som Frank hade lagd omkring handleden. Efter denna händelse ville de icke längre meta i fenstret. Men historien om detta fiskandet var icke dermed slutad. Följande dagen var sällskapet mycket upptaget af en besynnerlig förlustelse som stundom förekommer på hafvet, fastän icke ofta i den trakt der man nu var. Hägringen af landet syntes mycket tydligt och vackert; än syntes landet liksom upplyftadt högt öfver hafvet; än åter syntes stranden dubbel, liksom vattnet varit en fullkomlig spegel, och landet och dess skugga förenade. Men vid detta tillfälle syntes skuggan vara på orätt ställe, så att den, i stället att vara nedtill syntes ofvanför. Det var i hög grad öfverraskande att se träden med toppen nedåt och från landfästet i luften.

Sjömännen betraktade skådespelet med lika stor nyfikenhet som passagerarne och icke utan att tillika kan-na en hemskhet. En gammal sjöbuss hördes muttra något liksom för sig sjelf, om att »det inte betydde godt».

»Jag har aldrig sett sådant der utan att det kommit något efter, ja! och i går då jag stod till rors, såg jag en kyckling fladdra på en tråd», försäkrade han.

»En kyckling, Tom?» frågade kaptenen som visade icke liten förundran. Hvad! har någon af barnen skadat sjömännens foglar?»

»Nej!» svarade Frank genast och utan att besinna sig. Vi hafva icke rört någons kycklingar. Jag gick bara till buren och tog den gamle tuppen i stjerten för att han skulle se på brödbiten som jag ville gifva honom.»

»Jag menar icke kycklingarne som vi hafva ombord, utan de kycklingar som flyga omkring oss: »Mor Cary's kycklingar», fortfor kaptenen, som med möda höll sig ifrån att skratta. »Vet ni inte att allt sådant der tillhör sjömännen, och att hvarochen som gör dem något förnär, också vållar oreda och ledsamheter för fartyget?»

»Nej, Sir!» ursäktade sig Frank, som fullt och fast trodde att kaptenen ville banna honom. »Jag visste inte att de tillhörde någon. Jag trodde att de alla voro vilda.» Marie deremot kände sig hafva orätt. Hon påminte sig hafva hört om sjöfolkets vidskepelse i afseende på »kycklingarne» men under behofvet att fördrifva tiden, hade hon längtat efter att få något att roa sig med, och hon trodde också att ingen hade sett hennes metning. Hon förklarade sig med en viss försagdhet.

»Jag fick icke fisken, Sir. Han kom att intrassla sig i refven, men han kom åter lös, så att jag icke kom åt honom.»Kaptenen visste icke om han skulle visa sig missnöjd eller road. Han vände sig nu till den gamla sjömannen, och sade: »Nå Tom! jag tänker att du väl ursäktar det som händt, isynnerhet som hajen företog sig att straffa gerningen med att eröfra gossens silkesnäsduk!»

Tom skrattade vid påminnelsen om hajen som skrämt barnen. Han hade åsett alla händelserna, ty han hade suttit i jullen och plockat dref.

Man hade haft stadig och gynnande vind ända sedan man lemnade Charlestons hamn, men nu började den skralna. Den styrmannen, som hade vakten, hvisslade alltemellanåt för att återfå vinden, men det hjelpte icke. Seglen hängde slappa och slängde blott efter skeppets svaga rullningar. Det enda som nu gjorde afbrott i enformigheten, var en segelsnäcka, som Marie upptäckte. Hon trodde att det var en liten leksak som något barn på land hade släppt ut, och som nu syntes på afstånd. Och det var verkligen ett roligt fartyg, men icke gjordt af något barns händer, ty der var en lefvande passagerare uti den lilla farkosten; der var ett segel som höjdes eller fälldes efter hans vilja, och der funnos äfven åror; (barnen kunde tydligt se dem då man kommit närmare); de rördes, så att det lilla fartyget roddes fram.

Nu blefvo barnen nyfikna att få detta fartyg. Frank kom först fram till den gamle Tom Styrbord. (Så hette den som knotat öfver Maris mete, men som nu visade sig mycket vänlig emot henne.) Frank ville nu genom honom

komma i tillfälle att få den underliga båten.

»Vill ni taga krigsskeppet?» frågade Tom. »Ja,gerna för mig, om ni kan taga det. Men huru vill ni då bära er åt?»

»Mina äldre bröder kunna ro dit och taga det, om kaptenen låter dem få låna båten», menade Frank.

Tom skrattade förstulet åt det förslaget, men tröstade Frank med att kaptenen nog skulle låna ut båten, och ändå på köpet få rätt roligt åt den jagten. Frank vände sig nu till kaptenen och bad om lof att få låna båten åt de äldre gossarne, som då kunde taga segelsnäckan. Han svarade, med ett vänligt leende:

»Ja, min lille karl, du får gerna taga båten, men om dina bröder kunna fånga det lilla lefvande skeppet, så äro de skickligare än de flesta andra menniskor.»

»Kan Robert icke taga upp snäckan med handen?»

»Jo, mycket lätt om hon väntar till dess att han får tag i henne; men då vore det likväl bättre att han toge en korg med sig för att sätta i vattnet nedunder snäckan och på det sättet fånga henne.»

Nu sökte man fadrens tillåtelse, som denne också gaf, ehuru han inom sig förmodade hurudant slutet skulle bli. Försöket var ju i alla fall ett afbrott i resans enformighet.

Kaptenen bad Tom fira ned jullen och taga de två äldre gossarne med sig, samt i öfrigt hjelpa dem det bästa han kunde.

Båten låg snärt vid långsidan af skeppet, gamle Tom halkade ned i den på ett tåg, och gossarne hjelptes ned med mera försigtighet. Man sköt båten ifrån fartyget, och halkade fram så tyst som möjligt. Harald satt i fören och Robert midt i båten, den ene med en korg,den andre med en håf, färdig att sticka ned den i vattnet under seglaren. En katt som kryper efter en fogel kan icke komma försigtigare än våra jägare nu foro, men innan båtens framstam kom på flere alnar nära snäckan, drog bon in sina armar och sjönk såsom bly ned i vattnet.

»Jo, jo!» skämtade Tom; »jag sade ju att ni skulle få henne om ni kunde taga henne!» — man fick trösta sig så godt man kunde.

Under någondera af de första dagarne i September kom man till en grupp vackra öar, som voro öfverst klädda med palmträd, och nedtill med annan stor rikedom af grönt, af alla skiftningar, hvarur höjde sig stora cedrar och ekar. Man kom snart så nära emellan dessa öar, att man kunde se en skock hjortar som betraktade dem ifrån stranden, samt en annan skock af vilda kalkoner som flög bort till en aflägsen lund.

På andra sidan om öarne låg vattnet lugnt som en spegel, så vackert att det nödvändigt måste beundras af alla som sågo det.TREDJE KAPITLET.

Tampa Bay. — Bellevue. - Lossning. — Ett farligt hugg. — Sättet att stilla blödningar ur en pulsåder. — Tom Styrbord ännu en gång. — Förvirring. — Middagssällskap.

Tampa Bay är en riktig perla i sitt slag. Den sträcker sig i öster från den stora hafsviken ett par mil långt, derefter vänder den emot norr; den är såtillvida skyddad, att vattnet der alltid är lugnt, utom vid vestliga stormar. Dess stränder bestå af sand och krossade snäckskal, och så skinande hvita att de nästan besvära ögat, och de höja sig så långgrundt ur hafvet att ett barn kan, på många ställen, utan fara gå långt ut i vattnet. De som bada i detta genomskinliga vatten, kunna, om de se nedåt, roa sig åt att betrakta all den myckna rörelsen på bottnen, huru de qvicka krabborne skynda sig förskräckta undan, och fiskar af alla slag stimma omkring. Vid ebben har man intet ställe beqvämare för en promenadridt än på den släta och fasta bottnen, som då aldrig dammar, och som man väl förstår är jemn som ett golf.

Det ställe der Gordon ämnade bygga, hade utsigt både åt fästningen som låg på afstånd derifrån, och åt hafvet, eller rättare åt de gröna öarne som till en del stängde inloppet till viken. Der fanns redan en liten byggnad med två rum. Den hade varit uppsatt af enhvit äfventyrare, som sedan sålt den åt en förnämare Indianhöfding. Gordon hade blifvit lockad af det vackra läget, men vid närmare undersökning fägnat sig åt en stor häck af poppelträd, på hvardera sidan om ingången, och som efter flera år uppvuxit till en höjd af åtta eller tio fot, och som hela året

igenom var täckt med praktfulla gröna och karmosinröda blommor. Höfdingen var nu död, och anläggningen hade stått öde ett helt år.

Sent på eftermiddagen ankrade skeppet nära stället, som Gordon gifvit namnet Bellevue. Alleman ombord tillsattes att biträda skeppstimmermannen Sam (en neger som var timmerman) med att göra en fast brygga, som var tillräckligt lång, för att farkoster äfven vid ebbtiden kunde der lägga till. Detta upptog hela tiden ända till aftonen, hvarefter man började lossa lasten hvarmed man fortfor en stor del af natten samt till middagen följande dag.

Arbetet afbröts för en stund genom en olycka som hände en af matroserna. Sams broder, Peter, stod vid landgången med sin bila på axeln, under det att flere man kommo med en tung packlår. Då han hörde dem komma, vände han sig hastigt om, och i detsamma vände sig en af bärarne framåt med hufvudet för att se efter om landgången var »klar». Båda hade gjort sin rörelse hastigt, och den olyckliga följden var att bärarens hufvud stötte mot yxäggen så att han fick ett farligt sår vid tinningen. Blodet sprutade i kastningar som bevisade att en pulsåder blifvit skadad. Man nedsatte packlåren mycket fort, en man försökte trycka ihop öppningen i såretför att hämma blödningen; men det var förgäfves. Blodet strömmade mellan hans fingrar och rann ymnigt. Kaptenen kom nu dit, och lärde mannen att han skulle trycka med fingret nedanför hugget, d. v. s. på den sidan som var närmast åt hjertat. Nu stannade sprutningen genast, ty pulsåderblodet drifves af hjertat ut till kroppens alla delar, och det kommer dervid alltid i kastningar eller sprutadt för hvarje slag som hjertat slår, hvaremot de andra ådrornas mörka blod flyter i jemn sköra tillbaka till hjertat. Deraf får man då den regeln att man vid starka blödningar skall trycka på ådern bortom eller hitom hjertats läge till den skadade delen, allteftersom blödningen sker från en vanlig blodåder eller från en pulsåder.

Medan den hjelpande fortsatte med tryckningen under såret, gjorde kaptenen en fast kula eller rulle af mjukt dref, till storleken som ett litet äpples. Denna lade han på samma punkt under såret, der sjömannen gjort tryckningen. Den räckte också något öfver nedra delen af hugget. Derefter fastband han den med en näsduk som räckte omkring hufvudet. Det är möjligt att blödningen skulle stadnat om kulan slutit väl till öfver ådern, men man fann snart att blodet åter flöt ut, pressadt igenom förbindningen, uppblötte drefvet och flödade öfver den sårades ansigte. Doctorn var då uppe i land på husets veranda. Då ett bud der uppsökte honom pekade han på spindelväf som hängde i stora festoner under det opanelade taket, och lät mannen taga en handfull deraf, under förklarande att det icke fanns något som hastigare stillade blodflöden än spindelväf.Den sårade var blek och färdig att svimma. Doctorn underrättade sig närmare om hvad som händt, och medgaf att han skulle gjort detsamma som kaptenen, men tillade:

»Ofta är det svårt att med tryckning stämma blödningar ur en tinning-pulsåder. Visserligen kunna alla pulsådror för någon stund stämmas genom tillräcklig tryckning på rätt punkt, eller i nödfall genom att bränna stället med hett jern. Men jag skall här visa ett lindrigare sätt.»

Under tiden hade han skyndsamt följt med budet ombord, der han aftog förbindningen sedan han öppnat sitt etui och derur framtagit en lancett, med hvilken han, till kaptenens och de öfriges förvåning afskar den blödande ådern. Man trodde att doctorn misstog sig. Men man fann nu med förundran att blödningen något minskades. Kaptenen yttrade härvid: »Det är ett underverk, jag har hållit på här en hel qvart för att täppa såret, och doctorn skär upp det värre än förut.»

»Det är en hemlighet inom vetenskapen», svarade doctorn, »men en hemlighet som jag strax vill förklara. Det är att en sårad pulsåder håller sitt sår öppet och blödande, men om ådern blir alldeles afskuren, drager den lättare ihop sig. Jag tillstyrker emellertid icke att försöka det utan vid de fall då det är en liten åder, eller alla andra medel blifvit försökta. Men se här är vatten; der kan man se hvilket förträffligt sammandragande medel kallt vatten är.»

Han blötte nu på såret dermed till dess att det var alldeles afkyldt, hvarefter han sydde ihop det med fåstyng med en krökt nål, pålade spindelväf och ny förbindning, samt förklarade operationen dermed vara färdig.

»Den som lefver han får lära något», yttrade Tom då han gick ifrån stället. »Jag tyckte att en duglig sjöman var det klokaste i hela verlden, men jag ser att det finnes mer klokt folk till utom oss.»

Man har svårt att, utan att hafva försökt det, tänka sig den villervalla som uppkommer vid flyttningen med ett helt hushåll till ett ställe der man icke har rum för alla saker, med vilkor att allt skulle hafva sin plats. Kistor och lådor och packor! hvilket bråk då man skall försöka få en ordning i allt detta. En husfaders ansigtsuttryck blir dervid rätt tungt och ofta besynnerligt.

Marie hade utmärkt ordningssinne. Oreda var henne en plåga. För hennes skull, men väl också för sin egen, lät Gordon uppsätta två provisoriska skjul; det ena skulle, tillsvidare, göra tjenst såsom kök. Det andra skulle bli till ett magasin — ett slags Noachs ark, dit allt skulle föras för hvilket man icke hade plats på något annat ställe.

Men lilla Marie skulle den dagen få erfara ett annat bekymmer. Kommendanten på Fort Brooke var en slägting till doctom, samt en gammal kamrat till honom. När han såg att briggen kommit, lät han ro sig till stället för att se huru de skulle tillställa det hela vid denna omständliga flyttning. Marie var så upptagen af föreställningar från det fina umgängeslifvet i Charleston, att hon nästan fick feber då hon blef varse en fin fremmande herre ankomma. Hon gick undan, alldeles utom sig vid tanken på ett värdskap för en sådan man. Såsnart hon fick tillfälle att tala ensam med sin far, utbrast hon:

»Hvad skola vi nu taga oss till?»

»Taga oss till?» upprepade han efter henne. »Vi skola icke taga oss till något alls.»

»Men skall han icke bjudas till middag? Vi hafva hvarken bord, eller något lämpligt att sätta dit för att undfångna främmande med!»

»Visserligen skall han äta middag här. Vi undfångna honom så godt vi nu förmå. Det får bli bättre en annan gång. Du tröstar dig kanske något om du får veta att majoren är din slägting. Kom nu så skall jag presentera dig för honom.»

Marie var en nätt flicka, och fastän hennes händer syntes varit använda under flyttningsstöket, var hon genast beredd att följa fadren. Hon gick in genom ett fenster på baksidan af det ena rummet; der fick hon tillfälle att tvätta händerna, ordna lockarna kring det alltid glada ansigtet, och kom med sedig hållning in i det andra rummet till de båda herrarne.

Gordon presenterade henne: »Det är min äldsta flicka! och majoren m. m. är din kusin!»

Man gaf hvarandra handen med hjertlighet och båda tycktes belåtna med slägtskapen.

»Hon är min hushållerska», fortfor doctorn, »och hon har nyss varit i stort bryderi.» (Marie såg på honom med en bedjande förebråelse). »Hon var så ledsen för att nödgas taga emot dig så alldeles olägligt som nu här måste komma i fråga.»»Såå! verkligen!» inföll majoren; »emellertid hoppas jag att min lilla kusin nu får lära sig huru vi militärer emellanåt få hafva det, och då lärer hon väl bli mindre besvärad af att »taga emot».

Marie's oro var emedlertid öfverstånden. Den främmande förstod nog förut huru ställningen skulle vara då man nyss fått hemta sakerna från bord och icke hunnit ännu ordna det minsta. Han var således beredd, att med bästa lynne i verlden hålla tillgodo med hvad huset kunde förmå. Allt gick för sig alldeles obesväradt. Ett matbord blef uppdukadt och ställdt under en stor lummig ek nära byggningen, och kokerskan Judy som fick anvisning på förrådet, lagade i ordning en middag för hvilken ingen behöfde känna sig förlägen. Judy var en juvel i sitt fack, ehuru svart och ful hon sjelf var.

Afsigten med majorens besök var att bjuda familjen till en vistelse i fästningen medan det nya huset skulle uppsättas, men Gordon afböjde det, emedan arbetet helt visst skulle mera påskyndas genom hans ständiga närvaro och tillsyn. Deremot lofvade han, att något längre fram komma dit öfver, åtföljd af barnen.FJERDE KAPITLET.

Ililey. — En åskby. — Ljudets begagnande att utröna afstånden från föremål. — Skydd emot blixten. — Sätt att

behandla personer som blifvit träffade af blixten. — Studier. — Ililey och hans familj. — Frank får ett fiskben i halsen.

Några dagar efter denna händelse kom ett annat besök ifrån Fort Brooke. Det var ingen ryttare, utan en person som kom i båt, och som redan på afstånd syntes vara särdeles skicklig att sköta årorna. Båten sköt fram på vikens lugna vatten liksom den finge farten mindre af årorna än af mannens blotta vilja. Gordon såg genom kikaren att det var en Indian, som sannolikt hade något att sälja.

Det var såsom Gordon förmodade. Det var en halfblods-indian som brukade bjuda ut vildt och kalkoner i fästningen, och som nu utom sådant hade med sig en vacker grön sköldpadda. Majoren antog att hans vänner i den nya kolonien bättre än han sjelf behöfde något färskt, hvaremot man i fästningen alltid hade tillgång till sådant, hvarför han nu, jemte helsningar, hänvisat mannen till Gordon.

Det var en vacker karl; hans namn var Riley. Han kunde vara omkring trettio år gammal, lång, rak och med värdighet i blicken, och ett öppet ansigte. Hanmedförde en biljett med rekommendation i afseende på tillförlitlighet.

Gordon var mycket belåten med honom, och betingade af honom en ny sådan leverans för en följande vecka; äfvensom han bad honom då qvarstanna några dagar för att hjelpa till vid byggnaden.

Vid slutet af veckan syntes luften förebåda ett oväder. Ett tjockt moln uppsteg långsamt i vester, och nalkades stället, under mycket buller och gny. Det var en tropisk åskby. Mullrandet på afstånd öfvergick snart till dunder. Blixtarne ökade sig hastigt både till antal och styrka, så att de slutligen voro förskräckliga. Marie och Frank tryckte sig nära till fadren, och sjelfva den modige Harald såg allvarsam ut liksom han icke skulle mått så bra som vanligt.

»Den der blixten var utomordentligt lysande», anmärkte Robert med osäker röst. »Tror inte pappa att den var nära oss?» tillade han.

I stället att svara höll han på att räkna, såsom det syntes; när åskdundret hördes — häftigt så att jorden darrade dervid, — svarade han:

»Icke mycket nära. Visst icke närmare än tusen famnar.»

»Men», frågade Harald, »huru kan morbror beräkna detta?»

»Jo, helt visst; jag skulle eljest icke kunnat svara så bestämdt», förklarade Gordon. Robert trodde att blixten var mycket nära emedan den lyste så starkt; men det är intet kännetecken. Man måste räkna tiden som förflyter emellan blixten och dundret. Man vet attljudet går med en hastighet af ungefär 1,100 fot i sekunden. Om någon af er vill beräkna nästa blixts afstånd, så sker det lätt med att sätta fingret på pulsen, och räkna pulsslagen mellan blixten och knallen.»

Det blef genast anledning till försöket. En mycket skarp blixt kom, och derefter ett motsvarande häftigt dunder. Alla hade räknat på pulsen. Marie sade: »fem», genast då dundret hördes. De andra räknade vidare så länge ekot hördes, och sade då »sju». Gordon sjelf hade räknat allenast sex, men anmärkte:

»Den der blixten var jemt 3,000 alnar ifrån oss. Mina pulsslag äro långsammare än en sekund, och edra äro hastigare än mina. Ljudet går 3,000 alnar under det att mina pulsslag bli sex, motsvarande sju vid edra år»

»Men pappa», invände Marie, »jag hörde knallen tydligt då jag räknat bara till fem.»

»Så gjorde jag också», svarade fadren, »men det bevisar att blixten, fastän han urladdade sig på jorden, 3,000 alnar härifrån, hade böljat lysa förr.

Barnen voro så upptagna af detta beräknande att de togo mindre intryck af ovädret än de eljest skulle gjort. Detta låg också i Gordons afsigt. Men de bada yngre började likväl snart åter visa sig oroliga då blixtarne tilltogo i ljusstyrka. Gordon sade dem då: »det är svagt att frukta sedan man sett blixten, ty då man hunnit se blixten och höra dundret, är all fara för den gången förbi. Ingen som blir ihjälslagen af blixten, ser honom. Det sker så hastigt

att de hvarken se eller höra något vid slaget.»Nu kom i detsamma en så skinande blixt att den liksom bländade ögonen, och på samma gång kom knallen, skarp och kort som ett kanonskott. Alla utom Harald och doctorn sjelf föllo ned på golfvet. Doctorn hade icke vunnit mycket med sin föreläsning. Frank kröp till fadren. Marie sprang upp i en bädd och höljde täcket öfver sig, Robert såg dit efter henne, och syntes påtagligen vilja söka samma skydd. Harald såg frågande på morbrodern.

»Det der var allvarsamt»; medgaf denne. »Någonting lärer hafva saknats i förutsättningen. Stadna här, barn, medan jag går ut för att se efter huru det är med folket. Säkraste stället är midt i rummet, längst ifrån skorstenen och väggarne, ty utåt dem leder sig blixten.»

Medan han gaf detta råd, och tog hatt och paraply, kom Wilhelm inspringande och berättade att åskan ihjälslagit hästarne. De hade stått i ett skjul som var upprest invid en hög palmstam — ett träd som sällan träffas af blixten, så att indianen anse platsen invid dem skyddad mot fara. — Blixten hade nu följt utåt stammen, gräft ett djupt hål invid trädets rot, samt bortslagit en del af bräderne som utgjorde skjulets ena vägg. Doctorn lät skyndsammast aftaga det provisionella taket, så att det ymniga regnet skulle få utgjuta sig öfver de slagna kreaturen. Derjemte befallte han att man skulle hemta dit ämbar eller byttor.

Då han gått ut, hade barnen samlat sig i dörren för att se hvilken skada möjligen skett; men doctorn bad dem gå in i rummet, medan öppningar voro farliga ställen vid åskväder. De skyndade sig nu in i rummet; Marie och Frank kröpo upp i sängen; Robert satte sigpä en stol midt på golfvet, der han satt med uppdragna ben för att icke beröra golfvet; men Harald ville gå ut till morbrodern, »emedan han aldrig hört att åskan två gånger, vid ett och samma tillfälle, slagit ned på en och samma punkt.»

Den ena hästen qvicknade snart vid, af regnet och efter begjutningen med det kalla vattnet. Han reste sig och stapplade bort, men nosade nedåt marken och hofvarne, liksom för att undersöka om det var något fel på dem. Den andra hästen gaf intet tecken till lif. Wilhelm, som hade vården om hästarne, var gråtfärdig. »Stackars Tom! huru skall Jenny nu bära sig åt ensam!» klagade han. Behandlingen fortfor emellertid med på-gjutningen af vatten som hemtades ur gropar, dem regnet i öfverflöd fyllde. Det räckte mer än en timma, och alla ansågo kreaturet dödt, men Gordon befallte att pågjut-ningen skulle fortsättas. Slutligen märkte man en rörelse i bakbenen. Hästen var således icke död. Gordon bad kusken börja gnida honom med en viska för att få blodet snarare i rörelse. Efter någon stund började han visa flera tecken till återkommande lif. Man hällde då i honom kamfertspiritus, hvarefter den öfriga behandlingen fortsattes en half dag. Han återkom verkligen till lifs. Wilhelm skröt sedan att hans hästar voro de kraftigaste som ågonsin kunde finnas, ty »icke en gång åskan förmådde rå på dem».

Åskvädret slutade snart nog.

Gordon var bekymrad öfver att förhållandena på stället hindrade barnens läsning. Han stadgade nu att de skulle läsa, blott en timma om dagen men då medfull fart; under resten af dagen skulle de göra nytta sa mycket de kunde.

Riley kom, efter aftal, följande veckan, med vildt. Men han kunde icke dröja länge emedan hans hustru sjuknat. Marie undrade att en Indian kunde hafva samma deltagande som de hvita. Hon ämnade just säga honom en artighet för hans omsorg, men blef ännu mer Öfverraskad då. han sade att det var hans yngsta hustru.

»Hvad! har ni mer än en hustru?» frågade hon häftigt.

»Ja, men bara två; den tredje är död!»

Det var för starkt prof på hedendom för Marie. Hon tänkte då: »Ja, huru hygglig en Indian må vara, är han likväl en Indian.»

Medan Riley var der, lånade gossarne hans båt. Harald ville härma den ledighet med hvilken Indianen handterade årorna. De ville tillika fiska, och rodde, enligt Rileys anvisning, till ett ställe der ett stort träd låg med toppen i vattnet, och stammen full med ostron och andra snäckor. De lyckades fånga en god mängd af en förträfflig

fisksort som liknade abborren i Europas sötvatten, men är mycket större.

Frank var synnerligen belåten. Han var lika lysten efter fisk som katten. Men det är ingen ros utan törne, säger ordspråket. Han åt hastigt af den kära maten och fick ett ben fastnadt i strupen. Han steg upp ifrån bordet, och försökte i ensligheten hjelpa sig, hvilket icke lyckades. Han återkom då, och bad fadren om hjelp. Denne tillstyrkte honom att på en gång svälja en godportion tuggadt bröd. Då blef han sin plåga qvitt. Emellertid lyckas icke detta medel oftare än då det är ett fint och böjligt ben. Men om det är ett hårdt ämne, t. ex. en knappnål, kan den möjligen tvingas djupare in med udden, om man nedtvingar en stor portion bröd på en gång. Eller denna kan sjelf fastna och vålla fara. Det är i sådana fall bättre att klippa bort en del af fanet på en lång penna, nedsticka den bakvänd så att den lätt kommer förbi det fastnade, och sedan draga upp den, då de halfva återstående delarne al fanet taga nålen eller benet inom sig och lossa det fastnade, så att det kan komma med uppåt, eller bringas att resa sig, då det lättare kan nedsväljas.

FEMTE KAPITLET.

Insekt i örat. — Besök på Fort Brooke. — Flykt undan hundar. ...... Strid med hundar och sättet att försvara sig. —- Rolig räddning undan en ond tjur; samtal om det ämnet.

Medan Riley var vid Bellevue, hunno timmermännen uppsätta stommen till huset, och fullborda det tyngsta arbetet vid byggnaden. På sista dagen fick han med sig ett bref till majoren, med löfte om ett besök af Gordons familj hos majoren.

Under mellantiden hände intet märkvärdigt mer än ett obehag som träffade Harald. Han vaknade en nattaf ett starkt ringande i örat. Det kom af en skalbagge som krupit in. Harald sprang upp och petade häftigt i örat, för att tvinga kräket att åter krypa ut; när det misslyckades, hällde han in vatten; sedan tog han en lång nål och försökte dermed få ut skalbaggen, men denne kröp då in djupare, så att han tycktes närma sig örhinnan. Harald väckte nu morbrodern. Gordon tog lampan och hällde olja deraf in i örat. Då begaf sig skalbaggen i ögonblicket ut, och dog då han kom i yttre delen af örat. Harald förklarade, under sina tacksamhetsbetygelser att han lidit otroligt och trott att han skulle dö.

På utsatt dag kom en rymlig segelbåt ifrån fästningen. Gordon satte sig sjelf till styret, och gossarne fingo anställning vid seglen. Vattnet var, hvad sjömännen kalla det, smullt, och man såg genom dess klarhet allehanda skaldjur på bottnen, äfvensom emellanåt en och annan större silverglänsande fisk.

Vistelsen på fästningen var till stor fägnad för barnen. Majorens oaflåtliga uppmärksamhet, reveljen och tapto, soldaternas exercis, anblicken af skjutningen med kanoner, då man säg huru kulorna gjorde »flottgåsar på vattnet. Det hade gossarne gjort med flata stenar, men aldrig föreställt sig att man kunde göra det med kanonkulor.;

Sällskapet återvände efter några dagar till Bellevue der Harald fick tillfälle att bevittna ett drag af stor kallblodighet och fattning, Riley hade åter kommit till stället, och hjelpte timmermännen vid bygget. Gordon tog barnen med sig i båten för att samfäldt försöka sin lycka med fiske. Det lyckades icke bra, men snart sågo de Rileykomma ned till stranden. Han ville gifva dem råd. Då han kommit nära hafvet, rusade en ond tjur på honom. Om han varit mycket nära, hade Biley sannolikt begifvit sig ut i vattnet, men tjuren kom emellan Riley och stranden. Sällskapet på båten blefvo oroliga, då mannen tycktes sakna allt sätt att undkomma; men denne tog saken kallt. Han gick till ett ungt träd. När tjuren nu ville komma åt honom, behöfde han gå en lång cirkel, medan mannen med lätthet höll sig vid stammen. Efter en stunds öfning på stället, passade Riley på att flytta sig till en annan liten stam, och slutligen tog han upp en näfve sand och mull, den han slog i ena ögat på tjuren, och strax efteråt på lika sätt i det andra ögat, hvarefter han ledigt gick sin väg medan det uppretade djuret qvarstod, tillsvidare förblindadt, och ur stånd att nyttja sina ögon för att fortsätta anfallet.

»Det var raskt gjordt!» förklarade Gordon, »saken är värd att lägga på minnet för ett sådant fall. Men på öppna fältet är det bättre att kasta något plagg åt djuret att uttömma sin ilska emot hatten, rocken ett paraply o, s. v.

»Jag har hört sägas det rådet att man skall hoppa upp på tjurens hals eller bogar då han sätter ned hufvudet för att gifva stöten», yttrade Robert.

»Jag har också hört det rådet», bekräftade fadren, men tillade: »jag önskar likväl helst att slippa denna yttersta utväg. Det kan icke utföras af andra än apor eller sådana personer som hafva en apas vighet.SJETTE KAPITLET. Maronerande och ett marongparti.

Nybyggnad och reparationer fortgingo nu hastigt. I början af Oktober var det nya boningshuset färdigt, så att man kunde flytta in deri. Inom fjorton dagar derefter skulle köksbyggnaden likaledes vara i ordning, hvarjemte orneringar på bostaden troddes kunna bli färdiga samtidigt, så att den skulle få ett prydligt utseende.

En dag sade Gordon: »barn, jag har ett förslag åt er; men innan jag säger det, vill jag veta om någon af eder kan säga hvad det är att löpa marong. Alla sågo på Robert som var den lärdaste och ett slags lexicon ibland dem. Han svarade efter någon tvekan: »det betyder ungefär att lefva såsom vi sedan vi kommit till Bellevue. En menniska maronerar då hon lefver i obestämda, mer eller mindre vilda vanor.»

»Du har nära rätt», medgaf fadren, »men», tillade han, »sjelfva ordet har först uppkommit i Westindien, -— såsom jag tror ifrån Jamaica. Törst menades dermed en fri neger; men sedan en del negrer som rymt ifrån sina egare, blifvit fria åtminstone för någon tid, blef ordet begagnadt till benämning för sådane förrymde negrar som ströko omkring i skogarne huru det bäst föll sig. Jag vill nu fråga er om någondera vill försöka ett sådant kringvandrande lif för någon tid?»

Alla tego, och Gordon fortfor: »Om vi skulle ma-ronera, skulle det bli på det sättet, att vi skulle begifva oss till någon trakt, der det funnes tillgång på fisk och vildt, och der vi således skulle lefva på hvad vi kunde sjelfva skaffa oss. Är det någon ibland er som skulle vilja försöka ett sådant lif, för någon tid?»

»Ja, jag och jag — och jag med; när skulle

det bli?» »hvar skulle det bli?» svarade och frågade alla ömsom.

»Det var alltför hastigt svaradt! Jag vill göra er två förslag: vi måste lemna huset för några dagar, så att de invändiga åtgärderne kunna vidtagas. Frågan är nu: skola vi fara till Fort Brooke och lefva der emellan gevär och kanoner, eller fara till Riley's ö i inloppet till viken, och der lefva bland hjortar och vilda kalkoner, fiskar och ostron - om hvilket allt vi hört så mycket. Jag lemnar åt er att välja!»

Haralds ögon lyste af förnöjelse vid tanken på det sednare förslaget som var så likt hans förra omtumlande i skog och mark nästan på indian-vis. Robert smittades af sin väns lystnad Idéen spridde sig lockande äfven till de öfriga två, så att man enhälligt omfattade planen att lefva marong. »Till Rileys ö! till Rileys ö!» blef det sammanstämmande ropet.

»Men», tillade Gordon: »vi måste då sakna all upppassning, bara hjelpa oss sjelfva. En person kan jag medtaga för att koka och steka, samt sköta det som hör till tältet, men i allt annat få vi sörja för oss sjelfva. Är det ändå er mening att gå in på det förslaget?»

»Ja! ja!» svarades i chorus.»Jag vill ändå lemna er tid att besinna er. Vi få afgöra saken i middag. Jag skall då dela ut rölerna åt hvarochen af er, och göra en excursion för en veckas tid, hvartill hvardera af er skall anskaffa det som blir nödigt. Du Harald blir jägmästare och fiskare! Robert skall sköta båt och segel, och skaffa böcker åt sällskapet. Marie skall sköta hushållet; men Frank vet jag icke hvad han skall bli kanske en superkargör.»

Man skulle just skiljas åt då Gordon såg att Frank var obelåten. Han frågade honom om han icke var nöjd?

»Jag vet icke hvad det är att vara superkargör», svarade han, »eller kanske man då kan hafva till syssla att fånga kaniner, ty det kan jag. Då tager jag min hund och en väska och min lilla handyxa.»

»Bra, Frank! du duger till deltagare fastän du icke vet hvad en superkargör är. Men, hvilken har lärt dig att fånga kaniner?»

»Det gjorde Harald.»

»Nå, det är allt bra, men gå nu för att öfverlägga om saken!

Frank var utom sig af glädje. Först sprang han omkring med getterna, så lekte han med sin Fidella på gården, och kom slutligen in till syskonen, dem han bestormade, de äldre gossarne med frågor om hvad de gjorde, ty han såg dem hafva papper och pennor framför sig på bordet. Man afspisade honom med tillsägelse att han kunde gå och leka, emedan de voro sysselsatta att »tänka»; men han ville veta hvad det var som de tänkte på. Harald svarade honom då att de båda höllo på med en förteckning på saker som de skulle hafva med sig tillRiley's ö Då ville Frank också af dem ha råd om hvad han skulle föreslå att medtaga. Man bad honom sjelf tänka ut det, så ville han, Harald, skrifva upp det åt honom. Emellertid skref Harald på en lapp som Frank icke fick förevisa förrän fadren tillsade att listorna skulle aflemnas.

Man samlades till middagen. Allt var glädje och lust, men ingen sade något om den efterlängtade utflygten. Gordon hade vant sina barn att återhålla sina önskningar, men det syntes att alla voro fasta i beslutet. Slutligen uppmanade han dem att förklara sig. Det blef vid det som de förut sagt. Då fordrade han deras listor. Det skedde i ordning. Harald hade, utom, gevär och ammunition samt fiskredskap, slutat sin förteckning med »svafvel».

»Hvartill skall du behöfva svafvel?»

»Att röka ut bin, om man råkar på vildbi uti någon ihålig stam,»

Roberts lista innehöll allt som behöfdes för båten och möjligen behöfliga reparationer; böcker af olika slag efter personernas någorlunda kända tycken. Shakespeare för fadrens vetande, naturalhistorien för Harald, Napoleons lefnad för Roberts egen räkning, Rohinson Crusoe och botanik åt systern, och små berättelser för Franks räkning, men denne ansåg sig hafva vext ifrån barnböcker, så att man måste låta honom välja sjelf.

Gordon berömde listorna, men lofvade att tillägga något mera, samt bad Robert också bland böckerna medtaga Nya Testamentet.Frank tog nu upp sin lista. Harald har skrifvit här åt mig, och jag kan läsa det mycket bra!»

»Låt höra om du kan läsa din lista!» bad fadren,

»Ja först är det min handyxa, och så är det min hund (men den är här icke hälften så vacker som Fidella) och så är det min låda med elddon.» (Sakerne voro tecknade.)

»Det är allt mycket bra min gosse! — men nu är det din tur, Marie!»

Marie lemnade fram sin lista, men osäker och litet försagd, emedan hon, ehuru mycket der stod upptecknadt, likväl fruktade att hon glömt något som kunde vara af vigt. Men med tillägg af det som Wilhelm funnit nyttigt, ansåg man listan vara fullt tillräcklig. Wilhelm blef tillsagd att skaffa packlådor, nedlägga sakerna deri, och sedan instufva dem i båten så att det icke hindrade personernas behöfliga rörelser.

Alla skyndade ut att ordna hvar sitt fack. Bössorna rengjordes, krokar och refvar undersöktes, lådorna packades, och allt inlades efter klasser och beskaffenhet. Klockan 5 på aftonen var allt klart för afresan, som likväl icke var utsatt, förrän till följande morgon.SJUNDE KAPITLET.

Man går ombord. — Blir oväntadt bortförd. — Försök till räddning. - Hopp och fruktan vexelvis. — Skepp synligt på afstånd. — Förnyade bemödanden. — Skydrag, Äska. Landning. — Tacksägelse

till Gud för räddning

Många roliga drömmar föresvävade de unga under loppet af natten. Hjortar med präktiga kronor och gnistrande ögon; kalkonskockar, gående, flygande, flaxande; hvita tält, mossbäddar, och många scener af det fria lifvet i skogarne. I dagningen steg man upp och klädde sig. Vinden var gynsam och vädret lofvade att bli vackert hela dagen. Frank trafvade öfverallt och erbjöd sin tjenst att hjelpa alla; slutligen gjorde han likväl en god tjenst, med att hemta fadrens paraply, som ingen förut brytt sig om att medtaga. Fadren berömde honom för denna omtanka, och gaf Frank uppdraget att handhafva och instufva det i båten.

I detsamma hördes en liten klocka ringa; det var signalen för afresan.

Gordon hade börjat familjens dag med en bön samt ett kapitel i bibeln, som hade sin tillämpning på den förestående resan.

Man åt frukost då solen nyss gått upp. Båten var redan förut stufvad, och Wilhelm kom in och tillsade doctorn att allt var i ordning.När de nu voro på väg till båten fick Marie se geten. Hon bad då att också få medtaga henne, för att, på sjömansvis, hafva kaffegrädde af henne åt fadren. Emellertid var det icke visst att man med bibehållande af beqvämligheten kunde hafva plats för henne, fastän båten var bra stor. Efter en öfversigt befanns det likväl att man kunde hafva rum för henne, och hon blef således bragt ombord.

Fidella var en vacker hund af spanska racen. Med goda fallenheter som hon verkligen hade, skulle hon kunnat lära sig mycket, men hade icke fått någon dressur, så att hennes värde hufvudsakligast var att svara mot namnet och att låta locka sig, således att vara trogen såsom sällskapshund, och att göra vanliga små konster. Den andra hunden, som medföljde, hette Mars. Han var stor och ful. »Om man dömde honom efter håren» — såsom ordspråket lyder — så skulle man trott honom om att duga till ingenting. Han var stark och hvad man kallar starksprungen, d. v. s. hade ett mycket starkt språng. Gordon hade köpt honom i Georgien, der han blifvit inöfvad efter der brukliga sättet att jaga tyst, men gifva tecken åt jägaren hvar vildbrådet fanns, äfven då han sjelf nedlagt det i sitt smygande dref. För öfrigt var han mycket lydig och lättlockad. Han blef också särdeles nyttig för de unga vid deras sednare många äfventyr.

»Lyft ankaret!» kommenderade Gordon. »Men håll!» inföll han: »jag vill se hvad det der betyder.» Han pekade i detsamma på en man till häst. Mannen red i fullt sträck och kom snart så nära, att man kundetala till honom. Han hade ett bref från läkaren i fästningen ; man ville låna ett kirurgiskt instrument af Gordon. Fördenskull steg han i land, sedan han tillsagt barnen att alla bibehålla sina platser. Wilhelm sattes på Gordons plats till dess denne skulle vara tillbaka.

Han gick upp till byggnaden med soldaten, och var icke många minuter borta; men under denna korta frånvaro hade en händelse inträffat som gjorde hans reseplan om intet, men så mycket mera utsträckte barnens resa. Båten låg med aktern vid brobänken, så att lastning och instufning deraf lättades. Fören hölls af ankaret, på det ringa djupet af två och en half famnar. Fastgöringen vid aktern var lossad, emedan man ju ämnade genast lägga ut till sjös.

Man hörde ett skott från fästningen. Man såg samtidigt en stor våg eller vattenrygg emellan fästningen och båten, hvilken rygg hastigt närmade sig. Man fann att det härrörde af en mängd stora fiskar. »Hvad kan det der vara?» frågade alla, då de sågo de höga vågorna närma sig. Wilhelm fattade rodret och höll det stadigt, men snart utropade han med oro: »Jag fruktar det är djefvulsfisk! Han gör skäl för namnet!» *)

*) Man har följande beskrifning på denna fisksort, som förekommer i Floridagolfen. Det är en platt fisk af Råckeslägtet, med en bredd af tio till tjugo fot. På hvardera sidan om munnen har han en arm, med hvilken han tager sin föda. För några år sedan fann man en sådan råcka död på grund nära S:t Marys i Georgien. Han hade ännu i döden qvarhållit en stock, som han fattat medan ban sjelf gick flytande med hafsfloden. Han släpper aldrig hvad han en gång tagit. Hvad som här ofvan berättas är i full öfverensstäm-Barnen sprungo upp ifrån sina platser, och rusade till aktern, der de ville försöka hoppa upp på bryggan, men Wilhelm hindrade dem, emedan det måste misslyckas då båten redan var i fart. Men också gjorde båten i samma stund en sådan gir, att de alla föllo ned, utom Wilhelm, som olyckligtvis föll öfver båtkanten ned i sjön — derifrån han likväl frälste sig genom simning till land. Marie föll ned afsvimmad.

Robert såg med ängslan åt stranden som drog sig tillbaka. Men Harald, som insåg hvad som händt, förklarade för de andra, att en af de kända förskräckliga fiskarne hade tagit eller fastnat i ankaret, och nu ofelbart drog med sig båten till sjös.

Den förfärliga sanningen var påtaglig; en dödskyla genomfor de arma barnen. Robert rusade upp ännu en gäng, liksom det numera skulle vara möjligt att komma ur båten utan att drunkna. Harald, den alltid modige och beslutsamme Harald, höll båda händerna för ansigtet och utstötte en djup suck. Snart sprang också han upp och kastade sig framemot fören. Hans läppar voro hopknipna och näsborrarna utspända. Frank törstod icke i början farans helhet; först då han såg sina äldre syskons förtviflan, blef också han betagen, men då också så mycket värre. Hans jämmer ökade de öfrigas olycka.

rnelse med denna förfärliga fisksorts kända beskaffenhet och vanor. Hundradetals personer, nu lefvande, hafva sett ett sådant äfventyr i viken vid Charleston. Alltid när denne fisk blir allvarsamt skrämd, begifver han sig ut till sjös, men så utan besinning att han till och med rusar upp på land. Den tillhör species Cephaloptera eller Ceratoptera.Haralds rörelse till fören gjordes under uppsåt och förhoppning att kunna göra något för att skilja båten ifrån fisken, ehuru han icke genast kunde tänka sig något sätt för det ändamålet. Först tog han sin stutsare och sigtade dermed på vidundrets rygg, som han tydligt såg på nära håll, då djuret befanns föra båtkedjan med sig; men snart betänkte han att en sådan liten kula ingen synnerlig verkan kunde utöfva på en sådan koloss, aldrahelst man måste skjuta igenom en betydlig vattenmassa. Han lade då ifrån sig bössan och tog Wilhelms qvarlemnade yxa, och högg några gånger med all makt på båtkedjan, som låg på båtens reling och der han hoppades kunna slå sönder henne; men länkarne voro både korta och grofva, så att slagen och huggen allenast gjorde att hon trycktes något in i trädet.

Nu föll han på en annan tanka; han bad Robert hemta Franks lilla handyxa, men Robert satt stirrande på de yngre olyckliga syskonen, så att han tycktes hvarken höra eller se något annat

»Robert!» ropade Harald ännu en gång. »Var då inte försagd! tag hit Franks yxa och hjelp mig!»

Men Robert ansåg allt vara förloradt. Han pekade på Marie och klagade: »Marie är död!»

»Robert! kom bara hit och det genast!» ropade han nästan hotande. »Marie har dånat; vi få hjelpa henne sedan.»

När Robert fick den trösten tog han rockskörtet fullt af vatten och slog öfver hennes ansigte. Marie andades en tung suck, och var således synbart lefvande. Också qvicknad hon snart fullkomligt. Frank sattes atthjelpa systern och Robert sprang nu fram till Harald. Men Harald hade undertiden hjelpt sig sjelf, hastigt gått efter den lilla handyxan; dock lät han nu Robert hålla den under kedjan, under det han sjelf gaf starka slag med den större yxan. Plötsligen föllo båda åter omkull. Den starka ryckningen på kedjan hade verkat på odjuret, så att det kastat sig plötsligt fram och i detsamma också ryckt båten med sig, så att de båda gossarne dervid föllo. De reste sig snart. Harald förklarade att de måste slå sönder kedjan; annan hjelp fanns icke. Harald hamrade så fort han kunde, och så eftertryckligt han kunde; men Robert höll hans arm tillbaka då han fann att båtens fart ökades ju mera Harald slog. Han visade på båtens för att den trycktes ned under vattnet. Den andre åter fortsatte huggen och yttrade: »Det finnes intet annat; kedjan måste af, eljest äro vi dödens allesammans.» Han högg och högg, men då vattnet började forssa öfver fören, hejdade han sig och fick tårar i ögonen.

Nu föreslog Robert att slå af kölspetsen der kedjan var fästad; det försöktes, men båten var för starkt bygd; de rådde icke krossa det starka trästycket, som derjemte var om klädt med en jernplåt, så att den icke kunde huggas sönder. Harald frågade om det fanns någon fil eller mejsel ibland sakerna; man letade, men fann intet sådant redskap.

Båten hade emellertid blifvit förd ut ur sjelfva hafsviken. Hemmets personer, hus och träd hade småningom försvunnit för dem. De hade blifvit bortförda med stark fart, redan halfannan timme, och voro nu i öppningen utåt hafvet — med samma fart som förut. Fisken oroa-des påtagligen af de ständiga slagen på kedjan som han omfattat, och hade kommit framför sina ohyggliga kamrater, och vände sig nu mot söder sedan han kommit ut ur viken.

»Der är Riley' ö!» sade Robert och pekade på en lund af höga palmträd som båten nu for förbi. »Och der är en båt nära land, med en man uti. Ack! om Riley kunde se oss och komma oss till hjelp! Men — ingen rodd kan upphinna oss! men - det finnes ännu ett att försöka; vi skola såga itu en länk; det är ju möjligt om vi hålla länge ut med att såga!»

»Ja, vi måste försöka allt möjligt!» biföll Harald; »men», tillade han då han betraktade odjuret, »om det ville komma upp närmare ytan, skulle jag försöka hvad en kula kunde göra på dess hufvud.»

De bröto lös en plåt, och började såga. Men oaktadt all flit, under en timmas tid, hade de blott slätrifvit en länk, enär den så kallade sågningen ej varit styrd, utan ref öfver hela ytan.

»Det går inte!» utropade Harald. »Vi komma ut i öppna hafvet utan hopp att komma hem. Robert, det är slut med mig, min hand är förlamad! Jag har gjort hvad jag kunnat. Gud förbarme sig öfver oss!»

Harald hade dittills uppehållit modet på sig, och till en del på de andra, men då nu också han släppte efter, bröto alla ut i gråt. Robert gick till aktern der Marie satt. Frank hade gråtit så länge att han slutligen somnat, med hufvudet i Maries knä. Flickan hade efter svimningen bemannat sig med qvinnans styrka — undergifvenheten och tålamodet. Hon hade likväl hop-pats att de stora gossarne skulle lyckas att få sönder kedjan. Frank vaknade och frågade om Robert skiljt kedjan från båten. Detta var för mycket för Robert, som haft så gäckade förhoppningar. Han gömde ansigtet i tröjan, och hela hans kropp darrade.

Marie tilltalade honom nu med uppmuntrande ord: »Robert, du skall icke gifva allt förloradt. Odjuret skall nog släppa oss, förr eller sednare, och då kan ett skepp taga oss i släp, eller också kan Harald sätta upp våra egna segel och lyckas föra oss hem. Kom ihåg huru många skeppsbrutna flutit omkring på luckor och stänger och slutligen blifvit bergade. Vi hafva mat med oss, hvilket sådana olyckliga icke haft. Försök att taga mod till dig!»

Hon gaf nu Frank litet mat; de öfriga ville icke äta. Emellertid var Harad både förvånad och slagen af den unga flickans bibehållna mod, under det att han sjelf och Robert hemfallit åt tröstlöshet. Han var för ung att känna detta drag i qvinliga lynnet, som gör att de ofta hålla ut, när männen öfverväldigas och tröttna. Han drack litet vatten, men då Marie bjöd sådant åt Robert sade han: »Nej, jag vill intet; jag har gjort allt hvad jag kunnat; nu är det slut!»

»Nej!» inföll hon, »vi hafva icke gjort allt, vi hafva icke bedt Gud om styrka att både göra och underkasta oss. Gör det, så får du ny kraft och vilja!»

Robert gick undan för sig sjelf; likaså Harald. Snart derefter ropade Frank: »Hvad är det der? jag tror det; är ett skepp långt bort; ja Gud ske lof! det är ett skepp!»Solen lyste verkligen på ett skepps segel; man gladde sig i hopp att det skulle bistå dem, ty det syntes tydligen komma närmare. Robert framtog kikaren och betraktade skeppet en half minut. »Det är en skonert», försäkrade han. »Jag ser tydligt masterna. Den är riggad såsom en kutter. Den är troligen destinerad till Tampa Bay, och kan taga oss med sig till vårt hem.»

Huru hastigt ändrar sig icke lynnet efter ändrade omständigheter! Marie och Frank, som nyss voro de mest lugna, utbröto nu i gråt, hvaremot Harald och Robert sprungo upp och började på nytt bereda sig till verksamhet. Harald tog kikaren och anmärkte, att antingen kom skeppet mycket fort emot dem, eller blef båten med stor hastighet dragen dit. Kanske båda.

»Hvad skola vi nu göra?» frågade han.

»Hissa upp en signal!), tillstyrkte Robert »Låt oss väcka folkets uppmärksamhet så fort som möjligt. Fort, lilla Marie! gif oss ett lakan eller en liten duk!»

Snart nog fladdrade ett hvitt skynke på toppen. De kunde nu tydligt se skonertens master med blotta ögonen. Det var säkert att det fartyget styrde till Tampa Bay. Likväl märktes det, att de vid mötet skulle komma långt på sidan om hvarandra. Hvad borde man, under dessa omständigheter, göra? Himmelen hade under tiden mulnat, och började bli alldeles öfverdragen med moln. Man kunde befara att regn skulle komma och bortskymma signalen, innan den blefve bemärkt ifrån fartyget. Man beslöt att lossa bösskott äfven nu innan man var så nära att de kunde höras. Vid första skottet girade fisken så skarpt, att båten var nära att kantra;men småningom aktade han icke derom, till dess det märktes att han var mattad. Snart sägs röken af en kanon från fartyget, samt en flagga på masttoppen.

»De se oss! de se oss!» lät det nu på båten, egentligen af de båda yngre.

»Men månne de kunna hjelpa oss?» anmärkte Harald; »vi släpas emellan dem och kusten, fortare än ett skepp kan segla, och de hafva svag vind i sina segel. Robert, vi måste slå sönder kedjan, eljest är ingen hjelp att förvänta.»

Man såg med kikaren att det var spring och mycket bestyr ombord på fartyget. Man höll på att sätta ut en båt,

men tycktes obeslutsamma. Det blef snart förklarligt då ett moln lade sig emellan skeppet och båten. Luften blef utomordentligt mörk och hemsk. En del af midten på molnet tog form af en trumpet, med smala ändan ned mot vattnet, under det att en bred pelare uppsteg emot molnet. Både detta och skyarna bullrade och hväste.

»Det är ett skydrag!» sade Robert. »Om det träffar skeppet, så är det förloradt. Se Harald, se!»

Skonerten visade tecken till inverkan af fenomenet. Seglen hängde slappade, och masterne vaggade. Snart hördes ett par kanonskott; - de lossades för att störta vattenpelaren. Man såg vattenmassan sprida sig omkring såsom ett flöde af regn, hvaraf skeppet alldeles bortskymdes. Sedermera hördes ännu ett kanonskott, som de ansågo vara en signal åt båten. Man beslöt svara så godt man kunde. Det ena bösskottet hördes efter det andra; och kanonskott hördes också flere gånger, men allt på längre afstånd. Den sista förhoppningen gick dermedförlorad. På båten kom intet regn, men den mörka luften hotade med både regn och storm. Gossarne försjönko åter i den maktlöshet, som följer efter ett förloradt hopp och stora ansträngningar. Plötsligt framlyste en stark blixt, som slog ned i hafvet några hundrade famnar ifrån dem. Den var bländande. I samma ögonblick liksom stannade båten, och snart derefter stod den alldeles stilla på vattnet. Gossarne skyndade till fören. Ankarkettingen hängde lodrätt ned i vattnet. Fisken var försvunnen. Blixten hade förskrämt honom, så att han hade släppt sitt tag.

»Tacka Gud för att vi kommit loss!» utropade Robert. Harald såg det med stor och tyst rörelse, och en tår bröt fram i hans öga. »Robert!» sade han, »jag har aldrig gjort anspråk på att vara en utmärkt kristen, men den som nu icke är tacksam emot försynen, den har icke förtjent att behålla lifvet.»

»Amen!» svarade barnen härtill.

Den kust som man såg, var en dryg mil aflägsen. Den tyckes vara obebodd och ofruktbar, äfvensom den syntes vara svår att nalkas. Men med gladaste sinne lyfte man ankaret ombord och hissade segel, samt styrde emot detta land. Hafvet var temligen lugnt, och man hoppades komma tram före mörkret. Robert satte sig vid rodret, och Harald skötte seglen. Marie tog fram förfriskningar, som nu smakade bättre. Frank skrattade i glädjen, och knappast kan man finna ett gladare sällskap, än det som nu närmade sig okända trakter och okända öden, kanske i ett fiendtligt land.

Så långt ögat kunde se, i norr och söder, hade kustenen hvit strandbädd invid vattnet, här och der med högre ställen, der stormen sannolikt hopat sanden. Pä ett ställe såg man liksom ett litet inlopp eller vik — man kunde ännu icke tydligt afgöra för sig om det var en flodmynning eller en vik, men man såg att den var på båda sidor omsluten af skog, och på norra sidan full af de otäcka mangrove-träden. Robert styrde till denna punkt, med naturligaste afseende på att kunna få en tryggad ankringsplats under den kommande natten. De lyckades att före skymningen komma fram till ett beqvämt landningsställe på södra sidan, nära intill skogen. Det var dem en särdeles stor lättnad att få komma på landbacken, sedan de hela dagen varit på båten, och än mer på en sådan resa, der den ena oron följt efter den andra. Harald steg först upp på den sandiga stranden, och såg sig omkring åt alla sidor för ätt forska efter spår af menniskor. Hvarken hus eller rök förmärktes. Han såg intet annat än en alldeles orörd urskog på venstra sidan, och till höger endast sand.

»Här få vi sannolikt ett säkert ställe för natten», yttrade han till de andra; »våra hundars vaksamhet skall betrygga vår hvila, så att åtminstone ingen kan nalkas oss utan att vi bli förberedda. Jag är nästan rädd för att fälla ankaret, bara jag tänker på den förskräckliga fisken.»

Man skyndade sig med att taga upp tältet ur båten, och att sätta upp det. Marie och Frank slogo ned tältpinnarne; Harald bar upp madrasser och täcken, Robert tog upp bössorna och andra saker, som de för sin säkerhet och beqvämlighet behöfde.När mörkret inföll, afbröts det af en blossande eld som de äldre gossarne uppgjort af torra lemningar i skogen. Marie kokade snart the, och man började finna sig på det trevligaste vis — liksom ingen olycka hvarken plågat eller kunde hota dem.

Båten bragtes i säkerhet på det sättet, att man drog upp honom så långt man kunde med fören, och fäste ankaret så långt upp i land som kettingen räckte. Tältets botten bestod af den packade sanden, på hvilken de lagt sina madrasser. Innan de lade sig att sofva tackade de Gud med en bön, som en af dem uppläste ur psalmboken.

Erinringen om dagens förskräckliga händelser ingaf dem en andakt, som deras förra lefnads alldagliga erfarenhet aldrig kunnat framkalla, Derefter lade de sig ned, och somnade strax och med en djup och tung, men också uppfriskande, sömn.

ÅTTONDE KAPITLET.

Uppvaknande. — Goda beslut, — Ny förskräckelse. - Frukost på skogsvis. — Spanande efter vatten. — Oförväntad fördel. — En ostron-bank. — En vild kalkon. — Stjertfjedrar och vingar.

Strax efter dagningen vaknade Marie af att Frank lade sin arm omkring hennes hals. Förundrad såg hon tillbaka öfver sig; hon var ännu litet yrvaken och behöfde tid att sansa sig och komma ihåg hvar hon var;

3den föregående dagens händelser kommo snart tillbaka i hennes minne, och hjertat började tillochmed slå litet fortare då hon tänkte på alltsammans som då förefallit. Hon drog Frank närmare till sig och kysste honom. »Hvad är det här för ett rum?» frågade han; »ack, jag minnes nu, det är tältet», tillade han. Efter ett ögonblicks funderande, sprang han upp och fullbordade sin klädsel, med de plagg, tröja och kängor, som han om qvällen tagit af sig. Han ville nu väcka brodern och Harald, men Marie afböjde det, och påminte honom huru hårdt de arbetat den föregående dagen, och att de således väl behöfde hvila ut. En gardin var hängd emellan de större gossarnes afdelning. Frank hade redan fattat uti den, men släppte den nu efter Maries anmärkning om deras trötthet. Han gick i stället ut för att se huru det var med båten.

Det första som här fästade hans uppmärksamhet var Nanny (geten) och hennes killingar. Ebben hade inträdt under natten; geten hade hoppat ut ur båten, och betade nu begärligt på gräset och lofven; killingarne följde med henne.

Marie tänkte emedlertid snart på att skaffa frukost. Den lilla brodern hjelpte henne att göra upp eld, som nu gick mycket lätt medan man hade qvar sedan qvällen några halfbrända trädstycken som hastigt tändes. Med ett litet tillägg af torra qvistar, var brasan i full ordning. Sprakandet väckte de äldre gossarne, som snart kommo ut, och, främst af allt sågo efter om båten var i säkerhet. Ingenting hade händt, utom att hundarne voro orimligt tjocka, — till bevis för att de försett sig med öf-5!

verflödig föda ur förräderne i briten. De hade således varit rätt otrogna väktare.

När gossarne kommit till båten, väcktes deras ledsnad med full kraft. Den påminte om deras frånvaro från hemmet, samt om den ångest hvari de, den föregående dagen, sväfvat. Båda tego några ögonblick, men de gissade mycket riktigt hvarandras tankar. Men Frank kom ned till dem, och frågade Robert: »Tror du inte att pappa skickar och låter hämta oss?»

»Jo det skulle han mycket säkert göra om han visste hvar vi voro; han skulle tillochmed då komma sjelf.»

»Ja, men jag tror att han skickar bud, det tror jag, ty jag minnes att han föll på knä vid stranden då han såg båten fara ut; han tecknade åt ryttaren och på oss, och karlen red utåt stranden i galopp, men så red han tillbaka», tillade Frank.

»Men», anmärkte Robert, om pappa hvarken skickar eller kommer sjelf, är det likväl något annat som kan göras, och det är att vi begifva oss till honom.

Harald var ovanligt allvarsam hela morgonen, lika som han också varit dyster den föregående dagen. När han blef ensam med Robert, sade han till honom: »Jag har alltsedan jag steg upp funderat på hvad vi nu skola taga oss före, men kan icke fatta ett beslut. Det är omöjligt att ana om vi någonsin mera skola få se vårt hem, eller hvilka faror vi nu måste underkasta oss. Ett är visst, det är att vi med både undergifvenhet och stark föresats skola öfverlemna oss åt försynens ledning, så attvi kunna fatta de råd han låter uppkomma i vårt sinne och sedan följa dem med tillit och mod.

De läste nu tillsammans med de två öfriga barnen ett väl lämpadt stycke ur en andaktsbok och kände sig styrkta i tålamod och föresats att göra allt hvad de förmådde för att komma ur den besynnerliga belägenhet som de iråkat,

Knappt var detta skett förrän de sågo geten springa utåt den sandiga stranden, äfvensom de båda hundarne gåfvo tecken till oro. Gossarne skyndade upp ifrån strandbädden, med bössan i handen, för att efterse och vid behof möta den fara som tycktes hota. Det syntes ingenting, men Fidelle slokade svansen, och Mars syntes retad.

Man undrade hvad det var som kom åt hundarne, men gaf den större en vink att rusa framåt. Gossarne hade kommit till ett stort träd, och synade hvarenda gren, men sågo intet annat än en svart ekorre. Harald bannade hunden för att ha fästat uppmärksamhet vid ett så obetydligt vildbråd. Likväl sköt han djuret, ehuru liten föda deraf kunde fås. Den var likväl både stor och fet, och blef en liten tillökning till frukosten. Frank bad att få svansen till plym att fästa i mössan. Ehuru obetydlig denna händelse var, blef den likväl till en liten skingring i det tunga lynnet, så att de, för ett ögonblick, fingo tanken vänd åt annat än deras hjelplösa belägenhet. Lyckligtvis hade de ännu ingen aning om beskaffenheten af den trakt dit de kommit.

De satte sig ned för att äta frukost. Frank tyckte att det var mycket roligt att se huru klumpigt allt var tillstäldt. Intet bord, och inga stolar! man satt på baramarken, med undantag af Marie, som - betraktad som fruntimmer — fick en lång klabb att sitta på. Det välden första vildmarksfrukosten.

Harald påminte nu att deras första göromål måste vara att söka efter driksvatten. Hvad de medfört var snart slut. Geten tycktes vara törstig, ty hon kunde naturligtvis icke dricka det salta hafsvattnet. Det föreslogs att Marie och Frank skulle stadna vid tältet, och de andra två gå omkring för att leta efter färskvatten; men Marie bad att icke bli lemnad ensam, det kunde då hända något! Det beslöts då att de skulle följas åt. De stego upp ifrån sandbädden, för att se om de kunde få det de önskade, men intet tecken till vatten kunde förmärkas. Åt söder, så långt ögat kunde nå, syntes landet sandigt och torrt. På östra sidan var hafsviken, men vattnet deri hade ingen rörelse mer än af ebb; icke heller syntes den hafva något tillopp af bäckar eller annat sött vatten.

Snart öfverlade man om tvånget att flytta tältet samt alla sakerna till ett annat lägerställe, af brist på vatten. Men olyckligtvis funno de ingen anledning att bestämma sig för något visst håll. Robert tyckte att man först invid hafvet borde söka vatten som der nödvändigt skulle falla ut, om det funnes något på landet. Väl var strandbädden sandig, men det var ju en bekant sak att just genom sanden de bästa källådrorna tära sig fram! han påstod fördenskull att man borde söka i vattenkanten, just vid högsta vattenståndet vid flodtiden. Han sökte bestyrka sin mening, med att fadren sagt honom att sötvattnet är lättare än det salta, och att, när regnet suger sig in i marken, silar det lätt igenom san-den och tager sin utväg just der det icke har mottryck af det tyngre hafsvattnet. »Derför tror jag att vi säkrast finna vatten i sandbältet invid stranden», yttrade han.

De beslöto att följa hans råd, men de hade icke gått långt, förrän de hörde ett buller af starka vingslag. Man såg upp och Robert yttrade med en viss häpen glädje: »Det är vilda kalkoner! Han hade knappt hunnit säga det förrän Haralds bössa snäll, och en af dessa stora fåglar föll ned på marken ibland buskarne. Mars sprang nu fram för att apportera, men fogeln var för tung för honom att bära. Han tog den i vingkotan och släpade fram honom till skytten.

»Här hafva vi nu en förträfflig middag, och dermed en besparing uti vårt förråd!» utropade Harald med stor belåtenhet. »Du sköt qvickt nu!» berömde Robert. »Jag hann icke mer än att ämna skjuta, jag; men en annan gång skall jag väl vara påpasslig.»

»Så präktig stjert!» fann Marie då hon undersökte de breclbladiga fjädrarne. »Den skola vi taga med oss hem åt».... (mamma tänkte hon säga) men afbröt sig sjelf och ändrade till »om vi någonsin komma hem!»

Man gick vidare sedan man hängt fågeln i ett träd. Det var icke rådligt att dröja med vattensökandet. De gingo, efter Roberts förut gifna råd, ned till sandstrecket. Ebben — eller halftiden, såsom det heter der på kusterna, medan ebb och flod der vexla hvar tredje timma — var nära slut, och det var nu aldrabeqvämast att göra undersökningar. Harald såg nu på hundarnes spår i sanden, och gissade rätt att de framgått under natten med instinkt om närheten af vattenoch att de jemte deras glupska åtrå, också fyllt sig med dryck af naturens gåfva. De hade icke gått en fjerdedels timma förrän Harald ropade: »Här är färskt vatten; hundarnes spår äro alla deromkring och ini dess grunda botten. De kloka djuren hade verkligen der druckit sitt lystmål, och ville nu

förnya välfägnaden, men Harald lockade dem derifrån; han tyckte att de nu kunde vänta något, heldre än att grumla upp för sällskapet. Der var likväl god tillgång och utmärkt godt. De släckte sin törst och läto nu också hundarne i fred dricka, men dessas gamla nattspår gingo vidare, hvilket gaf anledning att följa dem längre fram för att se hvad de kunnat eftersöka sedan de druckit sig otörstiga. Man tyckte sig se en sträckning som kunde vara en ostronbank, hvilken gaf honom anledning att yttra en fråga huruvida hundar äta ostron?

Det var ganska riktigt en ostronbank, som nu låg blottad under ebben. Man hemtog deraf så mycket man kom åt att bära. Men ibland dem fann man en som hade, hvad Frank kallade en »kattfot» som var inklämd emellan de båda skalen. »Hvad vill det säga?» frågade han; »kan ostron äta kattor?»

Man skrattade mycket åt den frågan, men emedlertid gaf saken anledning till funderande. Det var för öfrigt ingen kattfot, utan tassen af en ung Rakun (Tvättbjörnen, Sjuppen). Den satt väl fasthållen emellan skalen, »Har du aldrig hört det, Harald, att Rakunen blir fångad af en östra?» frågade Robert. »Nej, visst icke», svarade den andre; »men det är väl icke ditt allvar?» tillade han.»Jo, helt visst; och här är väl bekräftelsen derpå. Det säges att Rakunerne äro mycket snåla efter ostron, och att de passa på när hon öppnar skalet, och då med en hastig rifning med tassen peta ut kräket som ligger derinne, men att det också någon gång händer, när ostran är stor och stark, att hon hinner klämma tillsammans båda skalen, så att han icke får ut sin tass. Det torde väl händt i det här fallet, och att hundarne tillkommo och i sin tur fångat och uppätit Rakunen.

Harald deremot trodde att hundarne väl jaga dessa djur, men att de icke äta dem. Det vore kanske möjligt att djuret sjelft bitit af sig tassen då det icke kunde få honom ur klämman.

Man vände om tillbaka till tältet, der man gjorde sig i ordning att steka ostronen; men Harald, som i det afseendet var kännare, åt dem ostekta. I alla fall var det ett förträffligt fynd som för en lång tid försäkrade dem emot hungersnöd, om de skulle komma att länge dröja på det valda lägerstället.

Robert afhögg ekorrsvansen åt Frank, och bredde ut kalkonstjerten till torkning, så att Marie sedan skulle få den.

NIONDE KAPITLET.

Kaltonens stekning. — Stridiga planer. — Beslut. — Signal.

För kalkonens tillredning åtog sig Harald att visa det bästa sättet, d. v. s. på Indianernas vis. Man hadeen spade ibland sakerna, »Ämnar du gräfva ned honom?» frågade Robert, »ja», svarade denne, »men det blir också på ett eget vis.» Man gräfde en grop, och gjorde upp eld deruti. När den var nedbrunnen, och hela insidan väl upphettad, tändes en ny brasa deri. Derefter tog han bort all askan, och satte kalkonen på en grof sticka, som fästades i bada väggarne i gropen. Marie utbrast i ett gapskratt. Pä tillfrågan om orsaken sade hon att herrarne skulle bli väl snopna om de gått bort och lemnat steken åt hundarne. Det var en vigtig påminnelse, Man högg passande qvistar, lade palmlöf derofvanpå, och slutligen täckte det hela med jord. Efter ett par eller tre timmar var fogeln ypperligt stekt.

»Det är emedlertid ett herrligt land det här!» yttrade Robert, med afseende på den förträffliga middag som de nyss slutat. »Vild kalkon och ostron! Sjelfve Robinson Crusoe kunde icke hafva bestått sig bättr!»

»Onekligen en god trakt!» medgaf Harald, som tilllika anmärkte att man kunde lefva som prinsar der, sålänge ammunitionen räckte. Emedlertid ville han öfverlägga med Robert om en plan för hvad de skulle göra. »Göra!» eftersade Robert, med tillägg att det väl icke kunde bli fråga om annat än att begifva sig hem sa snart som möjligt. Men Harald invände att frågan vore den, på hvilket sätt man skulle göra försöket att komma hem. Robert ville att man skulle välja samma väg som de kommit, men Harald tviflade på att man kunde hitta rätta kosan på hafvet. Robert pekade åt hafvet, men Harald invände att den rigtning som Robert utvisat, var allenast efter vändningen. Man var icke öf-verens om det väderstrek hvari man hade hemmet. Harald erinrade att han haft solen på. ryggen under det att han arbetade med kettingen. »Min skugga föll då alltid i vattnet» sade han; »och jag kan icke påminna mig att vi ändrade kurs sedan. Så vidt jag minnes styrde vi vestligt.»

»Det skulle fört oss längre ut i öppna hafvet», påstod Robert.

Det är också vid kusten af stora hafvet som vi nu befinna oss», menade Harald.

»Men der finnes ingen ö eller land förrän vi komma till Mexiko invände Robert.» Men Harald svarade: »Jag vet bara att vi lemnade hamnen med fören emot vester, och att vattnet fräste framför bogen i hela två timmar. Men hurufort vi fördes, och huru långt vi kommit, det vet jag icke bättre än lilla Frank.

»Vi sågo öar och land, till venster om oss», fortsatte. Robert; »det är således omöjligt att vi skulle vara i Mexikanska hafsviken.»

»Hvar tror du då att vi äro?»

»På Floridas kust, i söder om Tampa Bay. Det finnes ingen annan landkänning som svarar emot den geografiska beskrifningen.»

»Men», frågade åter Harald, »huru vet du att det här landet icke är en ö?»

»Det må det vara, men om så verkligen är, är det i alla fall invid Floridas kust, ty det finnes inga öar utom dessa, förrän man kommer till Westindien, men till någon af de öarne hafva vi icke kunnat komma på ett halft dygn.»Harald var icke öfvertygad af den andres beräkningar; han kunde icke heller vederlägga den andre, hvars skolstudier voro betydligt större än hans egna. Han medgaf den andres reda i geografiska kunskaper, men förklarade sin känsla säga honom att Robert icke bättre än han sjelf kunde säga hvar de befunno sig, och att det, under sådana omständigheter, var en farlig sak att begifva sig ut på hafvet, helst i en öppen båt. »Jag är rädd för ett sådant försök. Sätt mig på land, så skall jag våga och göra så mycket som en annan jemnårig men på hafvet är jag en kruka, derför att jag icke der vet hvar jag är, eller hvad som bör göras.»

Robert invände slutligen att man väl icke kunde bli qvar der på stället, hvaremot Harald menade att man kunde dröja der — eller på något annat ställe der man var i någorlunda säkerhet, — till dess att man hunnit bättre utröna sin ställning; hvarjemte man kunde hafva hopp, att under tiden något skepp kunde komma i sigte och som då kunde taga dem om bord och föra dem hem. Det hade ju redan på föregående dagen synts ett skepp som seglade fram derute. Detta befanns också vara lämpligt, tillsvidare, och under det att herr Gordon helt visst skulle vidtaga allt som stod i hans makt för att upptäcka deras tillhåll. Det var redan sannolikt att just det skepp som man sett, och som ansågs hafva haft destination till Tampa Bay ,väl skulle medfört underrättelse om den besynneliga båtfarten som de åsett.

Marie hade, tyst, åhört de äldres öfverläggningar, och med skiftande hy följt deras förutsättningar; men i synnerhet tänkte hon på deras olycklige faders ängslanefter deras borttärd. Men slutet blef också för henne den tanken att man gjorde klokast i att stadna der man var. Men Frank gret bittert när han hörde att man icke ville strax fara hem. Man tröstade honom likväl, och han föreställde sig snart huru hans pappa skulle komma med ett vackert skepp och hemta dem hem.

Harald föreslog att man först borde göra en segeltur utmed kusten, för att undersöka huruvida det verkligen var en ö eller fasta landet. Det medgafs af de andra, och man beslöt att, redan följande morgon, om vinden så tilläte, företaga denna tur. Man skulle dervid medtaga allt hvad de hade.

En vigtig sak gjorde sig nu påmint hos dem, De hade talt om en signal; en lång stång höggs af ett smalt träd. Marie tog fram ett lakan. Det fästades vid stången, och denna åter blef fastbunden vid stammen på ett växande högt träd. (Man hade godt om rep och segelgarn på båten.) Snart fladdrade denna signal, som borde bli synlig temligen långt till sjös.

TIONDE KAPITLET.

Uttag. - Landets utseende, Pomeransträd. — Skallerormen. — Kännetecken på farliga ormar, — Flera sätt att bota ormbett. — Återkomst.

Man hade ännu qvar en del af den präktiga kalkonen. Den blef till frukost, följande dag. Hufvudsaken nu var likväl icke ätning, utan det var tillrustning fören liten upptäcktsresa omkring kusten. Robert föreslog att Harald

skulle taga Frank med sig på en ganska liten tur inåt marken, för att skafta något till mat åt hundarne. Det skedde, och man hörde till tältet att hundarne skällde ini skogen, samt att ett skott small. Harald kom tillbaka med en hare; men Frank hade en kanin. Det var en syn då han visade den för Marie. »Ser du, jag har fångat den här, jag!» voro hans ord till systern. »Mars duger till ingenting, han ville icke springa efter kaninen; men Harald visade mig huru man skulle taga honom i snara.»

När alla saker voro instufvade begaf man sig ut på hafvet; det var lugnt och vinden lindrig men gynnande; först gick kosan rakt i öster, men sedan svängde kusten in mot norden, just der en smal vik gick in, söderifrån. Denna vik hade många krökningar, och tycktes sluta vid öns östra ända. Det observerades att vextligheten, som var temligen torftig invid stora kusten, tilltog i frodighet inåt landet. Långa, resliga palmer, tallar, hvalnötträd, ekar, tulpanträd, magnolier, gummiträd och cypresser, sträckte sina toppar högt i luften, hvaremot deras rot och stam voro skylda utaf myrten, dvärgpalmer och annan småskog, blandad med jasmin och vilda vinrankor, m. m. Ett rikt gräs med en mängd lysande blommor af alla färger fyllde hvarje mellanrum och gjorde en obeskrifligt lysande tapet under trädens ståtliga thronhimmel.

Man hade följt vikens strand uppför en mil, än med segling, än med tillhjelp af årorna; nu delade sig viken at många håll och öfvergick till kärrstränder och träsk.Till lycka för de resande träffades en liten punkt med fast mark der de kunde landa. Den utgjordes af sand och snäckskal. Båten fastgjordes vid en trädstam, och man steg i land för att bese trakten. Barnen blefvo mycket öfverraskade af att se det de kommit på ett långt och smalt näs, och att på andra sidan var en vik, alldeles sådan som den, de gått ut ifrån.

»Om vi rådde lyfta båten öfver landtungan!» yttrade Robert. »Säkert gör viken en lång båge omkring näset.» Det var likväl långt öfver barnens krafter, och var bara ett skämt af Robert. I detsamma hoppade Marie i glädje; hon fick se ett stort träd, fullt med mogna pomeranser. Det var mycket vackert; det stod icke ensamt; der fanns tvärtom en liten lund af dylika, sex eller åtta stycken, alla tyngde utaf frukter, en del halfmogna. Man slog ned en mängd af de vackraste, och började äta, sedan man med fingrarne rifvit sönder dem; men knappt hade de smakat på skalen förrän de fingo sura miner och kastade bort frukten såsom den varit allt annat än en läckerhet. Pomeranserna voro af den sorten som kallas bitter-söta, emedan skalen äro bäska, men deras saft är likväl mycket söt. Man skall äta dem utan att med läpparne komma åt skalet. Lemoner träffas icke sällan i grannskapet med sådana pomeransträd. Det var ett mycket rikt land.

Harald nämnde för de öfriga — helst för Robert, att här också fanns tillgång på hjortar. Han hade sett deras hornkronor flere gånger i skogen rätt nära tältet.

Man samlade en halfspann pomeranser och lade dem i båten. Man kände sig hungrig, och satte sig derförened på en mjuk grön fläck, vid foten at ett träd, och tog der sin middag. Nanny och hennes killingar hade klättrat ut ur båten och frossade af de ymniga tillgångarne. Hundarne fingo den fångade kaninen.

Kort efter middagen, och medan Robert och Frank samlade gräs för att hafva till betesfoder åt geten under seglatsens fortsättning, hördes skall af Fidella, samt morrande af den stora hunden, som förrådde att de hade något synnerligt framför sig och som gjorde dem stort obehag. Man gick dit för att se hvad det kunde vara, Robert gick förut, men kom hastigt tillbaka. Det valen kungsorm, som högg emot och hvars ögon tindrade i hufvudet. Robert tog en påk, men den befanns för kort, så att han måste välja en längre. Det löjligaste var att en gräshoppa låg i samma grässudd, och tycktes, för att dömma af ljudet, ha mycket roligt åt striden. »Hör, hur den låter!» sade Robert.

»Gräshoppa!» utropade Harald. »Det der är ingen gräshoppa; det är stjerten på en skallerorm som låter så der. Har du aldrig hört det ljudet förr?»

»Nej, aldrig! Jag har sett de Ormarne uppstoppade, med skallran på, men jag har aldrig hört ljudet af någon lefvande», svarade Robert. Harald sade, att den som nu låg der, huggit efter honom två gånger och varit nära att hugga honom i hälarne.

Gossarne skaffade sig nu två alnar långa stakar, medelst hvilka det snart lyckades dem att döda det giftiga kräket.

När ormen fallit rusade Mars fram och grep honom om halsen, samt slängde och slog honom åt alla sidor. Ormen var emellertid död. Han var längre ännågondera al gossarne, och hans tjocklek var större ätt Roberts ben. Huggtänderna, som man ryste för att se, voro mycket långa och krokiga som en kattklo. Skallran hade sexton ringar.

»Det der är en gammal karl», sade Harald. »Han är sjutton eller aderton år gammal. Skola vi bära honom till båten och visa honom för Marie och Frank? Det kan vara nyttigt för dem att veta huru en sådan ser ut.»

Det var nödigt att varna dem, ty väl hade Marie stor fruktan för alla krypdjur, men icke Frank; han lekte med ödlor och dylika kräk, och skulle väl också kunnat leka med en orm. Ormen lades nu i ring med öppet gap, såsom vid anfall, och Harald tryckte på etterblåsan så att han fick fram en liten giftdroppa, som sköt sig ned utåt tanden.

»Frank!» varnade han; »om du någonsin ser en sådan orm så akta dig väl att stadna. Den der sorten förföljer ingen, utan ligger stilla om man icke oroar dem; men de gå icke ur vägen för någon, och om man retar dem gifva de ett hugg med de stora tänderna som lemna gift i såret, och då dör den som blifvit biten. Vill du leka med sådana ormar?»

»Nej, visst aldrig mera vill jag leka med någon orm», svarade han.

Robert yttrade sig om sättet att skilja giftiga ormar ifrån oskadliga. »De giftiga», sade han, »anses vara de som hafva bredt, vinkelformigt hufvud och kort, liksom afstympad stjert. Den der skallerormen svarar alldeles emot den beskrifningen, och det förundrar migatt jag icke bättre nyss kunnat tillämpa hvad jag hört. Giftiga ormar hafva huggtänder och en giftblåsa. Denna ligger i käften utan att egentligen vara en del af denna. Det är den som vållar hufvudets tillökning på bredden så att det får utseendet af två vinklar, och som skiljer dem från sådana ormar som icke hafva huggtänder. Men det är en säker varningsregel att man skall äkta sig om man ser en tjock orm med bredt hufvud och hört liksom afstympad stjert

Harald berättade nu att hans fader haft två negrer som blifvit ormbitna, men båda botade genom ett enkelt medel. Det ena fallet var der man hade tillgäng på färsk bomolja, som den bitne fick dricka, smått om sender, en hel butelj. Han fick intet annat, men blef frisk. Vid den andra händelsen hade man ingen olja, utan arbetsföreståndaren botade honom med kycklingar,

»Lät han negern äta kycklingar?» frågade Marie skrattande.

»Nej, han nyttjade dem såsom ett uppsugande och afledande mndel; han lät slagta en mängd och skära dem itu, på längden, hvarefter de lades varma på såret. Innan den ene hunnit kallna ditlades en ny o. s. v., till dess att ett dussin blifvit använda. Han påstod att de varma inelfvorna sögo till sig giftet. Om det var den rätta förklaringen vet jag icke, men det vet jag, att negern genast blef frisk. Det var märkvärdigt att se huru gröna inelfvorna blefvo på de första fem pålagda fåglarne.»

Robert berättade nu att en person hemma hos hans fader blifvit biten af en mycket giftig orm, men blifvitbotad med hjorthornsspiritus och en tom butelj, hvarvid den sednare gjorde samma tjenst som ett koppglas. Man slog hett vatten i buteljen och hällde snart åter ut det. När nu buteljens öppning sattes öfver såret, och hela buteljen afkyldes utvändigt med kallt vatten, så drog luften ihop sig ini buteljen och liksom sög ur såret, som doktorn näst förut vidgat något med en lancett. Medan sugningen pågick, lät man den huggne dricka bränvin så att han blef rusig. Hjorthornsspiritusen blef begagnad vid ett annat tillfälle; men sådan har man icke ofta till hands. I alla fall botas alla ormbett om man kan genast skaffa något frätande i såret: en droppa vitriololja utspädd med två droppar vatten, ett par droppar skedvatten, en half thesked mycket stark lut, ett rödt jern — med ett ord allt som på stället förstör giftet, men det skall då genast användas i såret. Märkvärdigt är att en stor mängd bränvin eller rhum, tagen invärtes, också lyckligt motverkar till och med skallerormens bett. Man har sett denna kur lyckligt användas, men i så stor mängd att personen blir alldeles rusig.»

Harald berättade att han blifvit biten af en vattenorm, men botat sig sjelf med att suga giftet ur såret på tåen. Det är allmänt bekant att sugningen icke är farlig för den som suger, om han icke har sår i munnen. Det är endast då giftet kommer i blodet, som det är farligt.

»Sluta nu med ditt tal om ormar, Harald», bad Marie. »Jag tycker mig se ormar hvarthelst jag vänder mina ögon. Men nu till ett annat ämne: skulle vi icke fara tillbaka till värt gamla ställe?»Gossarne beslöto sig dertill; man samlade tillhopa allt sitt, inberäknadt hundarna, geten och killingarna Hemresan gick lika lyckligt, och de voro före mörkret tillbaka. Tältet uppsattes nu nära de funna källsprången, men under en mycket stor och lummig ek.

ELFTE KAPITLET.

Missräkning. — Den lefvande eken. — Lossning. - Fisk-färd,

—Haralds tysta jagt. - Otreflig början till ett godt slut.

På fjerde dagen var storm. Starka vågor slogo in i den lilla viken. Man kunde icke göra någon utfart. Tiden blef derföre använd att föra upp alla sakerna till tältet. Den ek derunder tältet stod var praktfull, ehuru både stam och några grenar voro splittrade, till bevis på ålderdom, men var dock ännu mycket löfrik. De fyra unga menniskorna kunde icke omfamna honom då de togo hvarandra i händerna. Tio fot ifrån roten välden delad i tre stammar, som åter hvardera hade många grenar, alla något lutande nedåt jorden. Det är ekens art att icke mer än en viss tid vexa på höjden. All ytterligare tillvext sker på vidd och omfång.

När vinden frampå dagen stillnade, företog man ett fisktåg. Man beslöt att först med hafven fånga små silfverfiskar, som man sett i starka stim i en återvända vid viken, och sedan meta lax med dem. Dessutom togman det urränsade innanmätet af kalkonen, för att dermed fånga krabbor. Men silfverfisken sytnes nu föga till, så att man icke fick mera än sju eller åtta af det slaget.

»Det är dålig utsigt det», yttrade Harald, hvars verksamma lynne icke fann behag i fiske, om det icke händelsevis blef mycket gifvande. »Jag skulle heldre vilja försöka min lycka i skogen, om ni andra tillåter att jag går i land ensam», föreslog han.

»Gör det då!» medgåfvo de andra, dock med den erinran af Robert, att de, i det obekanta landet, icke borde gå längre ifrån hvarandra, än att de kunde höra hvarandras skott.

Harald lofvade att icke gå vidsträcktare omkring; derjemte blef det öfvereuskommet att två skott hastigt afskjutna efter hvarandra skulle vara signal till behof af hjelp. Man lade åter till landet; Harald steg ur och gick inåt skogen. Båten ankrades och man började försöka fiska. Robert tog för sin del de förut fångade småfiskarne till agn, och fästade refven vid årtullarne. Marie och Frank skulle meta krabbor. Detta sker icke med krok utan med lockmat som är fästad vid en ref. Krabban fattar betet med klon och släpper det icke, utan drages till den fiskande, som slutligen, vid uppdragandet sätter en håf inunder. Robert kastade ut sin ref, men innan han fick någon känning hade Marie en tyngd på betet, drog upp den, och fann två krabbor i stället för en. I detsamma ropade Frank: »Nu har jag fått en också! Den är mycket tung, hjelp mig Robert, han tar refven ifrån mm.»Robert hjelpte honom, men det befanns icke vara en krabba, utan en mycket stor kattrisk, som man behöfde försigtighet för att upptaga. Det måste också ske med att sätta håfven under. Man hade någon fara utaf hans spol, och måste derföre akta sig. För öfrigt är den fisken matnyttig. Knappt hade man fått den starka fisken öfver båtkanten innan det också röck på Roberts ref, som genast blef mycket spänd. Han lossade refven fort ifrån årtullen, och gaf efter, en aln i sender, till dess fisken mattades så att han kunde, utan att refven äfven-tyrades, bli dragen in i båten. Det var en lax, den största som han någonsin fångat. Sedan gick det sämre. Han fick bara två smärre till, men Marie fick nio krabbor och Frank två. Just som man ämnade sluta, hördes ett skott i skogen. »Hurra!» ropade Robert, »nu föll ett djur för Haralds säkra bössa!» Man lyfte ankaret, hissade seglet, och kom till landet. Då kom också Harald fram till stället.

»Hvad har du med dig?» frågade Frank.

»Intet alls!» svarade han, men såg likväl förnöjd ut.

»Intet», upprepade Robert; »och vi voro säkra på att du fått något; du brukar alltid göra så säkra skott.

»Om du inte fått något, så ha vi då», sade honom Frank, som var icke litet förnöjd öfver sitt fänge. »Och se hvad Robert och Marie fått! Och du har fått intet; det kunde vi aldrig tro när du sköt.»

Harald vände nu svaret annorlunda, så att han väl sagt att han icke hade något med sig, men att han skulle hafva något för det gemensamma förrådet, nämligen en liten hjort som han fällt.»En hjort! Låt oss få se den! Vi skola gå dit»; ifrade Frank. Det skedde genast sedan de hunnit väl fastgöra båten. Djuret låg ett godt stycke inne i skogen. De båda gossarne gladdes öfver måttan då de sågo den vackra hjorten färd, men Marie ville icke se närmare på det blödande djuret. Harald högg en stång, sammanband hjortens fötter med ett grässlag som i Florida begagnas till tåg (Yucca Filamentosa), och trädde sedan stången inom binndingen — allt likväl sedan man uttagit innanmätet. Det blef en temligen tung börda, innan de kommo hem till tältet med den.

Man hade således varit mycket lycklig med både fiske och jagt denna eftermiddag. Men för att begagna denna lycka fordrades det ännu många obehagliga åtgärder. Det måste likväl ske. Marie måste skära upp laxen, urtaga och fjälla honom. Det gick för sig, ehuruväl hon icke var vand vid så orenande arbete. Fjällen fastnade på hennes fingrar och sprättade upp i hennes ansigte; men det måste gå. Krabban kokades på vanligt sätt, och saltades duktigt.

TOLFTE KAPITLET.

När Marie och Frank stodo upp följande morgon, hängde hjortköttet deladt i träden; en del skuret i smala remsor för att något påsaltadt få torka, i hvilken beskaffenhet det kan länge förvaras. Eld uppgjordes ocksåpå vanligt sätt. Bränsle fattades icke. Skogen låg full af torrt träd. Man lade nederst fina qvistar, och det gröfre ofvanpå, så tog det hela snart eld och man fick en duktig brasa. Marie bad Frank hemta vatten, men han var litet omorgnad, så att han hade en förevändning att han icke vågade gå; han påminte om hvad Harald hade sagt dem om skallerormarne. Marie blef ledsen, men sade honom, med liten förtrytelse, att hon väl kunde hjelpa sig sjelf. Hon tog ett kärl och gick till källan. Då hon kom tillbaka skämdes Frank, och än mera då de äldre förebrådde honom, med tillägg att han väl bordt hjelpa till med vattnet, då han i alla fall ville hafva kaffet, som vattnet skulle vara till.

»Jag bryr mig icke om kaffe i dag», invände Frank; »jag vill hafva en stekt skifva utaf det feta hjortköttet. Men det medgafs icke, emedan man icke ansåg lämpligt att göra något enkom för Franks nyckfullhet. Han vägrade också att dricka kaffe.

Harald föreslog att en del at köttet, sönderskuret och påsaltadt såsom det var, skulle rökas. Det gillades allmänt, dock så att man, på förslag af Marie, skulle lägga någon del uti källans aflopp, ty hon hade hört, att kött på det sättet skulle kunna hållas färskt i flere dagar. En annan del beslöt man att steka på samma sätt som man gjort med kalkonen. Men den stekningen gick långsamt nog, hvaremot Marie ville hafva middagsmat af ena bogen. Robert tillstyrkte henne då att hänga upp stycket på ett snöre, som åter fästades vid en snedt ställd stång, då man började sno upp snöret något så att det sedan, vid användandet skulle tvinna ihop sig,och tvärtom, skiftevis, allt på sidan om en stark eld. Marie påminte sig då att det var så ziguenarnas sätt. — Äfvenledes beslöt Marie att koka en stark soppa på ben och brosk. Rötter och spenat samt annat grönt hemtade Robert till soppan, sedan han sagt dem hvilken mängd matnyttiga vexter han bemärkt på ön — hvilket blef en stor öfverraskning för Marie, som först vid hans löfte om anskaffandet frågat honom om han redan hade en trädgård färdig? Harald beundrade Roberts ådagalagda vextkännedom, och fann, såsom flere gånger förut, huru väl det är att hafva fått lära sig något.

På eftermiddagen hölls åter ett långt samtal om planer för återkomst till hemmet. Robert och Marie voro mycket ifriga, men också hopplösa. De tre dagarne som de utstått under skilsmessan hemifrån tycktes dem redan vara en evighet. »Hvarför skulle vi icke genast försöka komma hem?» yttrade de — under medgifvande att de likväl varit mycket lyckliga i olyckan. Harald åter invände att hvarje sådant företag vore vanskligt innan man fått något begrepp om hvar man var, och åt hvilket håll hemmet låg — hvilket ingendera af dem visste, hvaremot det syntes dem säkert att ön var en särdeles förmånlig tillflyktsort för menniskor i deras belägenhet. Han tillade att doctor Gordon otvifvelaktigt gjort och gör allt möjligt för att utforska hvar de vistades. »Min tanke», tillade han, »är att vi böra uppehålla oss här åtminstone ett par veckor för att afvakta hjelp hemifrån, heldre än att utsätta oss för en i dubbelt afseende oviss segling med den öppna båten på vida hafvet.» Men han blef öfverröstad af de andra två somyrkade att man borde segla utåt kusten, för att på det sättet komma till hemtrakten. Harald suckade, men gal

slutligen efter. Då blef Robert utomordentligt glad och hoppfull.

När skulle resan börjas? blef då nästa fråga. Icke kunde det ske samma dag, ty dertill behöfdes flere förberedelser. Det var en lördag, man beslöt dröja öfver söndagen, och tillbringa denna med andakt — hvartill deras underliga ställning och öfvergifvenhet så naturligt uppmanade. Hela måndagen skulle allt göras i ordning med den icke så fort gjorda inlastningen och ordnandet i båten.

Man samlade ved, eldade stekgropen, insatte kött deri, täckte den på samma sätt som man gjort förut, hvarefter man begaf sig till hvila.

TRETTONDE KAPITLET.

Söndagsmorgonen var klar och utomordentligt vacker, ljusare ändå genom den ljusning, som genomgår sinnet hos alla, som anse den för en hvilodag från de vanliga bekymren, en maning att åt sin högre bestämmelse egna en sjundedel af sin lifsverksamhet. Frank hade nu tillräckligt ångrat sin nyckfullhet, och utan att just förklara sig sökte han godtgöra sitt fel genom en ifrigare påpasslighet och hjelpsamhet än någonsin. Sin gudstjenst höllo de med läsning i bibeln, samt med några böner — en

4ofullständig yttre gudstjenst, men lefvande genom den känsla af andligt behof, som så djupt erfares när menniskan finner sig sakna vanligt bistånd, och derigenom känner sig hänvist att öfverlåta sig i försynens beskydd.

Sent på aftonen gingo de ned till hafsstranden, der de nedsatte sig på en sandkulle nära signalstången och sågo utåt den vida rymden, hvars många vådor de så lyckligt undkommit. Vinden hade hela dagen varit vestlig, och, ehuru icke stark, likväl varit nog verksam att bringa vågorna i rörelse, så att de med brusning bröto sig emot stranden. De funno nu, under denna rörelse, att det låg en bank ute i hafvet, ett stycke ut ifrån kusten, och der sjön bröt sig med mycket större våldsamhet än invid stranden. Den sträckte sig åt båda sidor, så långt ögat kunde nå. Man såg huru vågorna krossades deremot och delades tillochmed så att skum och rök uppstego i luften deröfver. Till denna upptäckt slöt sig snart en tanke på huru det skulle gått, om samma vind varit rådande när de seglade fram derförbi, vid passagen till ön. De skulle då helt säkert kantrat på banken! Om nu, å ena sidan, denna upptäckt verkade till djup glädje och tacksamhet mot försynen, som bevarat dem från denna olycka, var det, å andra sidan, en anledning till stor oro i afseende på den tillämnade nya sjöresan. Det var påtagligt att de icke kunde våga försöket om vinden blefve vestlig och friskade upp. De insågo alla att försöket alldeles icke kunde lyckas annorlunda än under förändrade omständigheter med vinden.

Då de gingo ifrån stranden, kom natten. Harald och Robert sutto länge i samtal om ställningen underdet att de yngre barnen gått till hvila. Luftens beskaffenhet hade undertiden ändrat sig så att de anade ett oväder, hvarför de gingo ned till stranden för att ytterligare försäkra sig att båten var skyddad. Vinden började snart häftigt susa i träden. Den ena vindstöten efterträdde den andra. De hörde bränningarnes dån ifrån hafvet. En orkan var i antågande. Hastigt sprang Harald efter yxan och slog dermed ned tältpinnarne djupare i marken. Geten kom också fram, och tycktes vilja söka en tillflykt i tältet. Äfven hundarne gåfvo tecken till oro under det att de vände nosen mot vinden och slokade svansen. Dessa tecken hos de stumma kamraterna manade ynglingarne till ytterligare påpasslighet De nöjde sig icke med att endast förstärka tältpinnarnes fästen, utan de vältade också fram stora klabbar och lade dem på 'tältfoten åt vindsidan. Båtmasten var längesedan nedtagen, och de skulle gerna velat förstärka tältet genom att på något sätt använda båtseglen till skydd mot vinden, men tiden och mörkret tilläto det ej. Det dånade i skogen och tältpinnarne motstodo knappast det vilda påtrycket af orkanen. Endast de öfverhängande trädgrenarnes skydd kunde man tillskrifva att tältet icke blef bortblåst.

De större gossarne kunde föga sofva. De hade knappt inkommit i tältet förrän regnet kom. Det kom, såsom vanligt i de heta länderna, i grofva droppar — om man så skall kalla dessa samlingar som nedstörtade. Den ena regnbyn aflöste den andra, med sådan våldsamhet att de, såsom ett finare regn genomträngde den täta tältduken, äfvensom det började flöda in nedifrån.Marie hade vaknat och Frank satt sig upp våt i ansigtet. När gossarne kommo in i de yngres afdelning hade Marie satt sig upp och höll öfver sig och Frank det paraply, som den

sednares omtanka kommit dem att medtaga. Men ingenting förslog. Vatten kom in både ofvanifrån och nedtill. Man satt på det sättet till kl. 3 på morgonen, då regnet ändtligen upphörde, och stormen minskades. De uppgjorde då en eld, ehuru icke utan svårighet, och det skulle varit omöjligt om icke Harald haft ett litet förråd af väl skyddade torra qvistar, som han haft gömda i en stor hålighet i ekens stam. De torkade dervid sina våta kläder.

Solen gick åter upp på en ren himmel och gaf en vacker dag. Man skyndade ut för att se om några förändringar inträffat. Man fann också öfverallt spår efter ovädrets framfart, brustna grenar, äfvensom hela träd kullstörtade, hela marken beströdd med löf och qvistar. Hafvet dånade förskräckligt, och höga vågor rullade in i sjelfva den smala viken.

Marie ämnade koka the, men Robert, som nyss märkt huru högt vattnet stigit, bad henne att icke förslösa något af källvattnet, eftersom man icke kunde veta när ebben nästa gång skulle falla ut så låg, att icke källådrorna ännu skulle befinnas under hafsvattnet. Derefter gick han ned till stranden; man såg honom springa utåt sanden, men åter hastigt vända om, synbart häpen.

»Hvad går åt dig, Robert?» frågade man.

»Båten är borta! förlorad!» blef hans korta och förfärande svar.

Alla bleknade vid denna nyhet. Man sprang nedtill landningsstället. Det befanns vara ohjelpligt så. Äfven pålningen, vid hvilken båten varit fastgjord, var borta. Man såg utåt hela stranden intet annat an vatten. — Förbi var det med hoppet om ett försök till hemresa!

Marie tänkte likväl att båten möjligen kunde ha drifvit in längre upp i viken — eller kanske sjunkit vid landningsplatsen. Man beslöt att noga söka. Emellertid sade Harald att han ansåg båtens försvinnande icke vara en olycklig, utan tvärtom en lycklig händelse. — Han hade alltid varit emot att göra en sjöresa med den. De återvände ifrån stranden till tältet det enda ställe som de kunde kalla sitt hem.

FJORTONDE KAPITLET.

En sorglig frukost. — Hundarnas klokhet — Sökande efter båten. — Skarpt äfventyr. — Ett nätt adoptivbarn. — Öfverläggning. — Ledning i skogen efter skuggan af träden. — Oförmodad upptäckt.

Sällskapet var åter samladt i tältet. Der kände de nu mer än någonsin deras beroende af försynen, som genom menniskan sjelf verkar till hennes räddning och beskydd.

Frukosten var snart i ordning. Man satte sig ned, men samtalet kom icke i gång. Alla voro fundersamma. De tycktes vilja visa ett godt lynne, men det lyckades icke. Robert fästade sina ögon ofta på Harald, hvarsbeslutsamhet och kraft alltid ingifvit honom mycket förtroende, men nu läste han i dennes ögon endast ovisshet. Så återföll han sjelf i grubbel öfver ställningen.

»Har du sett något i skogen? Du har betraktat den en lång stund», började Robert.

»Jag tyckte att jag såg en svag rök uppstiga åt den der sidan», svarade han, »men det lärer väl varit ånga som solen kokat upp utur den sandiga strandbädden. — För öfrigt, Robert, är det ännu icke omöjligt att återfinna båten, antingen såsom sjunken, eller såsom indrifven långt upp i ån. Ebbtiden är ännu icke inne. Om den gått inåt kunna vi bäst se den under flodtiden, och om den icke strandat någonstädes så flyter den tillbaka med det utgående vattnet. Vi må fördenskull gå att söka honom.»

Marie var alltid orolig för att bli lemnad ensam, men gaf nu efter för nödvändigheten. Hon sökte taga på sig en tröstligare min, och bad dem vänligt att sjelfve våra försigtiga, samt att komma tillbaka så fort som möjligt.

De lofvade att vara tillbaka till middagen, om de icke blefvo uppehållna utaf att möjligtvis hitta båten. De togo sina bössor och litet förfriskning med sig, i händelse af behof. Marie följde med dem. De hade icke gått många steg förrän Robert stannade och anmärkte, att de icke borde medtaga hunden, som ju kunde vara till en liten byggnad för Marie och Frank. Väl insåg han att ingen fara kunde hota, men de unga skulle känna sig lugnare

derigenom. Han fick kopplet, kallade till sig Mars, som ogerna såg meningen att han ickeskulle få följa med, hvilket annars alltid var hans glädje. Marie anmärkte att det såg ut såsom skulle hunden förstå det som Robert talat. Harald medgaf det och yttrade att dessa djur förstå mer än man ofta tror dem om. Han hörde förmodligen ordet koppel — hvilket han tillräckligt ofta hört uttalas, och väl erfarit hvad som brukar följa derpå. Men emedan Mars icke förstod sig på att jaga båtar, så tjente det till intet att låta honom medfölja. Han blef mycket misslynt, det såg man tydligt på hela hans sätt. Efter nya råd och tillsägelser till de yngre syskonen, var man åter i begrepp att gå, då Marie frågade hvad hon skulle göra, ifall båten komme flytande ur viken med det utgående vattnet? — Eller om hon, af någon anledning, ville kalla på dem — huru hon då skulle göra.

»Det var bra att du föll på den tanken», — berömde henne Robert; »jag skall ladda "Wilhelms bössa; den får du då skjuta af, såsom signal för oss att genast komma hem.»

Det visste Robert att hon kunde göra, ty fadren hade lärt henne det, likasom han lärt henne att rida och simma. Jemnförd med andra flickor var hon, oaktadt sin fina qvinlighet, en liten hjeltinna.

Med många tillönskningar och afskedsord gingo de båda rekognoscörerne åstad. De gingo rakt igenom skogen till deras första fiskställe, vid vikens slut i kärret. De stodo på en hög punkt, men kunde åt intet håll något upptäcka. Då vände de sig åt annat håll och följde kärrets strand så nära som de kunde, fastän de dervid nödgades göra många krokvägar omkring dessbugter och utbredningar. Dessa vikar hafva ofta en lång fortsättning af en sumpig mark, bevext med buskskog. De kommo icke öfver en tredjedels mil fram i timmen, till följd af dessa omvägar. Emellertid hade de noga genomsökt alla stränder, utan att få något spår af båten.

Omkring kl. 11 kommo de till det näs der de sett pomeransträden. De företogo sig nu att läska sig med dessa bittra frukters angenäma saft, och ämnade sedan vända om hem. De hade just vändt om då de fingo höra stamp al djur, och öfverraskades af att få se sex stycken hjortar springa förbi dem. Sist kom en liten hjortkalf som bräkte erbarmligt, stapplande fram genom busksnåret och hade en vildkatt sittande på bogen på sig; vilddjuret bet honom med all ilska i halsen. Robert tog ned sin bössa då skocken passerade förbi, men deras lopp var så häftigt att de genast voro förbi, och gömda utaf det rika löfverket. Den efterföljande kalfven träffades, störtade ned och drog i fallet med sig det anfallande rofdjuret. Robert ville skjuta det sednare, men Harald höll honom tillbaka; det behöfdes också icke; vildkatten sprang sjelfmant undan och upp i ett närstående träd, der man fann sig i tillfälle att ledigt kunna nedlägga honom när man så ville. »Jag vill gå fram till kalfven», förklarade Harald.

När han kom fram till det vackra djuret fann han dess skador obetydliga, kulan hade skenat på hufvudet. Vildkattens hugg och rispningar hade icke tagit mer än i skinnet.

»Skola vi taga den till en skänk, ett fosterbarn åt Marie?» frågade Harald. Det föreföll Robert utomordent-Harald och Hjortkalfvenligt roligt. De sammanbundo sina näsdukar, för att dermed ombinda kalfvens hals; men i detsamma kröp vildkatten ned ur trädet, och Robert smög sig efter honom, varnad af Harald, som kände detta djurs raseri, då det blir retadt eller såradt. Robert fann honom snart döende. Han hade blifvit starkare träffad än hjortkalfven; han var två alnar och nio tum lång ifrån nosen till svansspetsen, och tycktes varit fulla fem qvarter hög då han, i friskt tillstånd stod upprätt på sina fötter. Hans klor och tänder voro ganska kraftiga och farliga vapen.

»Jag må väl vara glad att jag icke fick försöka dem!» yttrade Robert, som nu berättade att han funnit katten sittande i en buske, men att han framrusat, dock likväl i detsamma nedfallit och dödt. Harald menade att Robert väl skulle, om han kommit till strid, fått märken för hela sin lifstid.

Harald hade stadnat invid kalfven, som visserligen först stretade häftigt emot, men slutligen lugnade sig och följde med, stadigt fasthållen af Harald.

Pommeransens saft uppfriskade dem under deras nu påkomna törst. Under marschen hemåt sågo de hjortkalfven spetsa sina öron, med tecken till ny oro. Man hann icke mer än åter taga till bössan, förrän en stark rörelse hördes i buskarne, och — fram ur dem kom Mars i den häftigaste fart. Han stannade hos jägarne och visade med alla åtbörder den största fägnad. Vid närmare påseende såg Harald att hunden hade ett band om halsen, och dervid

fästadt ett papper. Det innehöll följande: »kom fort hem! jag ser en karl på andra sidan om ån. Han viftar med en flagga!»FEMTONDE KAPITLET.

Marie och Frank. — Undersökning i tältet — Rök Signal. — Råd. — Stum budbärare — Flotta — Nykommen åbo. — Resa. — Olycklig expedition. — Nyheter från hemmet. — Återvändande till tältstället.

När de båda gossarne lemnade tältet på morgonen voro Marie och Frank mycket oroliga, och sågo under hela tiden ängsligt efter deras återkomst. Det var dem så hemskt i denna ödslighet. Men Marie hade funnit att det var nödvändigt. Hon tog nu med sig Frank vid arbetet att rödja ut alla våta saker ur tältet, för att torka dem i solen. Ibland dessa saker var också en rensel som tillhört Wilhelm. »Stackars Wilhelm!» yttrade hon, men tillade: »det var bra besynnerligt med honom; han var snäll simmare, och hade icke långt till landet. Han borde ha kunnat frälsa sig.»

Dernäst fann hon en låda med fadrens rakdon och öfriga saker dem han dagligen brukade begagna. Den tycktes också vara genomfuktad af regn och dropp. Sedan hon försökt flera nycklar, fann hon en som läste upp låset till lådan. Flere saker voro våta, och skulle visst kunnat bli skadade om de icke nu blifvit omsedda och vårdade. Uti en afdelning var ett fodral af maroquin, med medicinalier. Sedan allt var torkadt inlades hvarje sak på sitt ställe. Hon hade haft detta bestyr ett par timmar, då Frank som alltid väntade på Fadrens hjelpoch fördenskull tittade åt alla sidor, påkallade Maries uppmärksamhet på en rök som syntes på andra sidan om viken.

Verkligen syntes en blå rök en half mil bort och, på andra sidan om viken, såsom Frank sagt. Både hopp och fruktan väcktes hos henne vid denna syn. Hon tog fram kikaren, rigtade den till stället, och utropade i ögonblicket: »det är någon der! Jag ser en hvit fana fladdra — såsom det tyckes, en näsduk, bunden vid en stång. Hvad kan det vara för menniskor? Ack om Robert och Harald vore här!»

Frank ville att Marie skulle skjuta såsom öfverenskommelsen var; de togo bössan som Robert laddat, och Marie sköt i flere omgångar. Dessemellan såg hon igenom kikaren, och utropade slutligen: »den der personen ser oss; ty han svänger med flaggstången. Han måste hafva hört skotten eller sett röken af dem. Tänk om det vore han! Nu har han tagit ned stången och släpar sig fram utåt sandstranden. Ack om gossarne snart vore här!»

Orolig försökte hon företaga än det ena än det andra för att skingra hemskheten, slutligen utropade hon med mycken glädje: »Nu har jag hittat på ett råd! Jag-skall nog få dem hem snart. Jag skall skicka dem ett snabblöpande bud; ack, jag skall göra det strax.»

Frank stod förundrad. »Tänker du skicka mig då? Någon annan har du icke att skicka; och jag hittar inte i skogen.»

»Nej! hvarken dig eller mig sjelf, utan en som säkert letar upp dem, det är Mars. Jag skall fästa ettbref på honom och släppa honom ur kopplet.» Det skedde, med den påföljd som i föregående kapitel är berättadt. »Här är mitt bud», sade hon till brodern, i detsamma som hon släppte hunden ur kopplet, och tecknade åt honom att följa gossarnes spår der de framgått. Det kloka djuret fann nu afsigten — utom dess lysten att komma till sina husbönder.

Gossarne återkommo omkring kl. 1, och hade med sig hjortkalfven. Flere gånger hade de varit nära att lemna honom efter sig, emedan han betydligt hindrade deras gång, men ändrade alltid beslut. Sedan de gått halfva vägen visade djuret intet motstånd vidare och man hemkom mera åtföljd af honom än att han var ledd.

De yngre hörde de ankommandes rop och gingo dem till möte. Hjortkalfven blef dem en stor fägnad. De smekte honom mycket, men Marie kom snart tillbaka till hufvudsaken och berättade hvad som förefallit. Harald fann då att det varit den röken som han på morgonen sett så otydligt, och han förklarade nu att den personen sannolikt hade tillbragt natten på samma ställe.

Robert rigtade kikaren åt den utvisade punkten; der syntes då intet vidare än en svag rök från marken. Marie beskref personen och att han släpat sig utåt sandstrecket sedan hon skjutit. Harald beslöt då att skjuta ännu ett skott under det att Robert höll kikaren rigtad till stället. Han stödde instrumentet så att det skulle hållas stadigt,

och tillsade den andre att lossa skottet. »Jag ser honom!» utropade han. »Han ligger utsträckt på sanden i skuggan af ett cederträd. Han stödjer sig på ena armen, och tyckes vara sjuk eller trött. Nu släpar hansig fram såsom Marie beskref. Nu hviftar han åter med flaggan. Han nyttjar bara ena armen. Den andra hänger ned vid hans sida. Om han vore i solskenet skulle jag bättre se honom. Men jag är nästan säker atfc det icke är en hvit.»

»Ack! det är visst Riley!» utropade Frank. »Det är Riley som är skickad efter oss! nu kunna vi åter komma hem.»

Harald tog nu kikaren. Flaggan syntes icke mera; och personen låg lutad mot något stöd bakom honom. Han syntes med sin högra arm lyfta den venstra, röra den sagta och sedan åter lägga honom tillbaka i sitt förra läge. »Han är illa skadad!» yttrade han vidare. »I stället att kunna hjelpa oss, behöfver han hjelp sjelf. Ack vår båt, Robert! vi måste gå till mannen och lemna honom bistånd i hvad vi kunna. Det torde vara en som blifvit kastad i land under stormnatten. Vi kunna göra en flottbro och komma med den. Det är icke mer an en half mil dit.»

Robert föreslog nu att taga den palmstammen, som han fällt för att derur taga kålen (eller märgen) till soppan. »Den är hela sjutio fot lång, alldeles rak, och hvad bättre är, den ligger nära vattnet» försäkrade han.

De begåfvo sig genast på väg, hvarvid Marie bad dem utvisa huru hon borde gå, så ville hon följa efter med mat.

»Gör som du vill», bad Harald; »vi skola blecka i träden så att du hittar. Kom då snart!»

»Hvad menar du med »blecka»?» frågade hon;svaret blef att de skulle hugga bort en barkfläck här och der i stammarne så att trädets hvita färg blir blottad.

Bleckandet tog ingen särskild tid af betydenhet. Det skedde mest i förbigående, med ett hugg, utan att man stadnade. Visserligen blef bleckningen något olika, än djupare än grundare. När de framkommit till palmstammen afhöggo de honom i fyra delar, en om tjugo fot, en om sjutton, de återstående båda till tio fot hvardera. Det gick lätt, ty detta träd är vekt, så att hvarje yxhugg tog djupt. Med spakar, d. v. s. korta stänger, häfde de styckena rullande ned till stranden, der de fästade dem tillsammans, samt sneddade af dem litet i fören, hvarjemte de satte tvärslåar på dem, och i öfrigt gjorde dem begagneliga.

Marie och Frank hittade riktigt till dem med en korg provision som den förra nedsatte för dem, men beklagade att hon icke hade något vatten, hvaremot hon nedlagt några pomeranser i korgen.

Det är otroligt huru mycket man kan uträtta på kort tid, när man griper sig an med odelad makt och håg. Gossarne förundrade sig sjeltva då de, snart efter kl. 3 hade sin färja i ordning. De satte nu ut, sedan de också tagit de unga ombord. En blick åt den sidan der källan var, visade dem att de nu också kunde få vatten. Män hade nu kommit till det förra båtstället nedanför tältet. Harald stannade vid flotten. De öfriga gingo upp till tältet der de hemtade bössorna, en vattenkruka, en kikare, samt medikamentslådan, hvarom Marie berättat dem.

De båda äldre skulle nu fara; de yngre stadnadeqvar på land. Marie fick tårar i ögonen, men Harald sökte lugna henne, och bad henne hålla en eld i ordning vid stranden; »han hoppades komma hem före mörkret, och trodde sig kunna medföra helsningar ifrån Tampa Bay. Om den der sjuka kommer derifrån skola vi signalera med två skott strax efter hvarandra. Håll utkik på oss då vi synas stiga i land.»

Efter ett hjertligt adieu! satte de ut med flotten. Ehuru med godt uppsåt att rädda den hjelpbehöfvande ville gossarne likväl icke utan försigtighet nalkas stället der han var. De visste att de befunuo sig inom vildarnes land, och att dessa begagnade många utvägar då de ville öfva våld. Harald och Robert begagnade kikaren turvis, under det att den andre rodde. När de hunnit till ett tusen alnar eller något mindre nära stranden, hvilade de på årorna, och granskade såväl personen som platsen. Han sågs tydligt der lutad emot cederstammen, och tecknande med högra handen.'

»Harald!» sade Robert; »det är en neger, och jag tror att det är Sam, han, timmermannen. Stackars karl! han tyckes vara illa skadad. Jag undrar hvad det kan vara med honom.»

De närmade sig nu skyndsamt. På etthundrafemtio alnars afstånd stannade de åter och betraktade mannen. »Det är verkligen Sam! utropade Robert. Låt oss skynda!»

Då färjan stötte mot land, skyndade den ene uppför sandstranden, under det att den andre fästade färjan. Sam låg der, illa skadad och nästan utan att kunna röra sig. De skyndade till honom, och voro nära att kasta sigi hans famn, men han bad dera af barmhertighet icke röra honom!

»Hur är det med er, massa Robert och massa Harald! Herren vare välsignad för att jag än en gång fick se er!» tårar strömmade utför hans ansigte.

»Käre Sam! så roligt att vi fingo se dig! men hvad är det som fattas dig?» frågade gossarne.

»Åh! jag är dödad», svarade han. Ena armen och ena benet blefvo afbrutna i natt. Har ni något vatten?»

»Ja, tillräckligt. Vi hafva också tagit med oss för din räkning.» Båda sprungo efter krukan, men Harald var först.

Sam frågade nu hvar de smärre barnen voro, och erhöll det besked att de voro qvarlemnade icke långt derifrån; att de sett honom först, och afskjutit bösskotten till signal.

»Men, hvar är min far?» frågade Robert. Mannen svarade att han mådde väl; (oj! mitt ben!) »men han har utstått mycken ångest för er skull.»

Harald kom med vatten och höll i krukan medan den sjuke drack, men bad honom att icke dricka för mycket på en gång så att det kunde vara menligt för honom. Derefter frågade också han huru morbrodern befann sig.

Sam började nu sin berättelse, men Robert sprang ned till färjan och afsköt de två skotten ifrån sandstranden, hvarjemte han vinkade med sin näsduk. De yngre besvarade signalen med två skott.

Sam begärde mera vatten, fick det, och välsignade gifvaren.Man fick nu veta att han tillika med Riley varit på hafvet under den förskräckliga stormen som vållat Rileys död, och gjort honom, Sam, till krympling, såsom han trodde. De hade farit ut för att uppsöka den unga familjen. De hade kommit till landet, men då de skulle draga upp båten, hade en våg kommit som slängde båten emot Rileys bröst, så att han dog, efter hvad Sam förmodade, ty han såg honom aldrig mera, och träffade Sam på sidan så att han blifvit så illa skadad som han nu befanns. Efter sanslöshet hade han funnit sig ligga uppvräkt på sanden, med ena armen och ena benet förderfvade, och emellanåt öfverspolad af vattnet.

Gossarne albröto hans myckna tal, emedan här var ingen tid att förlora. De ville föra honom med sig, men först bad han om mera vatten. Allt flyttades på färjan, och man ville nu föra dit den sjuke, men han trodde att han icke skulle uthärda att bli transporterad dit. Likväl måste han medgifva att man gjorde ett försök, men, oaktadt hans farhåga derför gick det lättare än man kunnat förmoda. Han togs på ett par stakar, hvarå man lagt ett täcke som de haft med sig; de båda gossarne visade dermed icke obetydlig styrka. På flotten lade de en hög af gräs, der de nedlade honom, under tusende välsignelser af den olycklgie.

Solen gick ned innan de hunnit på fjerdedelen af deras kurs, men gossarne rodde friskt. (De hade haft qvar årorna som hörde till den förlorade båten.) Vinden hjelpte också till, fastän de icke hade något segel. Det var natt då de framkommo, men fullmånen sken klart. Riktpunkt hade de af den eld som de bedt Marie och Frank attunderhålla på stranden. Robert, som styrde, begagnade tillfället att ladda de båda bössorna så att han kunde förnya den signal som man aftalt. De sågo Marie och Frank, sysslande vid elden. När flotten kommit något närmare ansträngde sig de båda gossarne att ropa: »Sam! Sam!» och upprepade detta tills dess att man urskiljde svar om att de på land förstått dem. Snart hörde de Franks gälla röst: »Huru mår du, Sam?» Marie kunde icke få fram ett ord, för bara glädje.

SEXTONDE KAPITLET.

Landning på natten. — En sårad. — Sättet att behandla benbrott. — Att spjäla ett ben.

Det var en egen syn då färjan kom nära stranden. Det milda månskenet på sandsträckan — vattnets gnistring då det rördes af årorna — den rökiga elden från hartsveden — de mörka skuggorna och häftiga rörelserna hos Marie och Frank - alltsammans utgjorde en tafla för en mästares pensel.

Frank kunde knappt hållas ifrån att springa ut i vattnet till den nykomne, men då han hörde huru sjuk han var,

väntade han stilla. Robert gjorde ett slags landgång af årorna, så att Marie kom öfver och fattade den sjukes hand, till en hjertlig helsning. Men snart skyndade hon derifrån till tältet för att föranstalta en ligg-plats åt den sjuke. Hon samlade mossan från de andra bäddarne och gjorde deraf en stor mjuk bädd i ett hörn af tältet. Hon sade dervid åt Frank, vi kunna lätt få annan mossa i stället, och om det icke skulle medhinnas på qvällen, kunde de gerna en natt sofva på bara sanden.

Robert ville haft en lucka att lägga den sjuka på, men i brist deraf fick man åter begagna täcket, lagdt på stängerna. Sedan det lyckats gossarne att föra upp Sam till tältet och de der lagt honom på mossbädden voro de alldeles uttröttade, hvilket väl icke var underligt, då de varit i stark verksamhet ända sedan tidigt på morgonen, och förut sofvit ganska litet under den oroliga natten. De satte sig utanför tältet för att lemna Sam i stillhet så att han möjligen kunde få sofva. En half timmas hvila var dem nu ovärderlig.

Nu frågade Robert hvad systern gjort med sin kalf, hvilket hon besvarade. med att hon rifvit gräs och löf åt honom, samt gifvit honom vatten, samt lagt plåster på såret på djurets hals. »Han tyckes befinna sig väl», berättade hon.

»Du är en riktig barmhertighetssyster!» förklarade Harald, som tillika gaf Marie det rådet att påsätta hjorten hundkopplet och taga bort de hopbundna näsdukarne.

»Detta ha vi redan gjort, då vi kommo tillbaka från er affärd, och vi sågo det lediga kopplet», svarade hon. I detsamma hördes en djup suck inifrån tältet. Det påminte dem att något nu borde vidgöras med Sams krämpor, mot hvilka bon ansåg nödigt att genast vidtaga åtgärder.»Hvilka åtgärder kunna vi vidtaga när arm och ben äro afbrutna?» frågade Harald. »Du Robert vet väl ingen hjelp för sådant?»

»Jo, helt visst; det är ingen hemlighet. Jag har varit med när min far förbundit sådana skador, och han har visat mig huru det tillgår. Jag har likväl icke någon gång försökt saken på menniskor, men väl en gång på en hund. När benet blifvit afbrutet och ben-ändarne blifvit skiljda ifrån hvarandra, måste man, med handkraft eller en apparat få dem dragna så att de sjelfmant draga sig ihop i den ställning som de förut halt. Derefter skall den sjuka lemmen stadigt lindas med en lång list utaf kläde eller lärft, så att delarne icke mera kunna skiljas eller skjuta förbi hvarandra. Öfver det hela fästes en stark spjäla, eller flere för att hindra benet att förskjuta sig. Det är allt hvad som behöfves.»

De gingo in i tältet och frågade Sam huruvida man icke skulle göra något vid honom. Han svarade att benet visserligen behöfde skötas, men armen hade han skött sjelf, och trodde att den bara behöfde spjälas. Man undrade hvad han förstod med att hafva skött armen sjelf, hvarpå han svarade att han haft den andra armen afbruten en gång förr, så att han visste huru man dervid borde bete sig. Också beskref han åtgärden. Han hade bundit handen vid en cederstam och dragit armen tillbaka så att benstumparne drogos ifrån hvarandra, på längden räknadt; att han då, med den friska handen jemkat den i rätt läge. Derefter hade han tagit remsor af sina kläder och bundit handen vid bröstet sedan han stoppat mossa invid sidan för att hålla armpipan raksamt slutligen laggt en binda omkring alltsammans för att hålla armen fast vid sidan. Han hade försökt detsamma med benet, men smärtan hade varit så svår att han afstått derifrån.

När Robert undersökte honom befanns öfverarmen vara afbruten, och benet emellan knäen och fotleden. Han fann att blott den ena benpipan var afbruten. Han erkände att han skulle få en svår natt, utan hvila, om benet ej blefve satt i sitt skick.

Robert bad Marie klippa tre finger breda remsor af ett lakan eller duk, och sammansy ändarne så att längden blefve tio alnar. Under tiden gjorde Harald spjälor i ordning. Han tog palmblad som voro stela och släta på ytan, långa som hela armen. Sedan också benet blifvit spjeladt och lindadt ända uppifrån knäet och ned till foten, och armen till leden, förklarade Robert operationen vara slutad.

Sam var verkligen tacksam för denna hjelp; det var icke blott i orden. Också förklarade han att han skulle dött derborta på sanden, om icke Harald och Robert hemtat honom derifrån.

Gossarne åter sade honom att han blifvit skadad under sitt bemödande för deras bästa; det vore då icke förmycket

af dem om de gjorde hvad de kunde för honom.

När allt detta var gjordt behöfde ungdomen ingen vagga för att lullas till sömn. De voro alldeles uttröttade och insomnade snart i den djupaste sömn. Endast den riktigt uttröttade känner välsignelsen af en god hvila.SJUTTONDE KAPITLET.

Öfverraskning och misslyckad förväntan. - Namn på hjortkalfven. — Sams berättelse. — Nedstämning efter förhoppningarna. — Stor olycka.

Om ingenting särskildt mellankommit för att väcka vårt sällskap, skulle det alldeles försofvit sig; men strax etter dagningen inträffade en händelse, som hastigt bragte dem på benen. Det var ingenting mindre än att Frank med hög röst ropade på sin far och frågade hur det var med honom, och uttalade sin ytterliga glädje af att få se honom.

Alla vaknade och sprungo upp; alla frågade hvar fadren då var, »der», sade den lille, ännu yrvaken, och pekade åt en vrå af tältet. »Är det inte pappa? Jag såg honom der nyss! — Ack, det var bara i sömnen!»

Han sörjde och gret då han fann att han allenast drömt sig den stora lyckan, men Marie tröstade honom med att man i dag skulle få underrättelser ifrån honom genom Sam, som nu var hos dem. Det blef då, redan genom nyfikenheten, en verklig, ehuru icke tillfyllestgörande tröst.

Sam hade haft en plågsam natt; benet hade värkt så att han flere gånger varit färdig att tillkalla hjelp, men då han hörde de ungas jemna andetag, nändes han icke störa deras hvila, helst han visste huru de hade ansträngt sig den föregående dagen. Han bar derföre sina plågor i tysthet.Medan Harald och Robert nu gingo till honom, gick Marie ut till fosterbarnet hjortungen. Såret visade sig icke farligt, ehuru huden ömmade kring stället. Han fick foder och vatten. Frank bjöd honom bröd, men det förstod han sig icke på. (Det skedde likväl sednare, sedan han blifvit alldeles tam, då han med stor begärlighet åt alla slags bröd, så att han följde Frank öfverallt i skogen, om den lille visade honom ett litet brödstycke, stort som ett finger.)

»Hvad skall han heta», frågade Frank. »Det skall man rådslå om», svarade Marie, då hon såg de äldre gossarne komma dit.

»Snö eller Lilja tycker jag vara passande efter hans färg», menade Harald. Robert röstade för Flora, eftersom han fått henne midtibland blommor. Frank föreslog Anna (såsom den yngsta systern hette). Marie åter, som erinrades om hennes största rätt, eftersom man skänkt djuret åt henne, nämnde Dora, som hennes far sagt henne skulle betyda en gåfva. Dervid blef det.

Sam hade somnat och fått en timmas ro. När han vaknade omkring kl. 10 och kände sig betydligt styrkt bad man honom berätta huru allt förefallit i afseende på honom sjelf och fadren, samt efterforskningarne. Men innan han fick börja, ville man höra om ban visste något om Wilhelm. Han hade blifvit räddad. Det hade tillgått på det sättet, att han hade dykt under landbryggan och hållit sig fast der ofvanom vattnet. Han vågade icke simma längre, ty han fruktade för de stora fiskarne. Han kom sedan riktigt upp på landet alldeles oskadd.»Nå, börja nu med början!» bad man Sam. »Säg oss allt i ordning så som det händt. Är det något särskildt som vi önska veta, så få vi afbryta din berättelse och fråga derom», sade Robert.

»Väl! jag var sysselsatt med en panelning, då ni gingo ned till bron. Snart hörde jag rop af Wilhelm, då er far tog fram någon sak som skulle föras ned. Doktorn sade då: »hvad kan det vara? det ropas »hjelp!» I detsamma hörde jag honom springa från stället. Jag sprang då också ut. När jag kom fram fick jag se doktorn vrida händerna, han var blek som ett lärft och klagade såsom hans hjerta brustit. Jag såg på samma gång båten bortföras fort som en dufva flyger, och man sade mig: »det är en »djefvulfisk» derute. — »Skaffa fram en båt i ögonblicket!» befallde doktorn, men emellanåt var han alldeles förtviflad. Men båten var krossad af en timmerflotta. Soldaten deremot lofvade att anskaffa majorens segelbåt ifrån fästningen. »Gör som ni kan!» svarade doktorn honom; men sedan ställde han till lagning med båten i otrolig hast; dock förflöt en hel timme dertill. Då hade ni redan kommit så långt bort att båten blott emellanåt kunde ses på någon hög våg. Han skickade ut oss och ville sjelf afvakta segelbåten. Han befallte oss skynda till Eiley och säga honom, att han ville gifva honom så mycket som han begär, om han skaffar barnen åter. Behöfver han biträde så gå med honom, Sam. Wilhelm blifver hos mig»,

tillade han. »Om du lyckas skall du också få så mycket som du fordrar. Signalera från Riley med en rök, om du der fårunderrättelse om dem. Är det något lyckligt så gör två eldar!» Så satte vi ut.

»Vi kommo till ön kl. 12, och gjorde upp två eldar till signal hemåt. Riley sade att hans stamslägtingar bland indianerna nu blifvit fiender till de hvita och till honom sjelf för hans vänskap med dem, så att han icke ansåg sig sjelf säker. Vi fortsatte rodden i flere dagar, hvarunder vi ej vågade nalkas kusten för bankar och bränningar. Kiley, som nu kommit till oss, sade att man ej kunde landa mer än vid en ö, dit också inga indianer komma emedan den är förhexad af hvita hjortar (hvilka djur i hela Vestindien af halfciviliserade eller vilda personer anses trollska). Vi landade likväl på den, vid den punkt der ni träffade oss, och der olyckan kom såsom jag i går berättade då vi, den ena gången efter den andra, drogo båten längre upp på land.

»Jag såg er och försökte gifva mig tillkänna; jag tog min bössa, men skottet var vått så att det icke brann. Eld kunde jag icke uppgöra, då alla trästycken voro våta, och min brutna arm hindrade mig. Slutligen lade jag krut i förmultnadt mudder i en ihålig trädstam, och klickade med bössans flintlås så länge att krutet tog eld och antände det murkna trädmuddret, så att jag kunde tända sådant bränsle som jag hopsamlat.»

Harald och Robert voro den dagen overksamma, efter gårdagens betydande ansträngningar, så att de mest sysselsatte sig med att fråga Sam om vidare små omständigheter; men på aftonen andligen påminte de sig, att de borde se efter den mot hafvet uppställda signalstången;

5de gingo nu dit och funno honom nedfallen, och, hvad sorgligt var att se! ett fartyg som passerat förbi, och som kanske kunnat rädda dem! Det var nu mer än en mil bortom deras plats.

Robert utropade nu: »det är vårt fartyg! det har gått förbi. Der är pappa ombord! De ha gått så nära de vågat — och der ligger nu vår signal! Ack, att vi icke kommo hit förr!»

Harald medgaf med förkrossadt sinne, att Robert nog hade rätt, och att de genom försumlighet förlorat lyckan att bli upptagna och återförda till fadren.

En enda förhoppning återstod; den var att någon ombord på fartyget ännu kunde stå med kikaren betraktande stranden, och då kunde upptäcka signalflaggan som nu åter uppsattes så, att de höllo nedra ändan af stången stödd på marken under det att de svängde den öfra ändan deraf med det åsittande skynket De kastade hattar och tröjor i vädret, och ropade — fruktlösa rop: brigg åhoj! De gjorde upp en starkt rökande eld som de oupphörligt tillökade, så att en stark rök derifrån uppsteg högt i luften; — men det var försent! fartyget höll sin kurs, och kom slutligen ur sigte.

De olyckliga vännerna sutto bleka på sanden, länge utan att säga ett enda ord. Emellertid sansade man sig så att man åter uppsatte signalstången, nu med säkrare fäste i marken, så att den kilades med stenskolor. Derefter återvände de till tältet, för att omtala sin olycka.ADERTONDE KAPITLET.

Funderingar och beslut. — Fiske. — Inventarium af gods och lösören. - Rostad fisk — Tåg af palmblads-tågor. - — Färd. — Hafssnäckor; deras begagnande. — Pelikanen. — Landets beskaffenhet. — Tyst jagt. — Ännu en gång vilda kalkoner. — Arbete med tältet.

Det lilla sällskapet skiljdes i dag icke förrän på natten. Bedröfvelsen höll dem vakna. De talade länge om det observerade fartygets sannolika destination, och om deras egna förväntningar derom i bästa fallet. Den ene trodde att fadren fått låna kuttern för att undersöka kusten; den andra, att hän dermed kommit till den punkt der de blifvit bemärkta, och att han icke var långt borta; en tredje att han ämnade sig fara så långt som till Florida Keys för att der upptaga personer som kunde i andra små fartyg biträda med undersökningen. Alla trodde på att man sökte dem, och att det icke kunde dröja länge innan deras tillhåll blefve upptäckt, så att de skulle få komma hem.

Innan de gingo till hvila uppgjordes flere beslut, hvilkas hufvudsakliga innehåll var att de skulle förfara efter den åsigten, att förr eller sednare bli hemtade, men att undertiden hushålla så med sina tillgångar såsom skulle de nödgas uppehålla sig der i flera månader.

l:o De skulle ständigt hålla signalflaggan uppe; 2:o hålla utkik så flitigt som möjligt; 3:o att på sammaställe hafva ett någorlunda stort vedförråd för att kunna, vid tillfälle af behof, åstadkomma eld och ymnig rök; 4:o att hålla ständigt förråd af mat för flere veckor framåt; 5:o att taga närmare reda på sina tillgångar; 6:0 att för det mesta lefva utaf öns alster af alla slag; 7:o att göra sin boning mera skyddad, så att de, vid en ny orkan, sådan som den nyss försökta, kunde hoppas vara mera säkra; 8:0 att i alla afseenden vara beredda på de båda fallen som borde tänkas — antingen att bli afhemtade eller att nödgas qvarstadna mycket länge.

Den första åtgärden till följd af dessa beslut, började de den följande dagen med att samla bränsle till signalstället. Åter i afseende på det sista beslutet, tog Harald med sig den lille gossen för att fiska, hvaremot Marie och Robert stadnade qvar vid tältet för att uppsätta ett inventarium öfver hvad de hade till sitt förfogande.

Båda fullgjorde hvad de åtagit sig. Harald hade fångat åtta stora laxar, utom en mängd krabbor och en mindre sköldpadda. Robert uppläste en förteckning öfver de saker som blifvit bragte ombord af doctor Gordou för den tillämnade resan till Riley, och som bestodo af bröd och torrt kött, rostadt korn, hvarutöfver man hade förråd för fjorton dagar.

Laxarne hemtades hem; och aflemnades alla, utom en, rensade till Marie; den som Harald undantog ville han tillreda så, att han dermed skulle gifva ett prof på indiansk matlagning. Innan man satte sig till middagsätning tog han denna laxen, utan all rensning, lade palmblad omkring den, och rostade den på askbottnen ieldgropen. Det gick fort. Derefter tog han af skinnet och lade före af köttet åt hvarje person, så att slutligen endast skelettet återstod, jemte innanmätet, som dervid blef orördt. Marie stötte sig på att se en så oförfinad tillredning, men alla de öfriga erkände att smaken var vida bättre än vid någon annan tillredningsmethod. Af denna öfverensstämmelse förmåddes hon att åtminstone försöka smaka på anrättningen, men gick då också öfver på de andras sida, och fann tillredningen förträfflig för den bibehållna fina saftigheten i köttet.

Medan Harald var borta på sitt fiske, och Robert fullbordat sin inventering, hade han efter anvisning af Sam förskaffat sig ett palmblad, som väl rengjordes från sand och damm, hvarefter det kokades i tre särskilda vatten, det sista med tillsats af något salt. När det var gjordt lades bladet på ett bord och beströks med smör. Det blef nu »palm-kål», en särdeles behaglig rätt, med blandning till smaken af ärtskockor och blomkål.

Sedan man nu beredt sig att lefva på rent skogsvis, af öns alster, insåg man behofvet att närmare lära känna landets tillgångar. Det beslöts då att Harald och Robert skulle ensamma göra en liten upptäcktsresa inåt ön. Marie hade nu ingenting deremot att hon blef lemnad ensam hemma med Frank och den sjuke; hon hade blifvit litet mera lugnad och vand vid ställningen. För öfrigt kunde också Sam anlitas om råd, som visserligen icke skulle bli okloka.

Frukost anrättades i dag tidigt; Mars framlockades och de båda gossarne begåfvo sig af. Fidelle qvarlemnades hos Marie. De styrde sin vandring först utåttrakten närmast kusten. De gingo ett stycke utåt sjelfva sandstranden, som de sågo beströdd med en oräknelig mängd snäckskal af alla storlekar och alla former. En del af dem särdeles vackra. Andra voro liksom ifyllda med starka knölar och taggar. Några af den skönaste rosenfärg, andra snöhvita, åter andra mörkbruna såsom gammal mahogny. Tillgången på stora snäckor var högst betydlig, och fina småsnäckor funnos i tiotusental.

Harald framkastade en fråga, huruvida dessa många snäckor kunde bli till någon nytta? Robert uppgaf då att sjelfva de tomma skalen dugde att bränna kalk utaf. »En del stora snäckor», sade han, »kunde sågas sönder i sådan rigtning, att de kunde användas till koppar och andra kärl. De smärre aflånga tvåskaligt begagnades ofta utaf fattigt folk till matskedar. En sort duger att begagna till en förträfflig trumpet; skeppsnegrer brukade använda dem så sedan de borrat hål i lilländan. Man får ofta i Florida höra sjömännen om nätterna blåsa på sådana trumpeter; och då ljudet af dem kommer till oss öfver vattnet, åtföljdt af sång, är det ganska behagligt.»

Harald valde då flera vackra prof af trumpetsnäckan, för att vid behof kunna begagnas till andra signaler än som kunde gifvas med skott. Han lade dem något högt upp på sandbädden, för att en annan gång afhemtas. Han ämnade göra försök med att förändra dem till trumpeter.

Af smärre upptogo de också några vackra för att skänka Marie. Då de fortsatte gåendet förmärkte de något hvitt föremål nära vattenlinien. Först trodde de att det var skum, men sågo snart att det rörde sig.Robert trodde att det var en pelikan; hvarvid lian gjorde den anmärkningen, att det var skada att den icke var ätlig, och likväl var den stor som en svan; men köttet smakar tran.

Harald inföll att det kunde hjelpas, om det icke var något annat fel. Han hade en gång hos en sjökapten ätit alla slags sjöfåglar; och han tog af skinnet likasom då man tillredde något däggdjur, hvarefter fågeln kokades i stark saltlake. Åter, om han var på land, lät han nedgräfva fågeln för ett par dagar i jorden, hvarefter köttet blef temligen godt. Han hade också påstått att transmaken kommer mest utaf skinnet.

Emellertid beslöt man närma sig, under det att Harald fägnade sig åt att af pelikanens skinn kunde bli en präktig pelskrage åt Marie, att nyttja vid regnväder, om den tillverkades med fjädern qvarsittande.

Pelikanen besparade dem alla omsorger om både kött och skinn, ty han begaf sig bort, långt innan jägarne kommo i skotthåll. Från den ståndpunkt, de nu innehade, sågo de stranden böja sig rundt och utåt ifrån dem, utan att erbjuda något lockande för deras forskningar. Ofvanom sandstranden och kanske tusen famnar inåt var ett öppet fält, utan träd, med undantag af en liten lund dvärg-cederträd, öfver hvilka några palmer höjde sina kronor; men sjelfva skogen bortom fältet syntes mycket rik och rikare på ståtliga träd ju längre man kom in i densamma. De gingo in öfver den skoglösa sträckan, som likväl var prydlig genom stora buskar af cactus med de mest prunkande scharlakansröda blommor samt dvärg-valnöt. Derefter kommo de in i sjelfvaskogen, der man väntade sig finna vildt. Harald gaf Mars en vink att söka, hvilket han genast gjorde med ett skutt in mellan träd och buskar.

»Det är således din mening att jaga tyst?» frågade Robert. »Om så är», tillade han, »så får du komma ihåg att jag behöfver veta huru det tillgår. Det är då bäst att du säger mig sättet, så att jag icke begår något fel och skämmer jagten. Huru skall man veta hvar vildbrådet finnes, då hunden icke drifver med skall?»

»Man får veta det på flera sätt», svarade han. »En del jägare finna det sjelfve genom skärpt uppmärksamhet och goda ögon eller genom spårande; andra förmedelst hundens särskilda dressering — såsom vi nu förvänta. Det sista är det lättaste, om hunden är god. När Mars finner ett spår går han rakt framför oss; vi skola då följa efter honom. Ju närmare han kommer inpå färska slag, desto varsammare går han, till dess han slutligen blir så varsam och smygande som en katt. Då får jägaren vara lika försigtig. Om skogen är tät, så att man icke kan se djuret förr än man kommer alldeles inpå det, beror lyckan af den qvickhet med hvilken man skjuter; men om skogen deremot är gles, så att man kan se djuren på långt håll och följaktligen sjelf kan bli sedd på långt håll, måste man taga skydd bakom något högt föremål, eller, då man som nu är fallet, är två, delar man sig så att den ene gör en lång omväg för att möta eller genskjuta det vilda »

»Man kan väl inte komma fram till vildbrådet vid fullt dagsljus och på öppen mark?» invände Robert.

»Jo, just det», svarade Harald; »det går lätt försig, om man följer en riktig plan. När en hjort betar, fäster han ögonen på marken och ser allenast det som är nedanför ögat. Då skall man närma sig. Då han lyfter hufvudet skall man stå alldeles stilla och tyst. Är man då till färgen såsom en trädstam så anses man vara en sådan.

»Det må likväl icke gå så lätt att stadna tvärt och orolig, såsom det behöfs, i det ögonblicket då hjorten upplyfter hufvudet för att se omkring sig», invände Robert.

»Naturligtvis måste man vara säker i sina rörelser», medgaf Harald, men tilläggande: »Jäg erinrar mig nu i anledning af detta, att jag bör säga er en annan sak. Hjorten lyfter aldrig upp hufvudet utan att förut röra på svansen. Dit skall man således oaflåtligen se, samt rätta sin rörelse efter dessa tecken. Den gamle indianen Torgah sade mig en skilnad mellan en hjorts och en kalkons sätt i det afseendet. Hjorten kan vara slug nog, men han är i vissa fall mycket enfaldig, hvaremot kalkonen är så både slug och varsam, att man kallat honom »skogs-geniet». Torgah sade: »Indianen ser hjorten beta och kryper på honom medan han håller hufvudet nere. Djuret hviftar med svansen; då blir indianen stilla såsom en droppe. Hjorten ser skarpt på honom och säger stump! stump! och intet annat än stump! (stam, stam, stam); då kryper indianen fram och skjuter honom. Men indianen

ser kalkonen beta och kryper på honom. Då reser kalkonen på sin långa hals för att se sig omkring, och indianen står stilla såsom en stam. Men kalkonen säger aldrig stump; han säger:der är den gamle indianen nu, och dermed är han strax försvunnen.

»Men se», afbröt sig Harald, »Mars har slag (lukt af djurspår). Se huru ifrig han är, och huru tåligt han väntar på oss. Vi skola gå efter.»

Robert tyckte att Mars i den stunden icke förtjente beröm för tålamod; ty han strök framåt så fort att de med möda kunde följa honom, och dessutom sprang han fram och gaf ifrån sig ett starkt skall, hvilket högeligen förundrade Robert, som hört omtalas huru den hunden »dref tyst».

Harald svarade att det omdömet gällt om tillfällen då Mars dref på spår, men att det nu var kalkoner som han uppvädrat. Han vet mycket väl hvad han har för sig. Hans rusande bringar fåglarne att slå upp i träd, och då står han nedanför och skäller; då fästa de sina ögon på honom och se icke efter jägaren. Se der! de sitta der i eken. Gå du Robert fram med skydd af det der andra lummiga trädet. Jag skall söka mig fram på ett annat ställe. Men eftersom min studsare går på mycket längre håll, så vänta icke på mig annorlunda än med att rätta dig efter min signal. När du är färdig, så hvissla åt mig. Om jag också då är färdig så svarar jag på samma sätt, och då skjuter du en sekund efter sedan jag svarat. Jag skjuter på den som sitter öfverst i trädet.»

De gingo framåt, fort men tyst. De kommo båda på lagom håll. Mars höll ett förtvifladt skällande nedanför trädet då han såg jägarne nalkas. En hvissling hördes; en dylik till svar, och tre skott smällde myckettätt efter hvarandra. Fyra kalkoner föllo tungt ned; ibland dem två ståtliga tuppar. »Hurra!» ropade skyttarne. Det var bra skjutet, ehuruväl till en del lyckträff. Robert hade, med sina båda skott ur dubbelbössan, skjutit de två som han hade tillsammans för kornet, men Haralds kula hade gått igenom en och sedan träffat en annan som satt bakom, och som han icke sett.

Fåglarne bundos öfver en stör. De båda jägarne fattade i hvar sin ända utaf stången, och vände sig hemåt. De voro icke komna långt bort, men hemvägen tog likväl icke ringa tid, nära två timmar, ty dels utgjorde bössor och fåglar tillsammans en icke obetydlig tyngd för ett par unga personer; dels måste de arbeta sig fram genom en tät vegetation, ytterligare hopbunden af lianer och andra krypvexter, så att de derigenom oupphörligt fördröjdes. Frank såg dem på afstånd, och ropade genast åt Marie för att möta dem. Huru han triumferade då han såg de många stora fåglarna! Han erbjöd sig att hjelpa dem bära en, men de ville icke uppehålla sig med att lossa hopbindningen. Deremot mottogo de med stor belåtenhet att Marie hade med sig en butelj friskt källvatten. »Vi skola belöna din välvilja» sade de, och togo tram de små snäckorna som de stoppat på sig. När de kommit hem sträckte de sig på sina mossbäddar sedan de afkylt sina heta fötter med en hastig tvättning. Med Sam talade de genom tältväggen. Han deltog i deras framgång så att han var nästan så glad som de, fastän sjelf lidande.

Det var nu middag. Eftermiddagen användes med arbete på fältet. Afsigten var att göra det tätare motregn och blåst, i händelse en ny storm skulle komma öfver dem. Det vanns genom att höja golfvet och att fördubbla tältet dermed att båtseglen lades omkring tältduken.

NITTONDE KAPITLET.

En regndag. — Köket och elden. .... Jagt etter Opossum.

Det var lyckligt för våra äfventyrare att de så i lagom tid hunno utföra sitt arbete med tältet, ty, ehuru vädret nu var lugnt, kom likväl regn med mycken styrka och ymnighet hela den följande natten; och man befarade att det skulle bli långvarigt. Tältet bibehöll sig tätt såsom ett boningshus, men man hade ändock vissa brister. Vedförrådet var knappt, och kokelden saknade skydd. Både vind och regn voro hinderliga, och det var tydligt att man skulle få nöja sig med kall mat, om icke en person skulle få stå 'vid kokningen och dervid bli genomblött af regnet.

»Att vi icke tänkt på det förut!» yttrade Robert.

»Det är förklarligt», menade Harald; »vi hade mycket annat att göra och tänka på. För min del är jag glad åt att

hafva ett torrt tält.

Robert ändrade ton, och sade sig vara belåten, men att det skulle vara rätt angenämt att få någon gång sitta framför brasan.Harald menade att man nu lärt sig att värdera en sådan förmån sedan man erfarit saknaden deraf. Han berättade med anledning af denna tanke, att han en gång varit med sin moder på en resa igenom Indianernas område. »Hon sjuknade och vi blefvo i hög grad ängsliga, emedan en osämja hade uppkommit och ett indiankrig hotade att utbryta. Hvilken ångest vi voro uti! Hvarje morgon talade vi om huru tacksamma vi skulle vara om vi icke blefve skalperade innan aftonen; men då vi kommit lyckligt hem i all trygghet, betänkte vi aldrig huru lyckligt det var att ingen morgon behöfva frukta något sådant.»

»Må vara då!» anmärkte Robert; »jag tror i alla fall att vi skulle känna oss glada om vi hade eld och ett skydd för den. Skulle vi icke kunna hitta på ett sätt att åstadkomma det?»

Slutet på samtalet var att man tyckte sig kunna begagna båtens suntält, som de lyckligtvis upptagit jemte seglen. Detta var väl, på en sådan mindre farkost som deras varit, icke mycket stort, men det kunde ju i alla fall användas, och det skedde, fastän icke utan något arbete och jemkningar.

Emot förmodan minskades regnandet inemot middagen, och långt före solnedgången hade jorden torkat så mycket, och träden så afdrupit, att gossarne kunde företaga sitt arbete med att samla till vedförrådet. Man tog dervid både löfved och barrved. Af den sednare sorten fanns öfverflöd af sådan som var kådig. Den höggs i långa spjälor och stickor till tändved; men tillgången och den lämpliga beskaffenheten gjorde att Harald föll på dentanken att också göra bloss för att begagna vid ett jagtsätt som han alltid funnit mycket roligt och båtande. »Vi hafva hittils alltid jagat om dagen, skulle vi icke nu försöka en nattjagt?» frågade han Robert.

»Mycket gerna!» svarade han, med tillägg att Harald väl på det sättet skulle skaffa dem vildsvinsstek till Söndagsmiddagen.

Harald ville icke lofva detta, men yttrade att man på det nu föreslagna jagtsättet kunde långa det vilda lefvande; och på det sättet förvara det huru länge som helst.

Förberedelserna bestodo allenast i att spjelka torrved och binda de långa spjälorna tillsammans i långa, smala bundtar, såsom facklor. När Frank hörde förklaringen öfver den tillställningen, hoppade han af glädje. Han hade hört både Wilhelm och Sam berätta om deras Opossumjagter, så att det länge föresväfvat hans ärelystnad att, såsom jägare, få vara med på en sådan, men hittills hade intet tillfälle dertill yppat sig.

»Ack hvad jag är glad!» utropade han; » jag får ju följa med er då?»

Det var litet kinkigt att lofva; men också ville Harald icke vägra honom detta hans efterlängtade nöje. Men då skulle Marie vara ensam på natten, utan annat sällskap än den hjelplösa Sam. Han såg icke annan utväg än om Robert ville afstå från jagten och stadna hemma. Då skulle Frank bära vedbundtarne äfvensom det tända blosset då sjelfva jagten pågick; men Frank insåg att det icke var lämpligt att Robert hindrades från deltagandet, då hans deltagande ju i alla fall skulle vara till mera nytta än Franks. Han förklarade att han afstodfrån sin önskan och uppsköt att vara med, till dess att Sam blefve frisk. Då kunde han ju få försöka sig på en sådan jagt i sällskap med Harald? »Men jag får ju de vildsvin som du fångar; jag skall sköta dem så väl!» tillade han.

Man lofvade honom att han icke skulle förlora på sin eftergifvenhet, man skulle hitta på ett annat nöje åt honom i stället för det som han försakade. De sade honom godnatt! och gingo. Han stod qvar i tältdörren, lycklig i tanken på huru roligt de stora gossarne skulle få. Han såg på huru Harald och Robert försvunno mellan träden, men deremot huru skenet af blosset följde öfver dem och gaf denna förtrollande dagern och de djupa skuggorna åt grönskan i skogen. Tillochmed hundarne visade sig ovanligt lifvade och nyfikna.

Man hade gått några hundrade alnar då Mars hördes häftigt skälla, så att man förstod att något djur hade »trädt» (gått upp i träd). Man såg båda hundarne springa omkring en stam. Det misslyckades länge att upptäcka något emellan grenarne eller på sjelfva stammen, så att man nästan öfvergifvit tanken på att der fanns något; men Robert svängde blosset så att det lyste bättre, och straxt derefter utropade han: »der är han!» Mars hoppade invid

honom i yttersta ifver, och hviftade lifligare än någonsin med svansen. Det var en Opossum som satt i trädet. Mars ville bra gerna få tag i honom. Harald ställde sig något framom blosset och såg då två glänsande ögon ofvanför en stor knut på en gren, omgifven af mossa. Man hade lätt kunnat nedskjuta djuret, men det var icke brukligt på denna sorts jagt. En Opos-sum tages lefvande. Man började arbeta på att fälla trädet, som var högt och smalt. Det lyckades. Mars' öron spetsades så att de stodo alldeles raka, och knappt hade qvistarne nått marken förrän han var framme, och stod der med ståndskall, afvaktande tillåtelse att rusa på djuret, som, efter dessas vanliga sed, inför en fiende, låg stilla såsom det varit dött. Harald gick fram och tog vildbrådet i den råttlika svansen och lyfte upp det. Under fortsatt vandring togo de ännu en, och på återvägen en tredje, flere kunde de icke bära. De hemkommo och aflemnade sin fångst, som de fängslade med ett klufvet trästycke, något liknande ett svin-ok. Ifrån det ögonblick då dessa besynnerliga djur se sig i sin fiendes händer, göra de icke den minsta rörelse, utan synas stendöda. Icke en muskel rör sig på dem; icke ens en darrning förmärkes. Benen hållas alldeles stela och ögonen tillslutna. Icke en gång om hunden fattar tag i dem, visa de någon rörelseförmåga. Robert kunde icke tro att de lefde. Harald skrattade. Han kände mycket väl deras sätt. »De låta allt passera, förklarade han.» Trädet faller, hundarne fatta i honom; allt sådant verkar intet; det är bara ett som kan visa att de hafva lif; det är detta.» Han hällde en hand full med vatten på dem. Det verkade såsom en elektrisk stöt; de försökte då att lösgöra sig ur fängslet.

Efter dessa experimenter begaf man sig till hvila.TJUGONDE KAPITLET.

Frank och hans "grisar". — Buren, — Gång ned till stranden. — En ofantlig fisk. — Museet. — Ön får namn.

Franks första fråga på morgonen då han kom ut, var: »Har ni fångat några vildsvin?»

»Ja, ja!» blef svaret. »Vi ha fått tre. Alla äro säkert okade så att de icke kunna komma ut i trädgården eller sädesgärdet.»

Frank förstod icke rätt hvad man menade; han sprang hastigt ut ur tältet, och kom snart till stället der det nykomna sällskapet satt med sina fängsel. De voro temligen fula, med långa lömska ansigten, krusigt gråaktigt hår och ett utomordentligt föraktligt utseende. Frank hade sett Opossum förut, till och med många gånger, men benämningen af grisar hade nu villat honom så att han tänkte sig hafva stora grisar inför sig. Då han nu såg dem i hela deras fulhet, med rörelserne på den nakna svansen, blef han led vid »grisarne» och sprang tillbaka till tältet.

»De äro just inte vackra»; yttrade Harald, som såg förändringen i Franks miner. »Du får behålla dem för dig sjelf!» svarade Frank; »jag vill inte ha de fula djuren! du får ha dem och gifva dem mat; jag vill inte!»

Opossums fula utseende bedrager många i afseende på omdömet öfver dess användande för bordet. Men närde hållits fångna en kort tid, med ymnig föda, är deras kött, efter stekning förvillande till smaken likt stekt fläsk, så att få personer kunna skilja deremellan.

Snart slog man ihop en bur åt fångarne. Man tog dertill korta stänger om tre tums tjocklek midtigenom, infälda i hvarandra och sammanslutande sig upptill såsom ett tak. Äfven till golf togos sådana stänger eller pålar, för att säkert hålla djuren inne.

Ett par hoar tillades för vatten och mat. Det beslöts att Marie och Frank skulle åtfölja endera af de äldre till sandstranden, för att dels hemtaga de der förut aflagda snäckskalen, dels välja andra utaf en for nu åsyftade ändamålet lämpligare form, så att man på det sättet kunde få både hoar, koppar, skålar och trumpeter.

Det förslaget behagade Marie och Frank särdeles, eftersom de förut af de äldre fått beskrifning på hvad som fanns på det stället. Robert blef qvar hos Sam. De andra begåfvo sig till strandbädden. Marie och Frank hade hvar sin korg, Harald sin bössa och en yxa, Fidella följde med.

När de kommit ned till stranden, som de skulle följa att par eller tretusen alnar, lekte de yngre med att skrifva sina namn i den fina sanden; sedan skyndade de att upphinna Harald som gått sakta förut. När de kommit till honom blef det ett pratande och skrattande af idel förnöjelse, men under tiden fortsatte man gången, och tog emellanåt en och annan snäcka efter val. Flera gånger blef Maries korg fylld och åter till en del tömd för att

lemna rum åt bättre exemplar. Så kommo de fram till det ställe som de äldre gifvit namn af snack-stranden. Der var mycket vackert. Randen utmed hafvet såg, för en viss längd, ut såsom der varit snö, här och der blandad med rosenfärg och mörka färger emellanåt, hvaremot derofvanför der sanden upphörde och matjorden vidtog, syntes en krans af grönska med här och der stående cedrar och palmer.

Marie ombytte åter en del af innehållet i sin korg. Likaså Frank i sin, hvarjemte han fyllde sina fickor med smärre vackra snäckor, likasom tillochmed mössan. Derefter vände de om, då de snart fingo se skalet af en ovanligt stor skalfisk, hvars blotta kropp var en half aln lång, och hvars spröten eller armar som gingo ut från hufvudet, hade förskräcklig storlek. Den beslöt Harald taga hem, »för att pröfva Roberts lärdom», och sjelf få veta hvilket slags djur det var.

Robert fägnade sig åt den gjorda samlingen, och i synnerhet för det sistnämnda djuret eller fisken. Han förklarade att den yttermera bevisade att man befann sig på vestra kusten af Florida, och att han ofta hört omtalas denna fisksort som der blir så stor som hummer.

Harald föreslog att lägga honom bredvid ostran som hade rakun-foten mellan skalet; det kunde bli början till ett museum af landets alster; »Ja och skallerormskinnet!» föreslog Frank; »och kalkonstjerten och Franks plym», fortsatte Marie. »Vi ha ju på det viset redan en början till ett museum; och dessutom åtminstone tjugu sorter de vackraste snäckor.»

Harald omfattade idéen med lif; ty ehuru han fått så obetydlig underbyggnad, hade han ett skarpt förståndoch insåg rätt väl att samlingar af naturföremål alltid kunde bli lärorika.

»Men», inföll Robert skämtsamt. »Vi veta ännu icke hvad vår ö heter; det vore väl lämpligt att vi gåfve henne ett namn. Det tinnes ju ingen som liar bättre rätt dertill än vi, som nu äro dess enda invånare.»

Så tänkte också alla de andra; så blef en inbördes uppmaning gifven att hitta på ett passande namn. »Regeln är i dylika fall att den yngste voterar först», menade Robert. »Således frågar jag dig Frank huru du tycker att ön borde heta!»

Frank funderade litet, men så sade han dem att han ville att den skulle heta kalkon-ön, för det att kalkoner vore det första lefvande som de der fått se.

Marie föreslog »Hoppets ö», »ty här hafva vi hoppats under hela tiden sedan vi kommo hit, och skola fortfora dermed till dess vi komma härifrån.»

Robert tyckte visserligen att det hade sin riktighet, »men», tillade han, »vi ha också ibland varit förtviflade, isynnerhet såsom vi minnas, efter orkan-natten. Jag vill kalla den Kalusa ™ »Den förtrollade ön.»

»Nej, massa!» bad Sam, i hvars öfvervaro samtalet hölls. »Jag börjar se spöken här, och om hon får det namnet tror jag visst att vi få att göra med sådana här framdeles.

Harald voterade för att man skulle kalla henne »Tillflykten». »Ön var oss en tillflykt då vi voro på hafvet, äfvenså under orkanen. Och om hon är den förtrollade ön som Riley talade om, så är hon också en tillflykt undan Indianerna, ty de våga sig icke hit.»Sam ville icke deltaga i voteringen. Han pekade med sin friska arm åt det hållet af stranden der han blifvit så illa skadad. »Det der är min plats, den vill jag kalla »Det dåliga hoppets udde»?

Man jemkade sig till öfverenskommelsen att ön skulle heta Tillflykten.

»Om jag hade olja, skulle jag inviga henne, såsom upptäckare bruka», yttrade Robert. »Om någon kunde skrifva ett passande tal, skulle jag läsa upp det. Men •let enda jag nu tänker på är att få taga afsked af »Skönhetens ö!» jag hoppas få snart upprepa det ordet.»

TJUGONDEFÖRSTA KAPITLET.

Andra Söndagen. — Sand i Franks öga. Snäcktrumpeten och signaler. — Trumpet-förskräckelse.

Vi hafva förut erkänt att menniskan i känslan af sin öfvergifvenhet flyr till Gud. Den känslan erfar man då man släppt land och ser sig på en spån vaggad på hafvets ändlöshet; densamma känslan erfar man vid alla andra tillfällen då man saknar all verldens skydd; och slutligen då man, i förtviflan öfver att icke hafva sig sjelf till försvar och icke hafva samvetets styrka till sin förmån; vid alla dessa tillfällen blir det menniskan ett behof att söka skydd och tröst af allmakten, det enda — men väldiga — som ännu visar sig såsom makt inför menniskans sinne.De unga hade erfarit en sådan öfvergifvenhet, då alla verldens medel och utvägar syntes vara förlorade. Efter sin oväntade lyckliga räddning bibehöllo de intrycket af olyckan, äfvensom af den tröst de då hemtat af att öfverlemna sig i försynens hand; och af samma intryck leddes de att nu med sin tacksamhet bibehålla minnet af detta högtidliga intryck.

De samlades nu på Söndagen inne hos Sam, och läste der högt ur bibeln och den husandaktsbok som de hade med sig. Harald hade uppvext utan de barndomsvanor som de andra unga inhemtat med att dagligen hafva umgängelse med Gud i bönen; men hans varma sinne och ljusa förstånd, i samband med de pröfvande händelser han så nyligen genomgått, framkallade också hos honom en innerlig andaktskänsla, deri han såg att det fanns ett högre som måste nedkallas och bo i menniskans sinne, om hon skall komma till en mer anderik verksamhet än den hvartill man uppmanas endast af lifvets hvardagliga händelser. Sedan man haft den gemensamma andaktsstunden, tog han den samling tal, hvaraf ett blifvit nyss uppläst, gick in under palmernas sublima löfhvalf och om-läste talet ännu en gång i ostörd ensamhet. Ett ljus uppgick för honom; han fick en aning om lifvets verkliga betydelse; en aning som hos det kraftfulla sinnet utvecklade sig till klarhet och för framtiden gjorde honom till en handlingens man efter Guds sinne, glad, värdig, menniskovänlig och verkande så att han efter sin bortgång skulle lemna stadigvarande spår af en genomlefd bana.

För den obildade, men godsinte Sam blef den gemen-samma andaktsstunden en verksam tröst och uppmaning till tålamod under lidandet.

När alla på aftonen samlades till en kort aftonbön, yttrade Harald ord, svarande mot den idégång som hos honom uppkommit på den dagen. Alla sågo att han eröfrat en ny ståndpunkt, en ny åsigt af lifvet och dess betydelse.

Man gick till bäddarne, och dagens gifmilda efterträdare, en stilla sömn göt sig såsom en ängel öfver deras ögonlock. Allt blef stilla och lugnt som den stjern-klädda himmelen öfver dem.

När man den följande dagen kom i verksamhet, inträffade ett litet äfventyr. Frank hade fått ett sandkorn i ögat, och då Marie lutade ned hans hufvud i en stor vattenskål, blef han än mera förskräckt, emedan han icke förstod att hålla andan, utan fick in vatten i mun och näsa. Hon försökte sedan att luta hans hufvud baklänges och hälla dit vatten, men också det ville icke lyckas. Robert tog då hand om patienten, med att söka låta det ena ögonlocket borsta ren det andra, dervid att han drog det ena öfver det andra. Men det lyckades också icke. Frank började gråta; ögat blef inflammeradt. Harald tröstade honom med att han skulle försöka Torgah's sätt. Han drog ut ögonlocket så mycket att han fick dit en sträng väl genomblöt och mjuk mossa; sedan släppte han ögonlocket och drog varsamt på moss-strängen; då följde sandkornet med ut, inneslutet i mossan. Robert anmärkte att det eljest också är bra att sofva bort det onda; men det går bara då det är något ämne som kan uppmjukas under sömnen. Marie tillade att sådant lyckades ändåbättre om man inlade en våt slät hamptråd i ögat innan man lade sig att sofva. Frank behöfde nu icke vidare åtgärd, än att han blötte ögat med vatten och höll det svalt ombundet en stund, och var sedan lika bra och glad som förut.

Innan detta allt kommit i fråga, hade Harald borrat ett hål i en snäcka. Han försökte den nu, och blåste uti hålet. Efter flere misslyckade försök fick han fram en alldeles klar ton, såsom ifrån ett jagthorn. Robert försökte likaledes och med samma framgång, efter några försök. Derpå ropade han Marie »som skulle få lära sig blåsa trumpet!» Det gick svårare för henne, men det gick likväl slutligen. Frank sade mycket roligt åt att se huru hon bråkade med sin lilla mun för att få honom i rätta ställningen. Harald sade intet dervid, men det ryckte i mungiporna på honom ty han kom ihåg ett något klumpigt uttryck som någon fällt om ett dylikt tillfälle af musikaliskt experimenterande. Han yttrade, sedan han stillat sin skrattlust:

»Nu, Marie, sedan du riktigt kan utbringa klara toner ur vårt instrument, skall du lära dig att gifva signaler

dermed, när du vill kalla oss hem då vi äro ute på tåg och icke befinna oss alltför långt bort. Om du vill i allt lugn kalla oss, så blås en uthållande ton! Men om det är fråga om alarm, så blåser du två mindre ut-hållna trumpetstötar efter hvarandra, med ett par sekunder emellan hvardera. Vill du kalla oss särskildt så blåser du en ton för Frank, två för Robert (med 10 sekunder emellan hvardera) och tre för mig.»

Harald hade under sina ströftåg i skogen funnit att121

kalkonerna höllo sig i vissa ekar, livilkas skott voro mjuka och söta. Han tänkte nu på att fånga en mängd af dem i fälla, för att sedan hålla dem vid hemmet såsom andra höns. För detta ändamål trodde han vara bäst att strö ut lockmat. Han bad Robert följa sig till den utsedda trakten. Båda hade fickorna fulla med korn och ärter, som lian utströdde på ett halft dussin platser, på ett lämpligt afstånd ifrån tältet. Han blekade tillika i träden för att alltid säkert finna dem.

De hörde nu ljudet af trumpeten, och vände fördenskull om hemåt. Det var litet oklart först, liksom Marie icke lyckats åter få munnen i rätta ställningen, men snart kom en så klar och stark ton att Mars spetsade öronen och trafvade fort framåt, men under tiden kom också den andra tonen efter två sekunders förlopp. »Det var alarm-signalen», sade Robert med förskräckt röst. Hvad kan väl nu hafva händt? — Nu åter två korta trumpetstötar med större mellantid. Den förra var för din räkning, denna sednare är för mig. Det måste hafva händt något ledsamt!»

De skyndade sig, så att de störtade fram igenom buskskogen, men hörde ännu en gång det ledsamma alarmtecknet, åtföljdt af det andra så att Marie tydligt påkallade endera utaf dem eller båda. De kunde knappt skynda sig mer än ifrån början; också framkommo de snart, och sågo, redan på afstånd, Marie som gick helt lugnt, och Frank sittande invid tältet, med trumpeten vid sina fötter. Denna stillhet lugnade dem, så att de hejdade sitt ansträngda springande, samt hemtade åter andan, men de voro alldeles röda i ansigtet. De började hoppas

6goda nyheter i stället för ledsamma — kanske ett segel synligt på hafvet. Robert lågade af längtan.

Ett starkt »hålla!» väckte Franks uppmärksamhet; han sprang hastigt emot de ankommande.

»Hur är det?» frågade Robert; men Frank svarade icke, men kom med glad min, och talte så fort att han hindrade alla frågor.

»Ha! ha! Jag visste nog att jag skulle få er hem; var det inte starkt och duktigt? hvasa?»

»Har du kanske blåst på snäckan?»

»Ja, det gjorde jag. Jag blåste, såsom Harald lärt oss att vi skulle blåsa då vi ville hafva er hem!»

»Men kära du!» förebrådde honom Harald; »det var ju alarm-signal som vi hörde. Det betydde att det händt något märkligt, hvad var det då?

»Du stygga byting! tilltalade honom Robert alldeles otålig. »Du har ju fasligt skrämt oss. Marie! hvarför tillät du honom att så skrämma oss?»

»Jag kunde icke hindra det; jag var bortgången, och hade velat hafva honom med, men han ville icke. När jag kommit ett stycke bort fick jag höra signaler och trodde först att det var ifrån Sam, så att jag skyndade hem med de få snäckor, jag hunnit samla. När jag kommit upp på den högre trakten såg jag den der lilla apan sitta med snäckan.»

»Nå! gick det inte bra på allt vis?» frågade gossen.

Han såg så oskyldig ut att man fann blåsningen aldrig varit åsyftad såsom skälmstycke, så att gossarne, i all förargelse måste skratta åt hela äfventyret, och åt det halft lustiga och halft sura utseendet på Frank närhan hunnit inse att det var på sitt sätt illa gjordt. Han fick emedlertid duktiga bannor och strängt förbud för framtiden att i oträngdt mål, och utan Maries tillstånd begagna sin nya musikaliska talang. Harald lofvade göra i ordning en mindre trumpetsnäcka med hvilken han kunde roa sig utan att föranleda missförstånd. Frank var i alla fall belåten, tog upp hornet och blåste en mängd »krokiga saker» såsom han uttryckte sig. Man undrade emedlertid öfver att han så fort inhemtat »konsten», men han gaf en god förklaring öfver den saken. Han hade följt sin

mamma en gång ut på landet, den föregående sommaren, då en neger som blåste åt vallboskapen, lärt honom att taga ut flere toner ur det enkla instrumentet.

TJUGONDEANDRA KAPITLET.

En jägares missöden. — Lindrad vrickning. — Ledning vid gång i skog. — Tyst jagt,

Marie omtalade följande morgon att man snart skulle sakna färsk mat, om jagten icke inbragte något för skafferiet.

»Det måtte väl också lyckas oss såsom marongpersoner», yttrade Harald.

En uppmaning dertill besvarades af Robert med den anmärkningen att fiske kunde sannolikt bli mera gifvande.Frank bad nu bevekligt att få följa med; »han var så trött vid att sitta stilla under eken, och gå efter vatten åt syster och samla ostron på banken. Han borde väl en gång få vara med på jagt och fiske!»

»Vi kunna ju försöka båda», sade Marie som fann att Robert icke syntes fallen för någon starkare ansträngning. Hon föreslog att följa Robert, hvaremot Harald ju kunde taga Frank med sig i skogen. Det förslaget fägnade lilla gossen så att han klappade i händerne, och mente att man då skulle kappas och få se hvilketdera partiet hade hem mest.

Det skedde nu så. Harald försvann i skogen med Frank. Robert och Marie gingo till ostronbanken, der de försågo sig med bete och derefter stego ombord på flotten, der de började fiska vid ett ställe der stora gamla trädstammar lågo, fulla med ostron och en annan sort stora matnyttiga snäckor. Skörden var ganska god; äfvenså vid fiskandet.

Det gick sämre för de jagande. Marie och Robert hade hemkommit och voro sysselsatta med att använda fångsten, då de fingo höra ett starkt ropande, och varseblefvo Frank som kom ut emellan buskarne, med bössan på axeln, åtföljd af Harald som kom efter, linkande, och ropade åt de andra att komma honom till biträde. De tvättade fort sina händer och sprungo till honom. Han satt på en kullfallen, stam, och var blek. Han hade vrickat foten snart nog sedan han kommit in ett stycke i skogen, och hade genast beslutit vända om hemåt, hvilket också nu lyckats, ehuru med mycken möda. Marie blef mycket ledsen då hon såg huru nedslagen den eljesraske Harald nu var. Robert deremot grep sig genast an, gaf Harald sin arm och bad honom deråt taga stöd. Han lofvade också att hemma vid tältet fort lindra det onda som händt Harald.

Marie tog bössan af Robert och skyndade hem förut, der hon tillredde Haralds bädd, och Frank fick nu skynda sig till källan efter friskt vatten. Under tiden af togs Haralds stöfvel och strumpa, rotknölens ledgång var mycket svullen, och blod hade stockat sig deromkring så att stället var blått. Robert lät gifva sig kaffepannan som förut var ursköljd. Den fylldes med det kalla källvattnet, och ur pipen hälldes sedermera vattnet i en stråle ned på det lidande stället. Operationen fortsattes en half timma, hvarunder smärtan betydligt aftog, äfvensom inflammationen, hvilket sednare syntes af den ändrade färgen på stället. Robert höll nu upp, men förnyade påhällningen efter någon stund, hvilket skedde flere gånger och sist när Harald för natten gick till hvila. Förbättringen visade sig påskyndad för hvarje gång.

Emedlertid hade händelsen haft det med sig att hela sällskapet kommit ur all annan verksamhet på hela den återstående delen af dagen, äfvensom det verkade nedslående på Robert, som nu befarade att nästan ensam bli den på hvilken det hvilade att anskaffa föda åt hushållet. Man kunde icke veta huru länge Haralds fot skulle göra honom oskicklig till stöfvande i skog och mark, der han eljest med sin fintlighet, erfarenhet och säkra öga uträttade så mycket. Robert var välmenande och rättskaffens, men hade icke så uthållig styrka att han icke befarade att försöket skulle utfalla lila. Det värsta härvidvar att han icke hade någon egentlig erfarenhet af allt hvad en jägare behöfver förstå och veta.

När han följande morgon samtalade med Harald om en mängd sätt att uppsöka och fälla villebråd, sade han uppriktigt till denne vän att han ibland annat var rädd att gå vilse i skogen. Han förklarade också att han mycket undrat öfver huru Harald kände gå på okända trakter, vända hit och dit och alltid hitta rätt, der Robert bestämdt

icke skulle vetat hvar han var eller hvartåt hemmet var, och isynnerhet hade han funnit det med sig att, om han en gång förirrat sig, han aldrig sjelf kunde komma till rätta.

Harald svarade att »det fanns två medel som man vid dessa ströftåg har att hjelpa sig med. Det första är att man aldrig skall medgifva för sig att man gått alldeles vilse. Man skall visserligen känna att man icke är i den rätta rigtningen, men aldrig låta den känslan komma öfver sig att man icke kan åter komma till rätta,

»När man finner sig kommit i orätt rigtning, så skall man sätta sig ned och. lugna sig, samt öfvertänka hvartåt man bör gå. De flesta menniskor uppskrämma sig sjelfva, springa hit och dit, och förlora dermed all möjlighet att åter komma rätt. Först skall man tänka sig väderstrecken och tänka på vissa punkters läge mot dessa väderstreck: så t. ex. här på ön ligger hafvet åt vester, och viken i norr. Endera af dessa punkter kan man således lätt komma till. När man då kommit till dem, är man alltid snart åter i rätta rigtningen till hemmet, fastän det kan hända att man gått så orätt att man har långt dit.»Hvad åter väderstrecken vidkommer, så finner man dem temligen lätt, af flere kännetecken. Jag skall tala om dem sedan; men jag skall förut säga min tredje regel, »att aldrig gå vilse.»

Vid denna »regel» skrattade Robert, och menade att han icke behöfde flera reglor äu den -- om han bara kunde följa den.

»Tag alltid för vana att minnas den kurs i hvilken du gått fram, äfvensom huru lång tid du derpå användt. Se på solens ställning och skuggan af träden, och den vinkel i hvilken du går fram öfver skuggorna. Om morgnar och aftnar äro skuggorna mycket långa men ligga åt motsatta håll — om morgonen åt vester, om aftonen åt öster; om middagen mycket korta. På halfva tiden emellan solens uppgång och middagen stå skuggorna åt nordvest; emellan middagen och solnedgången åt nordost. En skogsvandrare har skuggorna till både kompass och ur. Observerar man dem noga så kan man mycket bra göra sin beräkning. Dessutom, då solen icke skiner har man en rättelse, (helst i de norra klimaterne) den är att träden i skogarne skjuta både flera och ymnigare qvistar åt södra sidan än åt den norra (hvilket är ett tydligt tecken för nordstrecket); och äfven är barken tunnare på stammens södra sida än på den norra. Äfven är mossan ett tecken. På gamla träd vexer den ymnigare på norra sidan, emedan den bättre trifves der den är beskuggad. Detta märkes i synnerhet på sådana stammar som stå väl utsatta för solen. Äfven trädens lutning kan synas i orter der någon starkare vind är rådande.»»Jag har en gång hjelpt mig tillrätta genom dessa tecken, då jag första gången var hos dina föräldrar. Landet var då nyss koloniseradt. En å flöt nära huset och rundtomkring plantagen. Jag följde denna å, en dag för att skjuta änder. Jag gick tanklöst och var kanske kommen en mil bort, min morbroders hus låg i öster, men i stället att gå tillbaka samma väg jag gått bort, tog jag en genväg genom skogarne. Jag hade icke gått långt i denna afsigt, förrän en hare kom uppspringande, och jag sköt efter honom emellan buskarne. För att taga rätt på honom gick jag omkring åt alla håll i småskogen, så att jag, under så mångfaldigad kringgång alldeles kom ifrån minnet af den rigtning jag sednast följt. Jag visste således icke hvarifrån jag kommit eller hvart jag velat gå. Hvar hade jag öster och nord? Det var mulet, och träden stodo så tätt att mossa växte på dem på alla sidor, grenar och bark voro, af samma skäl i lika förhållande på trädens alla sidor. Slutligen såg jag ett litet ensamt träd, som stod väl utsatt för solen; der var barken gröfre på ena sidan af stammen än på den andra, äfvenså grenarne ymnigare på ena än andra sidan. Der var också en icke obetydlig matta af mossa ned vid roten af stammen, på den sidan som var motsatt den sida der de yfviga grenarne framskjutit. Dessa tecken voro mig nog men för att vinna dubbel säkerhet, skar jag i trädet föratt utröna hvar barken var tjockast hvilket sednare alltid inträffar på den sidan som är mest utsatt för kylan. Detta enda träd var således min vägvisare, jag tog en rak rigtning hemåt, och kom dit utan all vidare svårighet. Om du nu minnes, och följer dessa reglor, kan du med allsäkerhet vara din egen vägvisare genom skogarne, aldrahelst der det, såsom här, icke någorstädes är en mil till hafsstranden.»

Robert tackade uppriktigt och hjertligt för dessa underrättelser, som han försäkrade hafva synnerligen lättat hans sinne från ett stort bekymmer som han haft vid föreställningen om att ensam passera igenom skogen. »Dina föreskrifter hafva gifvit mig full tillförsigt; jag vet nu att då jag förut låtit förvilla mig af träden, skall jag deremot nu hädanefter halva dem till säkra ledare.»

Han tog sin bössa, lockade på Mars, och nickade åt Frank, i tanka att han skulle komma med, men Frank som

hört på det föregående samtalet, hade, inom sig, beslutit att icke gå med till skogen. Han satte sig vid Opossumburen, och tog ingen notis om hvarken bössa eller hund eller Robert.

Robert ropade honom med uppmuntrande ton, men Frank betackade sig, och förklarade att han icke hade någon lust att gå vilse i skogen; det menade han skulle »inte vara roligt»; heldre vill han vara hemma och sköta kusin Haralds fot, o. s. v.

»Blif qvar då!» yttrade Robert förtretad; »jag glömde att du är en barnunge!»

Men Harald, som kände Frank för att vara en ganska uthållig fotgängare, och tillika visste att Robert gerna hade sällskap, hviskade till den lille: »Han går icke vilse han sjelf. Dessutom tror jag nog att han kommer att skjuta en hjort; och möjligtvis kan det bli fråga om att fånga ännu en hjortkalf till kamrat åt Dora!»

Frank tog då sin mössa, och ropade efter Robert:130

»vänta! vänta! jag kommer!» Fidella följde med, men de vände om för att binda henne. Han sade nu till Marie att hon icke skulle oroa sig om de icke kommo hem till middagen, emedan de icke ville komma hem tomhända. De togo också med sig litet proviant, samt yxa och elddon. Det törsta man skulle göra var att undersöka de ställen de- man lagt ut lockbete åt kalkonerna; betet var borta tydligen upplockadt af dessa fåglar. Harald

hade sagt att om de en gäng fått hemta sådan utlagd föda, kunde man vara säker att de återkommo till samma ställe. Robert hade med sig rostadt korn, och strödde således ut ånyo; men det var dock endast litet såsom lockmat.

Derefter gingo de rakt fram åt söder, och hade till känning ljusa skyar som utvisade att solen stod i sydost. Frank var mycket ifrig för att Robert skulle skjuta ekorrar, som i mängd hoppade och smackade i träden, men Robert ville icke slösa bort sin ammunition, hvarförutan skotten skulle skrämma undan hjortar som eljest kunde träffas på deras väg. Hans bössa var också icke laddad för skjutning på smådjur.

Knappt hade han svarat gosseu på det sättet, förrän han observerade att Mars började vädra och ifrigt söka på trasslade spår. Snart blef hans lopp jemnare och fort så att jägarne hade svårt att behålla honom i sigte. Också betänkte han att Frank ej kunde följa med, och att han sjelf skulle bli andtruten och derigenom icke skulle kunna hålla stadigt och rätt, om skjutning komme i fråga; fördenskull befallte han: »sakta, Mars!» den väl dresserade hunden hejdade sig genast, och höll sig bara ett litetstycke framför jägaren så att drefvet gick måttligt fort. Pa det sättet följde de honom ett par tusen alnar, till dess han satte upp nosen och smög mycket tyst, med ögonen fästade framåt. Snart höll han sig i gående framför Robert. Då såg denne ett par hornkronor skymta ofvanför och igenom buskarne. Nu befalltes Mars att gå bakom, men med afseende på vinden som blåste åt den sidan der vildbrådet var, och då han ville hindra dem att känna lukten, beslöt han att gå en krok åt sidan.

Hastigt men tyst frågade han Frank, om han var rädd att stanna qvar ensam vid en stor poppel för att der afvakta hans, Roberts, återkomst? Men Frank svarade att han inte alls var rädd att stanna der. Robert gick således, efter tillsägelse till gossen att hvissla om han ville något, men att han icke skulle ropa. Han skulle ställa sig bakom poppelstammen och stå alldeles stilla, men om det small, så skulle han genast komma till stället.

Robert hade godt skydd i det täta buskaget. Han kunde icke se, men hörde djuren bräcka qvistar under betandet, och hörde stamp at dem. En kort vändning gaf honom full öfverblick af förhållandet. Han hade inför sig tre djur inom håll. Han spände nu båda piporna i dubbelbössan, men kunde med allt bemödande, icke hindra pulsarne att slå mycket häftigt; tillochmed kände han en darrning i handen — en »skottskälfva» såsom det kallas. För säkerhetens skull stödde han bössan vid en trädstam, sigtade på den största och tryckte af. Hjorten tog ett språng och föll. Den närmaste, som hantrott skulle fly, kastade sig om, liksom för att se hvad det var. Nu sigtade Robert lugnare och träffade också denne.

»Häråt, Frank!» ropade ban.

Men Frank behöfde icke bli ropad; han störtade fram genast vid de, första skottet, och kom i bästa fart. Robert skyndade till de fällda djuren, der han med ovand hand utförde den slagtningsoperation som hörde till jagtyrket,

och som borde företagas, äfven oaktadt djuren redan voro döda. Han var färdig att föresätta sig att icke göra om den operationen en annan gång. Men det var ansedt nödigt för köttets beskaffenhet vid anrättandet.

Hvad skulle de nu göra? De två stora djuren lågo der på marken. Skulle de taga huden och inmätet af dem nu? och försöka få hem fjerdedelen i sender? Skulle de göra så med den ena, och sedan komma tillbaka till stället? Robert beslöt sig för den sednare tanken; men innan han utförde detta beslut, blekade han i träden det ena efter det andra för att sedan på långt afstånd hänvisa till stället. Han fortsatte detta tecknandet ända till dess han kom hem till tältet. Han hade, på en gång, inhemtat Haralds undervisning om sättet att hitta i skog, så att han nu gått en hel förmiddag utan att ett ögonblick vara oviss om läge och ställning.TJUGONDETREDJE KAPITLET.

Kryckor. — Sättet att förvara vildbrådskött. — Kalkon-fälla. — Enslig vakt. — Inbillningens verkan. — Fruktansvärdt möte. — Olika sätt att hålla ifrån sig vilddjur.

Haralds fotled fortfor att vara smärtande, ehuru lindrad. Sam tillstyrkte honom att skaffa sig kryckor. »Gör dem starka och duktiga; fastän jag hoppas de icke bli länge begagnade af er; jag kan fadern sedan», yttrade sig den tålige sjuke. Med en sådan tillverkning voro de båda invaliderne sysselsatte då Robert och Frank hemkom mo. Frank berättade nu med stor ifver huru lyckliga de varit. Man fick gå många gånger innan allt var hemfördt. Harald hjelpte till på flere sätt vid beredandet, samt åtog sig att besörja köttets rökning. Man gjorde en liten koja, lik en kolkoja, af bark, öppen i toppen. I den öppningen lades smala käppar, på hvilka köttet skulle läggas under rökningsoperationen. Midtpå golfvet var uppgjord en svag eld, och omkring kojans fot på insidan var en jordvall upplagd för att elden icke skulle fatta i barken.

På aftonen kom Robert till kalkonställena, der han fann äfven det sist utströdda kornet upplockadt. Harald hade tillstyrkt honom att strö dit korn ännu en gång, men icke spridt såsom till såning, utan i en rad i en ränna, som blef uppåtad i marken. Denna ränna varanlagd i vnk rigtning från ett tätt buskage som kunde lemna skygd. Kalkonerna äro storätare, och då de finna en samling såsom den här utlagd,a ställa de sig på ömse sidor om åteln. En skytt som då har laddadt med grofva hagel, kan på det sättet få ända till sex, till och med åtta i ett skott, då han skjuter på raden der hufvud och halsar äro i sysselsättning.

Då Robert ännu en gång kom till stället, var intet af det utlagda borttaget; han förstod då att fåglarne eodast på förmiddagen besökte platsen. Han begagnade tiden för att ställa beqvämt för sig med att få skydd. Nära intill platsen var ett af naturen bildadt håg, en vinkel af buskar, danad såsom ett V. I sjelfva spetsen af denna vinkel satte han en »skärm» af murgrön, manshög och alldeles tät nedtill, men glesare på en punkt der han hoppades få sticka fram bössmynningen. Äfven gjorde han i ordning sittplats, i förmodan att möjligtvis komma att länge nog få vänta på fåglarnes ditkomst.

Följande morgon gick han dit i dagbräckningen, sedan Marie gifvit honom kaffe, och då det var tillräckligt ljust för att blekningen i träden kunde skönjas. Hans kosa var åt östra sidan. Morgonstjernan tindrade emellan de lummiga trädpartierna.

Frank hade varit ifrig att få följa med Robert, ty han hade nu fått full tillit till hans förmåga att känna sin ställning i skogen, men Harald afböjde det, emedan det vid kalkoiiskytte var förmånligast att jägarne vore ju färre, dess bättre, att Robert sjelf borde vara tyst som en liten råtta, samt att det tillochmed var råd-ligt att qvarlemna Mars, ehuru han var dresserad. Robert gick derföre ensam, törsedd med en bok i fall han skulle få sitta länge på sin vakt.

När han kom fram blef hans första omsorg att se efter huruvida den utströdda lockmaten var orörd, såsom den ock befanns. Han satte sig ned för att läsa, men tittade alltemellanåt genom öppningen på skärmen, för att se om några foglar skulle synas till, men ingenting hördes mer än hans eget hjertas slag, utom att då och då barksmulor och barr kommo ned, fällda utaf en ekorre som satt i ett träd öfver honom. Den bok, han medtagit, var en volym af Shakespeares arbeten, och han blef snart så intagen i ett dramas händelser att han glömde hvar han var och hvad han var, till dess ett knäppande ljud väckte hans uppmärksamhet. Det måtte ha varit ett större djur, ty trampet var tungt. Det kom närmare. Robert tog upp bössan, som han förut haft liggande på sitt knä; dock syntes

intet. Men snart hördes ett brakande af någon bruten gren. Allehanda smulor föllo snart ned ifrån ett träd, på sidan om honom. Han antog då att det varit en ekorre. »Ja, det är det! det är det!» afgjorde han för sig sjelf.

Men det var ingen ekorre, och om Robert varit mer erfaren skogsvandrare så hade han helt enkelt gått hem. Men han var djupare inkommen i sin läsning än i jagtlynnet; fördenskull fortsatte han åter dermed, och stannade endast för att riktigt sammanhålla hela gängen af dramat. Då såg han något ludet, liksom en yfvig ekorrsvans något upp i trädet på en grof gren, men något på sidan. När han såg dit, tyckte han sig se huf-vadet af cd af de i dramat handlande personerna. Han såg också i verkligheten något, men det var ett par ögon som glodde på honom. En lugn blick hade kunnat göra allt klart för honom, men dertill hade han icke tid. Fogelpjåket »pjäck! pjåck!» hördes nu ifrån de väntade. Han såg igenom utkikspunkten och blef varse en stor tupp som, åtföljd af fyra hönor klef fram till den utgräfda rännan. Men Robert måtte hafva gjort någon rörelse, ty hönorna flögo bort, hvaremot tuppen först stod qvar och sedan gick framemot skärmen liksom för att rekognoscera. Robert stod stilla såsom en droppe, och fågeln lugnade sig. Han återvände till rännan och började plocka upp kornen. Robert väntade i tanke att också de andra skulle komma dit, men då de icke kommo sköt han tuppen. T det ögonblick då han sköt, hörde han ett rasslande i blad och qvistar i trädet som var ofvanför kalkonen, och genast efter skottet föll en tung massa ned på marken. Då han gick fram för att upptaga den skjutna fågeln fick han se ett djur som liknade en jättestor katt, som tog fågelns hufvud i sin mun, under det att han satte sin stora tass på fågelns vinge. Det var en panther. Han hade klättrat upp i trädet. Det var en skymt af honom som Robert ansett vara en ekorre, och hans ögon de två lysande punkterna, dem han också sett. Han hade länge lurat i trädet för att kasta sig på jägaren. Kalkonernas ditkomst hade gifvit hans roflystnad ett annat föremål.

När Robert kom fram släppte panthern den redan tagna fågeln, reste håret och visade sina förskräckliga käftar. Om Robert genast dragit sig undan, hade hansluppit det rysliga öde, som kunnat förestå honom. Panthern skulle då sannolikt liafva tagit sitt byte och sjelf gått derifrån. Vid åsynen af det lörskräckliga djuret blef han liksom förlamad. Han spände den ännu laddade ena pipan, och höll på att skjuta utan att sigta, då han sansade sig vid en den vildaste fräsning från panthern. Han lade an midtemellan ögonen och tryckte af. Skottet bestod allenast af grofva sjöfågelhagel. Tigern kastade sig framåt emot honom. Det blodiga hufvudet och de öppnade käftarne gjorde jägaren ännu en gång vanmäktig af skrämsel. Han tog likväl om gevärspiporna och ämnade begagna kolfven till klubba, men till hans stora öfverraskning sprang panthern på sidan om honom emot »skärmen», och ref och kastade sig åt alla sidor i fullkomligt raseri.

Det var honom en lycklig utväg att draga sig undan, men i detsamma varseblef han att pantherns båda ögon voro förstörda af hagelskottet. Han ställde sig bakom ett träd, och laddade hastigt ånyo, men nu med rännkulor, hvarefter han vände sig mot hemleden. Men sedan han gått ett litet stycke, började han eftertänka hurusom faran icke numera var så stor, då vilddjuret icke kunde se honom. Det borde väl då gå lätt nog att nedlägga honom sedan han nu hade grofva skott i bössan. Det skulle ju bli honom en bragd som för all framtid blefve honom ett hedrande minne! Under det han så tänkte, hörde han stamp i skogen. Skyndsamt gjorde han sig i ordning med bössan, i den naturliga förmodan att det var pantern som kom: men det var deremot den trogna Mars, som kommit lös derhemma och nu skynd-sammast begifvit sig till den punkt der han hört skottet. Robert ropade på honom och smekte honom då han kom fram och tilltalade honom: »Stå nu, Mars!» det lydde denne genast. Robert ville tilldela honom den role som blefve jägaren en hjelp. Också var han med denne hjelpare lugnad antingen panthern hade ögon eller icke». . Mars såg i sin klokhet att hans herre och kamrat var mycket ifrig, och visade sitt deltagande med alla de fasoner han kunde. När de framkommit till stället der händelsen tilldragit sig, sprang Mars fram till fågeln, men då han fann honom vara död lät han honom ligga; men då han i detsamma fick väder af pantherii reste han håret, såg på Robert uppmärksamt och frågande. Han visade tydligt att han förstod det farliga hos den fiende som spåren förrådde, och hade ingen lust att förfölja en sådan. Men Robert visade honom på spåret och tecknade att han skulle gå framåt. Det skedde, men med varsamhet och försigtiga steg. Han kom först till skärmen der Robert sednast sett odjuret. Derefter gick det i många vändningar, med tydliga tecken till uppehåll vid gröfre buskar och vid träd — der han således sprungit emot. Slutligen gaf Mars tecken till utomordentlig varsamhet. Några steg längre fram blef Robert varse panthern emellan ett par grofva liggande

stammar, försvagad och kämpande med döden. Han lockade åter hunden till sig. Panthern spetsade öronen. Robert gick ljudlöst allt närmare, till dess han kom på tio steg ifrån djuret, då han sigtade med yttersta noggrannhet och sköt hela den dubbla laddningen bakom tigerns bog. Vid dessa skott dog djuret nästan utan att röra sig.Han fick ligga der en god stund, till dess Mars vågade sig fram, då Robert också gick dit. Han kände på djurets starka lemmar och såg på de förfärliga käftarne, som han så kort förut underbarligen undsluppit. Derpå ville han lyfta upp honom, men det öfversteg helt och hållet hans krafter, ty djuret var så tungt som en hjort. Det blef således tillsvidare ogjordt; han tog kalkonen och sin bok samt bössan och skyndade hem, för att berätta sitt farliga äfventyr.

Knappt hade han hunnit i sigte förrän Frank upptäckte honom i skogsbrynet och sprang till honom. »Hvad, bara en gammal kalkon!» sade han liksom på gyckel. »Jag trodde du hade fullt med vildt, du har stått på ett och samma ställe och skjutit flere skott. Harald visste icke hvad han skulle tro; han mente att du sårat en kalkon; men jag sprang åstad och släppte Mars lös.»

»Det var snällt af dig Frank», yttrade Robert erkänsamt; »jag har aldrig så väl behöft hans biträde.»

»Men du fick inte de andra fåglarna som du skjutit på?»

»Jag fick allt som jag sigtat på. Men det var ett djur som var nära att få mig i stället. Hvar är Harald och Marie?»

Efter anvisning gick Robert in i tältet, der man var nöjd åt den stora fågeln som han medförde, men man frågade hvarför han såg så högtidlig ut Då berättade han sitt äfventyr, som de åhörde nästan under qväfningar. Marie bleknade och Haralds ögon sköto blixtar. Sams hvita tänder blottades flere gånger under uttrycken af hans beundran.»Ack! att jag varit med!» suckade Harald som med sorg betraktade sin skadade fot. Robert medgaf att det skalle varit honom en stor hugnad.

»Det var ett ruskigt ögonblick då du, efter fågelns fällande afsköt din andra pipa, med det svaga skottet, och då panthern rusade fram! Du ansåg dig väl förlorad», yttrade Harald.

»Nej! jag var häftigt skakad, men jag ansåg mig icke så», svarade Robert.

»Nej! det är också rätt; så länge något återstår att göra, får man icke anse sig förlorad. Men hvad tänkte du i det ögonblicket? Man tänker i yttersta stunden så fort och så mycket, att jag väl ville höra huru det var med dig. Säg hur det var!»

»Först och främst rann den ena tankeblixten fram efter den andra, utan att jag hade tid att utföra någondera, utom att jag var i ordning att nyttja kolfven. Först ämnade jag springa undan, men icke längre än till dess panthern rusade fram. Så tänkte jag också på livad pappa sagt mig, att menniskans öga fixeradt på vilddjurets blickar skall verka hejdande, men det skall väl då vara starkare blickar än mina, ty jag var ytterst rädd. Min nästa tanka var att aftaga mössan och kasta den, liksom vore den ett vapen. (En fru i Ostindien hade frälst sig och sitt sällskap med att rusa på en tiger med ett uppspändt paraply.) En annan plan var efter en händelse i Georgien, der en neger dödade tigern med sin knif. Men låt oss nu tala om huru vi skola göra med pantherns kropp. Skall den få ligga qvar, eller skola vi bringa honom hit till tältet?»»Åh! för all del skaffa hit, honom!» svarade Harald. »Jag tänker att bådo Frank och Marie hjelpa till med den saken.»

Marie tycktes icke visa någon fallenhet för ett så ovanligt fruntimmersgöromal, men Harald låtsade icke märka det. Emellertid öfvertalade hon sig sjelf. Panthern låg icke långt derefter framför tältet. Man sysselsatte sig på eftermiddagen med att taga af honom skinnet, med fastsittande af tassar, klor och öron. Robert sade sig vilja bli klädd såsom Herkules, sedan han nu gjort en herkulesbedrift. Harald ville hafva närmare uppgift om negern som dödat tigern med knif.

»Den berättelsen är kort», förklarade Robert, som sade sig blott hafva kommit att nämna den jemte allt det öfriga. »Negern hade varit på väg till sitt hem, som låg ett något långt stycke bort ifrån plantagen, och der han på vägen hade att passera igenom en buskig skogsmark. Vanligtvis gick han der allenast vid full dager, men det hade också någon gång händt på natten. Vapen hade han i en mycket skarp knif. Den gången då äfventyret föreföll

hade hans herre skickat bud till honom. Han hade då midt i buskaget mött panthern och haft en förskräcklig strid med honom. Allvarsamma märken derefter voro sedermera synliga på stället. Panthern låg styckad i nio delar; litet derifrån låg negern, också nästan sönderslitén. De hade dödat hvarandra.

»Det var underligt att han icke hade ett brinnande bloss. Intet vildt djur anfaller menniskan då hon har eld med sig», påstod Harald.

»Är du säker på det?» frågade Robert.»Så säker jag kan vara efter mångas uppgifter, och sedan jag försökt det två gånger sjelf», svarade han.

För att upplysa den saken berättade Harald följande: »Jag kom tillika med min fader och två andra herrar på ett jagtparti i en känd bergstrakt. En af sällskapet hade hört att vargar funnos i trakten, och, emedan han ville hafva ett byte den aftonen, hade han strukit dyfvelsträck under sulorna, emedan det säges att vargarne följa efter den lukten. Antingen det nu så var, eller att vargarne hade lukten af vårt skjutna vildbråd, infunno de sig i sådan mängd, att vi icke fingo någon hvila. Våra hästar blefvo skrämda utaf tjutet, så att vi knappt kunde hålla dem bundna. Hundarna smögo sig in i tältet Vår enda tillflykt var att underhålla en stockeld, som brann hela natten. Vi sökte att komma åt dem, men de hoppade i mörkret innanför buskarne, så att då vi gingo åt ena sidan drogo de sig åt den andra. Det var då som jag hörde en af herrarne säga, att alla vilda djur äro rädda för elden. — Det andra tillfället var då jag, förlidet år, var på jagt tillika med några jemnåriga. Vi hade ingen lycka med oss. Något före dagningen lemnade jag sällskapet och gick hem. Innan jag skiljdes ifrån de andra hade vi hört en panther i skogen; han skrek som ett litet barn. Det hördes alldeles i den rigtning der jag skulle gå fram. Kamraterna afrådde mig från att gå, men jag gjorde mig ett bloss, och lofvade att jag skulle med det gå förbi ett dussin panthrar. Jag hade en fjerdedels mil hem. Panthern lät höra utaf sig ända till dess jag kom in i hemmet; då slutade han skrika. Jag hörde en gång tunga skutt, ochsåg ett var lysande punkter, och tror att det var panthern, och att han afållits af skenet från blosset.»

TJUGONDEFERDE KAPITLET.

Kalkonfälla. — Rekognoscering. — Landets utseende. —

"Madame Bruun". — Natt i skogen. — Prärie.

Tndiankoja. -- Fruktträd. — Märkvärdig källa.

Vi förbigå de hvardagliga händelserna i den lilla kolonien. Tre veckor hade förflutit så der temligen likformiga med expeditioner för fiske eller jagt, för hushållets behof, - äfvensom för framtiden, hvarvid torkning och rökning voro de egentliga förvaringsmethoderne. De tre veckorna äro räknade från äfventyret med panthern den 6 November, till den 27, då sakerna togo en annan vändning. Det enda märkvärdiga, som föreföll under denna tid, var att man gjorde ett fänge för att få kalkoner. Det var en instängning om tio eller tolf fots fyrkant, med ett djupt dike som gaf ingång utifrån. Diket var tillräckligt djupt för de stora fåglarne att krypa igenom under gärdesgården. Men. närmast denna var diket på insidan öfverbygdt liksom med en bro, så att då fåglarne kommit in, skulle de icke komma ned i diket innanföre och på det sättet komma åter ut Denna fälla är uppfunnen på grund af den erfarenheten, att kalkonen väl alltid ser nedåt när den skall söka sin föda, meneljest aldrig. Detsamma gäller om söderns rapphöns, och kanske om alla hönsfåglar. Med detta fånge togo gossarne så många kalkoner, att de slutligen nästan hade leda vid att se dem.

Haralds fot var undertiden så återställd, att han kunde begå sig vid alla vanliga tillfällen. Sams ben, som väl ännu icke kunde begagnas, voro likväl påtagligen i godt läkningstillstånd, så att man kunde hoppas hans fullkomliga återställande inom få veckor. Ofta hade de tillsett sin signalflagga, och sett öfver vattenhorisonten, men aldrig sett något segel eller någon signal. De unga hade fått lära sig tålamod, och att med lugn afvakta den tid, då de kunde börja sin tillämnade båtbyggnad.

De äldre gossarne hade redan ifrån första tiden då de drefvo i land på ön, tänkt på att undersöka landet; men hittills hade flere omständigheter mellankommit. Mest hade Maries nervösa fruktan för ensamheten hindrat dem, helst efter händelsen med panthem. Men nu förklarade hon sig beredd att vara ensam med Sam såsom skydd och

Frank såsom vakt. I nödfall ville hon gripa sig an sjelf, i händelse af behof.

Man hade vid denna tiden ett ganska godt förråd af matvaror. Fem hjortar hade man skjutit, deras kött var förvaradt såsom rökt. Man hade haft tillräcklig tillgång på mat af kalkon från fällan, ostron, krabbor och fisk, samt grönsaker som Robert lärt dem samla. Ett betydligt förråd torkad fisk, fyra feta opossum i buren och två lefvande kalkoner — allt utom de matvaror som de haft med sig hemifrån. Innan man åtskiljdes anskaffade gossarne ymnig tillgång på ved åt Marie förköket och rök-kojan, samt ordnade för öfrigt allt efter möjligheten för hennes oberoende under deras frånvaro. De qvarlemnade geváren, laddade med rännkulor, och ställde dem åsido i tältet för möjligt behof. De ville också bygga en vall med pallisader omkring tältet, men Marie afböjde det och ville icke anses till sådan grad mesig.

Det var redan ljusa dagen då gossarne, den 30 November, drogo sina färde. Robert bar matsäcken, som bestod af rostadt korn, torrt kött, och några hårda brödkakor som Marie bakat. I bältet bar han en stor krutflaska utaf koppar, för att deri hafva vattenförråd. Harald bar ett täcke hoprulladt, och hade Franks yxa i bältet.

För att undersöka öns sträckning utmed hafvet, följde de utefter den släta sandremsan, men stego emellanåt upp på den egentliga jordstranden för att öfverse det närmast liggande landet. Deras tåg gick, efter öfverenskommelse, långsamt i början, ty de hade tillräcklig erfarenhet såsom fotgängare, och visste således att ju långsammare en sådan resa börjas, desto större sannolikhet har man för att den skall med framgång och beqvämlighet fortsättas.

Efter en mils gång sågo de bestämdt öns slut i söder, likväl på ett afstånd af ännu en mil. Den utmärktes af högt uppkastad sand som nästan öfverhöljt en grupp af krokvexta och fula dvärgcedrar. På andra sidan om jordstranden sågo de viken gående åt öster, och på ena sidan beväxt med mangrovebuskar. De voro belåtna med denna kännedom, och då de sågo att viken,

7efter en knapp mils lopp vände sig åt norden, vände de sig österut under förmodan att der någonstädes möta stranden. Den ofruktbara sandstranden, med derofvanför liggande rätta jordstranden, som hade föga omvexling med annat än har och der en lund af cedrar, och på annat ställe en liten samling Oactus samt enstaka höga palmer som stodo såsom gigantiska skiltvakter öfver det lilla sällskapet, allt detta blef olika då man kom in i landet, da man törst kom till en stäcka småskog och en liten varietet at ek, vidare till stora träd som ofta voro öfverflätade med slingervexter af vilda vinrankor, hvilkas långa festoner voro tyngda utaf blå och purpurfärgade drufvor. Mot midten af ön märktes ett plötsligt uppstigande, med karakteren at hvad som i Amerika benämnes »Hammock», och som för ett ovandt öga förekommer såsom ett träsk midtpå den höga kammen.

Innan de lemnade sandstranden hade de släckt sin törst i en källa med friskt och svalkande vatten, som de funno vid linien för flodvattnets högsta stånd. Men sedan de kommit in i. skogslandet voro drufvorna alltför lockande. De nedsatte sig och åto en sparsam middag, vid åsynen af den mest prunkande desert af frukter som hängde omkring och öfver dem.

De fortsatte sedan sitt tåg åt öster, ett par tusen alnar längre fram. da Mars, som dittills tratvat fram med filosofiskt lugn, liksom han förstått att hans herrar hade helt annat för sig an jagt. plötsligt rusade framåt några steg och vädrade starkt, men slutade med att under morrande komma tillbaka liksom for att söka beskydd. »Jag vill försäkra att här är en panther», påstodRobert. »Mars gör på sätt som då han var med mig och kom på pantherns spär. Vi torde böra draga oss undan! eller hur?»

»Nej, visst inte, vi skola se hvad det kan vara», påstod Harald. »Vi äro ute på rekognoscering; dit hör också att få veta hvilka djur här finnas. Panthern är rädd till dess han finner sig hafva öfvermakten; och om du kunde besegra en med harhagel, så kunna vi båda väl få makt med en annan, då vi äro försedde med grofva skott.»

»Men», invände Robert, »min seger var mera tillfällighet än en följd af min skicklighet; jag tycker det vore bättre att undvika ett sammanträffande; men det må då ske om vi gå fram med mycken försigtighet, till dess vi få se hvilken granne vi hafva att möta.»

De hetsade fram hunden, som såg upp, liksom med invändning mot försöket, men då de vidhöllo befallningen

gick han framåt, men mycket försigtigt och långsamt, så att han icke var långt framom bössorna. Gossarne gingo i bredd framåt, med gevären i ordning att i ögonblicket användas. Efter en fjerdedels timmas gång stadnade hunden tvärt, med håret i ända utåt hela ryggen, samt morrade och visade sina huggtänder. Frän ett snår, icke tio steg derifrån, hördes ett djupt mumlande läte, som uttryckte ilska och trots. Harald skyndade genast till hunden och blef varse en stor björnhona, åtföljd af två ungar, som sprungo bakom henne, medan hon vände sig framåt för att hålla de anfallande i styr.

»Vi få vara försigtiga», sade nu Harald i sin tur; »en björnhona med ungar är icke att leka med. Antin-gen få vi lemna henne eller följa på ett aktningsfullt afstånd. Skola vi göra det? Hon har säkert sin lya här nära intill, och gar kanske nu dit.»

Robert var icke mycket lysten för en närmare bekantskap med besten, men var lugnare med sin rädda kamrat vid sin sida; men också verkade nyfikenheten, som ännu mer äggas af äfventyr som kunna åtfölja. De gingo således etter björnen, och rättade sig efter hundens varsamhet, och sågo emellanåt en skymt af björnen och ungarne, till dess de kommo trettio steg från ett tulpanträd om tern fots diameter, ihåligt vid roten, så att de retirerande djuren kunde komma in deri.

»Alltså är fruns sommar-residens der!» sade Robert under det de stadnade för att närmare granska belägenheten. »Skola vi knacka på dörren och fråga hur familjen mår?» frågade han derjemte.

»Det anser jag icke lämpligt», svarade Harald; »den gamla frun tyckes vara vresig emellanåt, och just nu låter det som hon icke vore i sitt bästa lynne. Akta dig Robert! spring upp genast i det der trädet! fort fort!»

De klättrade upp i ett smalt träd, och då de väl satt sig i ordning anmärkte Harald, att hon gerna kunde komma om hon tyckte om skott. En björn kan icke klättra upp i ett så smalt träd, han får intet tag med tassarna, ty han kan icke omfamna det; han är för oböjlig i armarne. Han behöfver ett mycket större träd för att fatta omkring det.

Men frun var ganska fredlig, såsom hennes likar i det slägtet, och var icke tallen för att oroa någon, omhon sjelf fick vara i fred: och i den stunden hade hon dess utom sina små som berodde af hennes egen frälsning. Hon åtnöjde sig med att gå fram och åter utanför hålet och antyda de näsvisa besökande att aflägsna sig ifrån hennes närmaste område. Hennes språk till dem var mycket begripligt.

»Jag menar att vi nu gå vår väg», yttrade Harald »det vore ohöfligt att göra frun besök i hennes sängkammare; men då Sam blir frisk, må vi väl förnya visiten.

Hunden lockades upp och blef berömd för sitt kloka sätt, hvarefter man steg ned och drog sig tillbaka, men Mekade i träden ifrån tulpanträdet ända till viken.

Vidare märkvärdigt hände icke den dagen. När de gingo ifrån viken, som, efter en stor krökning i sydost, flöt så nära intill det ställe der de nu stodo, att den der erbjöd en god landningsplats för båtar, vände de åter inåt skogen, med nordlig rigtning, parallelt med stranden. Då solen gick ned, stannade de vid en stor nedfallen tallstam, som var mycket fet. Der ämnade de taga nattqvarter och tände eld på den kådiga stocken. Rundtomkring den rensades en oregelbunden krets, som de afbrände på insidan, för att få fred för insekter, och der man icke behöfde frukta för att elden skulle sprida sig till skogen. Derefter gjorde de sig ett tält på det sättet, att de hopbundo unga löfträd med topparne inböjda till ett hvalf eller tak, och fyllde mellan dem med murgrön. Ett närstående träd gaf dem en tillräcklig mängd mossa till bädd; medan Robert gjorde denna i ordning, samlade Harald feta tallgrenar för att underhålla elden på natten.Undertiden hade mörkret kommit öfver trakten. Jupiter, som nu var aftonstjerna, glänste så vackert på vestra himmelen, under det att Orion lyste i öster. De båda vännerna sutto i angenäm hvila, lyssnande till eldens lifvande språk, och betraktade den vackra belysningen på skogen. Derefter framtogo de mat och gaf snälla Mars också sin andel, hvarefter de lade sig ned på bädden, anförtroende sig i en skyddande försyns omvårdnad.

Det är ett eget, ett vildt nöje i att sofva i den djupa mörka skogen. Känslan af ensamheten, medvetandet af att vara blottställd; det ständiga suset i löfven, eller också en ljudlös stillhet, som endast störes af något nattdjurs tassande, det melankoliska lätet från en hvilolös uggla — allt gör en omvexling som förefaller civilisationens

menniskor högst underlig, men som för sin dysterhet fordrar ett modigt sinne för att kunna erfaras med trefnad.

Efter ätningen försökte gossarne att sofva, men det nya i förhållandet höll dem vakna. De stego upp från mossbädden, satte sig vid elden och samtalade om de hittills upplefvade äfventyren, och de som kunde vänta dem. Omkring dem rådde tystnad. Deras röster tycktes vara ännu vekare och mera barnsliga här i djupa skogen; och, inneslutna i en illuminerad krets, som omslöts af ett ogenomträngligt mörker, kände de sig såsom blotta punkter midti den omätliga verlden.

Ändtligen afstadnade deras sentimentala känslor, så att de ånyo lade sig på mossbädden, med bössorna invid sig och med Mars vid sina fötter. Eldens sprakande vaggade dem till sömns; och då de vaknade hade' dags-Robert och Harald i skogen.ljuset redan spridt sig öfver naturen, och stjernorna försvunnit. De sprungo lifligt upp ifrån bädden, och, innan solen syntes uppstiga, voro de åter på sin vandring mot norden, allt parallelt med kusten. Deras gång var nu långsam och tröttande. De hindrades af träd med rankvexter emellan, samt högt gräs som vexte på landhöjden, med omvexling af lagerträd, palmer och majestätiska cypresser, hvilkas besynnerliga stammar vid roten uppstego såsom koner. Marschen kom aldrig fortare än en mil på sex timmar.

Flere skockar af hjortar sprungo framför dem, och en gång, då de voro på landhöjden, der småskogen vexte mycket tätt, voro de nästan alldeles inpå dem. Men de sköto icke, emedan de icke behöfde det.

Vid middagstiden kommo de ut på ett öppet fält, som Harald förklarade vara en liten prärie. När de nu skulle beträda den. med stor förnöjelse att slippa ut ur den snarbundna skogen med dess Lianer, fattade Harald Robert häftigt i armen och hviskade: »Gå tillbaka! Re der!»

Robert kastade ögat dit, och drog sig tillbaka i buskarna, hastigt såsom han skulle sett en panther. Det var en indiankoja. Gossarne sågo på hvarandra, rätt obelåtna: pulsarna slogo hårdt och de andades hastigt och kort. Att indianer funnos på ön! och så nära deras läger! Hur kan det nu vara med Marie och Frank?

Efter längre betraktande ifrån deras gömställe andades de lättare. Det var verkligen en indiankoja der, men den var tydligen öfvergifven. Det vexte högt gräsvid ingången, och den var upptill infallen; helt visst i åratal obebodd.

De gingo i hast deråt, och kommo in i den. Gräs vexte också invändigt och mögel och mossa på väggarne. 1 midten var en graf, mycket nätt gjord, och öfverbyggd med en hägnad af fina pålar. Vid dörren stod en mortel, gjord af cypressträd och grundt urhålkad, med en smal rörformig urholkning i midten. Ofvanför den i ett slags hylla på väggen låg stöten, synbarligen mycket begagnad i den ändan, som af de hvita nyttjas till handtag. Huset var öfverskyggadt af tre stycken träd. Rundtomkring foten lågo kurbitsskal i stor mängd, från och med den storlek som begagnas till små kruthorn ända till storleken af flere kannors rymd. Utanför kojan och vid kanten af prärien syntes en tät plantering af vilda plommonträd.

Harald förklarade att kojan måste tillhört en gammal indianhöfding, emedan det simpla folket icke brukar hafva så många beqvämligheter. »Sannolikt har han dragit sig hit sedan hans stam blifvit till större delen utrotad. Efter hans död hafva då hans barn begrafvit honom och gått härifrån. Stackars karl! här ligga hans qvarlefvor. Han hade en vacker ö, och vi ha blitvit hans arftagare!»

Med tungt sinne betraktade gossarne det sorgliga förfallet. Det verkar alltid en melankolisk sinnesstämning att se ett ställe, der menniskor haft sin trefnad och derifrån de gått bort. Det påminner om hvad som förestår oss; och den sorg som vi känna är en sorg öfver vår egen bortgång.Klockan var tolf, och aptiten började lata förmärktf sig. Harald föreslog att söka omkring efter en källa; ty att en sådan skulle finnas i grannskapet antog han såsom säkert. Den skulle bli dem till stor fördel vid deras jagter från hemmet.

Under en half timmes tid sökte de förgäfves, men men just då man var i begrepp att afstå från vidare försök, ropade Harald: »Här har jag den! Kom hit Robert och se hvilket förtjusande ställe!» Robert skyndade dit, det var en djupt inskuren ravin som utgjorde östra ändan af prärien. En aln nedanför dess gröna kant såg man en sällsamhet i dess slag, en stråle af klart vatten som sprang ut ifrån roten af en ihålig trädstam *). Det var friskt och förenade skönhet och en förträfflig smak.

När de släckt sin törst och öppnat sin matsäck, fästades Eoberts uppmärksamhet på en guldglans vid kanten af det släta fältet. De gingo dit och funno flere varieteter af pomeransträd som hade ymnig frukt, äfvenså limonträd, hvilkas förträffliga frukter erbjödo sig åt de ankommande. Gossarne satte sig ned under dessa herrliga träd och höllo der sin middag, hvartill frukterna kommo att utgöra deserten. Derefter togo de så mycket deraf som de kunde medföra, och vände nu sin kosa åt, hemvägen.

Emellan dessa pomeransträd och de som de långt förut upptäckt, var ett blott litet afstånd ett tusen famnar, och äfvenledes blott en halfrnil qvar till tältet, dit de lyckligt återkommo något längre fram på efter-

f) De svarta gummiträden hafva, likt de flesta träd som vexa i sumptrakterna, en delad och ofta ihålig rotända.middagen. Alla blefvo hjertligt glada vid återseendet. Frank gäckades med dem, på sitt vanliga vis, »att tvä jägare varit borta tvä hela dagar utan att få mera än några pomeranser.» Men Marie sade att hon saknat dem mycket, isynnerhet på aftnarne, men att allt varit stilla som vanligt. Hon hade hvarken sett eller drömt om någon panther.

TJUGONDEFEMTE KAPITLET.

Planer. — Nytt besök på prärien. — Upptäckter. — Skoarbete. — Sjöfåglar.

De två dagarnes tåg var mer än Haralds fotled rätt väl kunde fördraga. Han måste ett par dagar derefter hålla sig stilla, och badda på flitigt med kallt vatten. Sam deremot vann oväntadt hastig läkning; han påstod fördenskull att han nu gerna kunde få stå på sitt ben; men Robert satte sig deremot, »för att icke våga för mycket, enär det vore af största vigt att hafva honom till hjelp då man skulle bygga båten, hvartill fordrades uthålliga krafter, hvarför det vore bättre att Sam ännu en vecka sparade sig från all ansträngning. Armen borde sparas i fem veckor, och benet i minst sex veckor eller sju.»

Marie och Frank hade med mycken nyfikenhet lyssnat till berättelsen om indiankojan, prärien, skogen medvilda vinrankor, orangelunden och den kaskad formade källådran. De längtade så mycket efter att få åtfölja gossarne vid deras nästa utflykt, att desse gingo in på deras önskan. Det enda hindret var att Sara da skulle bli ensam hemma, men han ville icke höra talas ön) någon betänklighet för hans skull; »man skulle blott ställa en laddad bössa bredvid honom, så skulle han nog vara lugn.»

Ändamålet med det nya besöket på prärien var icke allenast att söka ett nöje. De hade förut hoppats befrielse genom andra, nu hade de funnit att den endast kunde väntas genom dem sjelfva, Det var mellan sex och sju veckor som de vistats på ön. Det hade kommit olyckliga händelser emellan de försök, som d:r Gordon gjort och låtit göra för att uppsöka sina barn, och man hade nu insett nödvändigheten att sjelfve hjelpa sig ur nöden.

En vinst af deras rekognoscering hade varit, att de upptäckt mycket lämpliga timmerträd, nära hafskusten. Väl insågo de att ciet skulle bli dem ett svårt företag att med så få verktyg och med deras små krafter skafta passande plankor till en båtbyggnad, helst båten icke Ange vara alltför liten, då de voro många personer och hade en stor mängd saker, men det var likväl ovilkorligen nödvändigt om de ville komma ifrån sin landsflykt. De rådgjorde med Sam om saken. Det var naturligt att han dervid skulle hafva öfverlägset omdöme. Beslutet blef att man skulle bygga två smärre båtar i stället fören stor, och att dessa för vissa fall skulle fastgöras efter hvarandra. Man skulle välja tvä cedrar om sex qvarters diameter. De borde fällas snart och nära vattnet. Be-söket till prärien åsyftade att på samma gång bestyra denna fällning.

I glädtigt lynne tågade barnen tillsammans ut på deras nya expedition den 3 December, och gingo utan rast ända till indiankojan. Oaktadt den sorgliga tanken på den enstaka grafven i kojans golf, intogos de yngre af det vackra skådespelet omkring stället. Det mjuka och fina gräset på prärien de ståtliga gröna träd som likt en mur omslöto slätten, lagerträden ofvanför kojan -pomeranser och limoner som lyste så rödt mellan löfven — det klara strålande källsprånget som strömmade så vackert fram ur den lefvande roten — allt förenade sig att hänrycka dem. Det var en så angenäm motsats mot den ofruktbara platsen der tältet stod, att de yrkade på en flyttning hit till detta ställe. Det hade väl också emellanåt kommit i tanken hos de äldre; men det fanns två starka hinder deremot; det ena att man då icke kunde hålla utkik öfver hafvet, och det andra (som de äldre icke ville säga för

de yngre) att man var mindre säker för vilddjur. De svarade blott att de också ansågo prärien mycket vackrare, men att de icke ville besluta något förrän Sam vore alldeles återställd.

Sedan de fägnat sig åt det herrliga landskapet, delade de sig så, att de gingo åt olika håll, Harald och Frank åt ett håll, Robert och Marie åt ett annat, men båda partierne för att välja passande träd för båtbyggnaden. Snäcktrumpetens ljud hindrade dem att för långt åtskiljas. Efter en timme sammankommo de åter. De hade blekat i en mängd träd, äfvensom de också nu ökat sin kunskap om öns tillgångar. Harald hade upptäcktArrow-roten, af hvilken man får ett förträffligt mjöl, och nära till samma ställe en mängd vexter med sammetslena blad, af hela sex qvarters diameter, med en lökrot stor som en kålrot och som Robert igenkände för att vara en Tanyah, en vext hvars rot till smaken är lik mjölig potatis. Det andra partiet kom ned till stranden, der Robert upptäckte ett gammalt båtställe, och på sidan derom en ostronbank, och på andra sidan en djup strömhvirfvel, der lax och andra fiskar stimmade omkring ett nedfallet träd. Maries upptäckt var mera rolig än nyttig. Det var en vassknut af Calmus, hvaraf de samlade några rötter. Frank var mycket ledsen öfver att han ensam icke upptäckt något.

Efter en mycket angenäm dag, vände de om hem. Sams hvita tänder lyste då de unga syntes i tältdörren. Det hade varit för honom en kärf dag, men det blef ersatt när de unga kommo.

Nu hade gossarne ett bestämdt syfte för sig — det att fälla träden och deraf göra båten. Men hvilken plan skulle de hafva att följa? De kunde gå ut hvarje morgon och återkomma hvarje afton — efter att hafva arbetat med fällningen; eller de kunde tillbringa flere dagar å rad på arbetsstället, och låta de yngre och Sam vara ensamma. Vägens längd fram och äter tog bort mycken tid af dagen; eller kunde de flytta hela vistelsen bort till hygget. Det var alltför betänkligt att för längre tider lemna de yngre syskonen utan annat skydd än af en sängliggande neger; vilddjur kunde ju slutligen komma till stället Sam kunde ju knappt försvara sig sjelf, än mindre de andra. Det rådde således myckentvekan hos Harald och Robert. Man tog ändtligen det beslutet att uppskjuta företaget ännu en vecka, hvarefter de tilltrodde sig kunna, dels till lands, dels på flottbro. Hytta, sakerna till prärien och der inrätta sin bostad.

Efter detta beslut företogo de sådana små bestyr som voro nödiga, och som icke borde komma hindrande emellan vid det större arbetet. Deras kläder, och helst deras skodon började blifva bristfälliga. Franks kängor hade länge varit söndriga i tåen och gapande »och skrattade at hela verlden», såsom Sam brukade säga.

Harald hade haft den omtänksamheten att lägga djurskinn i lag af ekbark sedan han förut lagt den i kalkblandning, som han åter fått af brända snäckskal. Han hade sedan spännt dem i solen att torka, och fick dem nu åter mjuka genom stark gnidning sedan de blifvit smorda med fett och tran. Skinnen kunde nu begagnas till öfverläder, fördenskull tog han dem med sig till tältet och ropade på Frank.

»Lät mig få se din fot lite, Frank! så skall jag göra dig ett par moccasiner!»

»Men det är väl inte ormskinn vill jag hoppas!» invände Frank.

»Nej, men något som har samma namn. Jag skall bli skomakare. Jag behöfver ett par skor jag sjelf också.»

»Jag ocksä!» inföllo de andra båda.

»Na. men då få vi utrusta oss alla i vildarnes uniform och gå med moccasiner, yttrade Harald.

Franks fot ställdes på lädret, som derefter drogs upp at bada sidorna kring foten. Derefter skars det efter måttet Det blef en kort söm vid hälen och en längrefrån tån till skaftet. Sömmen var således snart gjord. Frank försökte den och fann den passa mycket bra åt foten. Knappt var detta gjordt förrän man hörde två skott från ån hastigt efter hvarandra ur Roberts dubbelbössa. Harald tänkte på händelsen med panthern, och hetsade Fidella deråt, samt fattade hastigt sin bössa och sprang efter till stället derifrån skotten hörts. Han hade icke kommit långt förrän han fick se Robert på sandstranden, arbetande med att släpa med sig något i vattnet. Fidella hann snart fram, Robert klappade henne och visade henne utåt vattnet, dit hon då genast kastade sig samt kom fram med något mörkt som hon lade på en hög som förut var samlad invid honom. Då Harald kom fram såg han sex stycken sjöfåglar af en storlek emellan änder och gäss, ett för honom hittils obekant slag, men som Robert sade

honom heta »Brant», (äfven kallad brand-gås).

»Tänk dig, Harald! hela stranden låg full af sådane!» utropade Robert. »Jag sköt fyra i mitt första skott och tre i det andra, fastän en föll ned i kärret och gick förlorad. Deruppe var en hel mängd anddrakar som betade ekollon. Jag skulle kunnat skjuta flere ibland dem, men jag ville heldre skjuta dessa.»

Harald omtalade sin öfverraskning emedan han trott att Robert var hemma; han hade fruktat för ett nytt pantheräfventyr, så att han derför skickat Fidella till Roberts hjelp.

Robert fann hjelpen god, ty utom den hade en at de skjutna foglarne icke kunnat åtkommas. Dessa upptogos nu och man återvände hem. Alla fägnade sig åt detta ombyte i matförrådet. Det nya vildbrådet var såsmakligt som Robert sagt, och var en treflig omvexling mot änder, som förut länge utgjort en hufvudartikel för bordet. 1 två dagar hade de att göra med skomakeriet, hvari de snart hunno en sådan skicklighet att Harald påstod det vara ovisst huruvida den gamle Torgah skulle kunnat göra bättre moccasiner än de som nu här voro tillverkade. Men här var också en förbättring, som icke tillhörde Indian-konsten. Den var fasta sulor. De gjordes af valda tjockare hudstycken, men dessa voro kanske icke så väl genomgarfvade. Emedlertid skyddade de väl mot taggar på marken.

TJUGONDESJETTE KAPITLET.

Uppbrott till prärien — fattlig plundring. — Farlig fälla. — Hemlighetsfulla signaler. Bitter missräkning.

På mandagsmorgonen blåste vinden så gynnsamt på stranden, att gossarne redan innan floden steg lastade sin flotte och gjorde i ordning ett slags segel och voro färdige att begifva sig af. Samma flotte som gjordes för att hemta Sam, var nu för liten, och stockarne deri så sura att den icke kunde bära allt det som man behöfde föra med sig, så att de önskade tillöka hennes dimensioner. Men det uppehöll dem icke länge. När allt var färdigt och sakerna instufvade, kraflade sig också Sam med godtillhjelp, upp från bädden och fördes till farkosten, der han satte sig till rodret, medan Harald skötte årorna, och de tre syskonen gingo till fots efter den tydligt utmärkta och blekade vägen till prärien, derifrån de skulle vara färjan till möte vid dess landning.

Färden till sjös varade ungefär tre timmar, så att, när den klumpiga farkosten syntes vid land kunde Harald genom en tunn remsa skogland se att Robert redan fällt tre stycken palmträd, vid den andra stranden, och nu var sysselsatt med att hugga utaf dem till lämpliga stycken.

Harald frågade honom om det varit någon fågel som flugit till honom med en sådan helsning som han önskat kunna skicka honom? »Håller du icke på med att göra en ny flotta?» tillade han.

»Ja», svarade han, »jag tänkte att om vi kunde få en sådan i ordning, så kunde vi taga vår last till prärielandningsstället, och den der kunde tagas tillbaka för att derpå hemta det öfriga.»

Det förslaget var så klokt att gossarne knappt gåfvo sig tid att äta eller hvila innan de bragt det till verkställighet, och, så snart vattnet syntes draga sig tillbaka utåt, skildes de, så att Robert, Marie och Sam gingo till prärie-landningsstället, der de redan hade satt upp tältet och gjort upp eld. Men Harald och Frank begåfvo sig tillbaka till det gamla stället, der de fastgjorde flotten och togo med sig Nanny, Dora, killingarne och Opossumburen, med hvilka alla tamda, de begåfvo sig landvägen till det nya hemmet.

Flere dagar användes på att flytta sakerne och göra162

den nya bostaden i ordning med flere beqvämligheter an förut. Tältet lemnades icke qvar på den punkt vid stranden der det först blef uppsatt, utan vid utkanten af slätten, ett stenkast Ifrån källan.

På tredje natten efter flyttningen ledo de en förlust som var dem ej blott sorglig utan också väckte deras oro. Nanny och killingarne hade icke fått någon särskild plats, utan hade valt lägerställe under en mossig ek, deromkring drefvo de och betade på dagen, och dit togo de sin tillflykt på nätterna. Vid det tillfälle som här är i fråga, hade gossarne just lagt sig till hvila för natten, då de hörde en af killingarne bräka erbarmligt, och dess skrik åtföljdes af de andra getternas tramp då de sprungo till för att hjelpa. Gossarne grepo till gevären och

ropade på handarne, togo hvar sin eldbrand och skyndade till stället der skriket hördes — nu allt jämmerligare, till dess det förlorade sig i aflägsenheten. Plundraren var utan tvifvel en panther. Denna händelse var tillräcklig att betaga gossarne modet, ty dels skulle de på det sättet småningom förlora sina hemtamda djur, dels blefve det osäkert för dem sjelfva; isynnerhet tänkte de då på den lilla gossen. De bundo Nanny nära invid tältet, gaf henne gräs och löf, samt beslöto att alltid hålla en stark eld vid makt. Derefter gingo de till sängs, men ledsna och oroliga. Harald sade, efter en stunds tystnad: »Jag skall göra mig i ordning för hans räkning innan han hinner bli hungrig igen.»

Natten förflöt sedan i lugn. Frank sof redan när olyckan skedde och visste intet derom förrän han, följande morgon, fick se Nanny med bara en killing ochhenne sjelf bunden med hundkopplet. Ban frågade hvad hon gjort eftersom hon blifvit bunden, och hvar den andra killingen var?

»Stackars min Jenny!» klagade han då han fått höra händelsen. (De båda killingarne som voro en bock och en get hade fått namnen Paul och Virginia, men Frank sade alltid smeknamnet Jenny) »stackars Jenny!» Han gick till Nanny, smekte henne och talade i ömklig ton: »stackars Nanny! är du ledsen nu för din dotter? Tänk hon har blifvit uppäten af en panther.» Nanny såg också ledsen ut.

Man insåg att det behöfdes ett stängsel omkring husdjuren; men Harald förklarade att han ville innan qvällen hafva något färskt vildt, och ville fördenskull vara fri frän andra göromål för att besörja detta enda, Robert tillstyrkte det, och undvek att följa honom, då det kunnat se ut såsom han velat undandraga sig de mindre roliga göromålen vid hemmet. Han satte upp ett stängsel, ett högt pallisadverk, bestående af stolpar som slogos ned i jorden och ofvantill sammanbundos. Harald hjelpte till att hugga, hvassa och bära fram virke, och strax efter sedan de ätit middag tog han Frank med sig och lemnade åt Robert och Sam att göra staketet färdigt. Han hade icke varit borta mer an halfannan timme då Robert hörde ett skott med ovanligt stark laddning, men åt det hållet der han skjutit de många sjöfåglarna

»Nå nå! yttrade nu Sam, »massa Harald har laggt i för starkt krutskott för en studsare!»

»Och dessutom ett alltför enkelt vapen för att skjuta i sjöfågelskockar», tillade Robert.De hade båda varit alltför ifriga med sitt arbete för att i lugn tänka efter att skottet var för starkt för att vara ur Haralds gevär. En halftimma sednare hördes ännu ett skott, men både mycket svagare och mycket närmare, så att det tycktes komma ifrån landtungan der pomerans-lunden var. Robert såg frågande på Sam, och ämnade just säga att det icke var Haralds bössa, emedan den hade ett annat ljud, men tanken försvann. Ännu en stund derefter igenkände man smällen af Haralds gevär, och litet före solnedgången kom Harald tillika med Frank tillbaka, och Harald bar med sig en unghjort.

»Det det är rätt bra, men du har varit mindre lycklig i dag» helsade honom Robert som nyss slutat staketet och fört dit Nanny och den qvarlefvande killingen.

»Hvaruti har jag varit mindre lycklig?» frågade Harald.

»Med det att du icke fick mera.»

Harald syntes förundrad, men förstod det inom sig allenast så att han eljest brukade hafva mycket större jagtlycka. Emedlertid bad han Robert komma med och hjelpa honom med ett litet arbete före mörkret. Han sade sig ämna sätta upp en varning emot nattplundrare.

Med förenade krafter tillställde de ett giller som väl var enkelt, men hvarom Harald yttrade sig att det väl kunde skaffa dem en panther till följande morgon. Han lade Riley's grofva bössa på ett par starka klufna pålar, något mer än en fot ifrån marken, spände hanen och band ett snöre vid trycket så att, när det drogs framåt skulle låset fällas och skottet gå af. Ett stycke af hjorten var förut fästadt vid snörets ända, och lagt på enannan påle. Om detta lockbete togs så skulle bössan smälla af, och skottet träffa det djur som tog köttstycket. Andra stolpar nedslogos omkring så att köttet icke kunde tagas annorlunda än i den linie som var rakt ifrån bössmynningen.

Han laddade nu med löst krut och drog sjelf på lockbeten, hvarvid skottet rigtigt afbrann. Dereter laddade han

skarpt, under yttrande att om det nu fanns i skogen en panther som var trött vid lifvet så kunde han här finna hvad han behöfde.

Hundarne bundos och saken var besörjd. Så länge ynglingarne höllo på dermed, hade de icke tanke för något annat, men då det var färdigt, började Harald fråga Robert om hans yttrande angående den svaga jagtlyckan — som han sjelf förklarade dermed att han gått åt orätt trakt af skogen, emedlertid hade han ju fått allt som han skjutit på; »men, tillade han, hvad sköt du på? jag hörde dina skott.»

»Mina skott!» upprepade Robert, »nej, jag har icke skjutit, men jag hörde två grofva skott bortåt stranden och jag trodde att du ville pröfva dig med att skjuta änder med studsare.»

Harald såg förundrad på honom. »Har du icke skjutit?» sade han. »Har Sam varit ute då?»

»Nej, han har arbetat oupphörligt tillsammans med mig, tills några få minuter förrän du kom hem!»

Efter ytterligare förklaringar blef man mycket orolig. Man befarade antingen att Indianerne voro i grannskapet, eller att vänner varit i närheten utan att se signalflaggan.Hobert grämde sig och ville springa ned med bössan, emedan det ju kanske icke ännu var försent att låta höra af sig.

Han sprang in i tältet och kom ut med bössan i handen; men fick da en ny tanke: »men om det vore fiender som skjutit.»

»Då måste vi underkasta oss faran. Om det var indianer sa vore det förgäfves att söka gömma sig. Då hafva de redan sett våra spär, och om de äro fiendtligt sinnade, skola vi snart erfara, det. Låt oss häv lossa skott på skott, till signal!»

Det skedde och ekot upprepade det i skogen, men intet annat ljud besvarade dem. De som skjutit de hemlighetsfulla skotten hade antingen åter lemnat ön, eller vore de icke sinnade att svara.

Öfver detta förhållande hade man emedlertid långa funderingar. Med antydningar sinsemellan öfverensstämde de äldre i att det var mera skäl till farhågor än förhoppningar. Man åt sin qvällsmåltid med tungt sinne, och äfven de båda yngre syskonen gingo ledsna till sängs. De äldre, och Sam, voro länge uppe. De afvaktade vildarnes anfall, och hade olika planer om försvaret emot dem. De fördelade en vakthållning så att alltid två fingo gå till hvila. Allt var tyst intill morgonen, då, under Sams vakt, ett studsareskott hördes icke långt bort ifrån stället. Vakten tillkallade ynglingarne som i ögonblicket stodo färdiga med geväret i handen, beredde att afslå ett anfall. Men snart yttrade Sam med häftighet: »inte Indianer, inte Indianer; det var gillerbössan! Hör hur det ryter! Nu fick den rätte fienden äta bly!»Hastigt tände man ett bloss, och släppte lös hundarne och sprang till gillrat. Der var ingen panther, men väl en vildkatt, som rullade sig och dog. Den var nära så stor som Mars, åtminstone lika lång, men icke så grof. Under denna episod kom dagningen öfver den östra delen af skogen, och de ville icke åter lägga sig såsom de väl kunde hafva behöft --- utan började dagens arbeten.

Men dessa arbeten voro i. afseende på behofvet så stridiga till idéen, att man knappt kunde afgöra för sig hvad som borde företagas. Det var tydligt att någon borde gå till kusten för att se om vänner voro der eller hade varit der. Men hvilka borde gå och hvilka borde bli hemma? Om indianer funnos i trakten, vore det farligt att dela sin lilla styrka, men alla kunde icke gå, då Sam ännu var konvalescent och gick emellanåt på Haralds kryckor. Harald erbjöd sig att gå ensam, men de andra ville gå med — i tanka att fadren kunde vara der.

Sam gjorde slut på ovissheten genom att uppmana dem alla att gå tillsammans. Föl1 sin del behöfde han intet försvar, ty om det vore Indianer, skulle de icke göra någon ondt åt honom såsom Neger.

Den anmärkningen var gällande, ty det hade erfarenheten visat att Amerikas vildar aldrig visade sig fiendtliga mot negrarne. Man fann således ingen betänklighet vid att gå ifrån honom. Det blef öfverenskoramet att, om något föreföll, han skulle skjuta eld på en förut hopförd hög af torrt ris.

Hundarne följde med hela sällskapet, men skickades en åt hvardera sidan, såsom patruller. Ingenting ovan-ligt föreföll på vägen eller syntes förefallit vid deras gamla lägerplats, men då de kommo till den gamla ekens rot, såg

Harald i det af regnet uppmjukade muddret en syn som väckte hans yttersta uppmärksamhet. »Se Robert!» sade han, »se spår efter två personer som haft skor!

Roberts ovana öga skulle icke kunnat upptäcka dessa spär, men Harald som öfvat sig med Indianernas forskningssätt, såg hvad här varit. Dock kunde han icke tydligt urskilja mer än två olika stöfvelklackar. Men det var nog; en klack betydde en stöfvel; en stöfvel betydde en hvit man. Detta var nu tillräckligt att aflägsna all tanke på Indianska fiender.

Man lossade åter gevären för att gifva sig tillkänna för de främmande; men med det ena skottet efter det andra, och med att springa utåt kusten i alla rigtningar, vanns intet. De personer som varit der, voro åter borta. Hundarne hade gått till ett ställe på stranden der man haft en eld, och hållit på att äta något som befanns vara lårbenet efter något saltadt kött, äfvensom man fann brödsmulor. När de stego ned ifrån den egentliga stranden till sandfältet, och der såg tydliga spår utropade Frank: »Det är Wilhelms spår; jag känuer alldeles igen dem!»

De andra granskade spåren, och frågade hvarpå Frank kände Wilhelms spår. Han redogjorde för det: Wilhelms spår känner jag igen på hans W. Då pappa gaf honom ett par stora vattenstöflar, slog Wilhelm dit många spikar i klacken, och då jag frågade honom hvarför han gjorde så, svarade han för att dels få dem att hålla längre, och dels för att märka dem, ty spikarne slogos för att betyda hans namn. I den ena slog hannio spikar i form såsom W, och i den andra sju i form såsom ett H, ty han hette Wilhelm Harper. Nå se hit! här är också H.»

Det fanns intet tvifvel på det riktiga i Franks tolkning. Men hvilken kunde då den andra varit? De spåren voro tryckta utaf en fin, väl formad stöfvel. Barnens hjerta svarade. Marie brast i gråt, och Frank kastade sig ned och lade sitt våta kindben på detta älskade fotspår.

Men denne älskade, efterlängtade — var borta, — och hade varit dem så nära! — bortgången utan något tecken, — kanske han icke var borta? kanske kunde en hög rök återkalla honom om skotten icke märktes? Harald skyndade till flaggstången och tände det bränsle som man förut der samlat till en vårdkase. Köken steg högt upp, så att den snart sågs af de öfriga som voro något ifrån honom; men snart hörde de hans rop, och skyndade dit. När de kommit till honom sade han: »Se här är ett papper spikadt på barken på ett träd. Der står med stora bokstäfver:

»Femtusen dollars belöning betalas tacksamt åt den som kan återförskaffa ett båtsällskap som gick ut ifrån Tampa Bay den 9 sistlidne Oktober. Farkosten släpades bort af en djefvulsfisk, och när den sist syntes var det nära denna ö. Sällskapet bestod af min systerson Harald Mac Intosh, nära femton år gammal, med svart hår och mörka ögon; — och mina barn: Robert Gordon, fjorton är; Marie Gordon, elfva och Frank Gordon sju år; alla dessa tre hade ljust hår och blå ögon.

8»Ofvan utlofvade belöning lemnas för hela detta sällskap med deras båt och tillhörigheter; eller ettusen Dollars för en af personerna eller för en sådan underrättelse som bevisar huru det gått dem.

Underrättelse inlemnas hos undertecknad i Tampa Bay, hos kommendanten på Fort Brooke eller någon tillförlitlig person i Charleston eller Savannah, i Georgia d. 9 Dec. 1860. Charles Gordon M. D:r.

P. S. Det ofvannämnda sällskapet har påtagligen varit här på ön inom de sistförflutne tio dagarne. Jag har undersökt kusterna i hela deras omfång. Barnen äro borta, — jag hoppas att de larit hem. Om något skulle hända dem, skulle det komma att förefalla mellan denna ö och Tampa Bay. C. G.

De unga voro öfverväldigade af saknad och sorg. »Den stackars pappa! då ban kommer hem ocb icke finner oss der! och mamma! om hon är der fruktar jag att hon icke uthärdar den sorgen!» snyftade Marie.

Men Frank menade bestämdt: »Pappa kommer säkert tillbaka hit. Det vet jag; han kommer säkert.»

»Om mamma då icke är för svag, så att han ej kan fara ifrån henne; hon är ju alltid så nervsvag!» suckade Marie.

»Kom bara!» bad Robert, »det hjelper icke att stå här längre och klaga; låt oss genast gå till prärien och börja bygga våra båtar!

»Först lata veta hvar vi äro, ifall någon kommer», bestämde Harald, som tog upp sin blyertspenna medan Robert mumlade tör sig sjelf, »Stänga dörren sedan hu-set är plundradt! »men Robert skref nedanför på annonslappen:

»Det vilsekomna sällskapet finnes tillika med Sam, på prärien tre qvart mil i sydost ifrån denna punkt. Vi hafva förlorat vår båt och bygga nu en ny.»

Den 16 Dec 1860. Robert Gordon.»

TJUGONDESJUNDE KAPITLET.

Bästa medlet mot en onyttig sorg. — Marie's äfventyr med en björn. -- Nytt försvar. — Skydd för tältet.

Det inses lätt att de unga menniskorna skulle känna sig nästan förkrossade af sitt missöde; men de hade redan samlat en erfarenhet och flere lärdomar, deribland att sorg åldrig lindras med att öfverlemna sig åt den och göra intet.

Harald påminte på hemvägen att man icke på tre dagar vittjat kalkonfänget, och att, om några fåglar kommit dit, de arma kräken gingo der hungriga. Der var också en ung höna, som pep, men knappt förmådde gå, Harald ville gifva henne sin frihet, men Marie som börjat tro såsom Harald, att de skulle komma att qvarstadna en längre tid på ön, föreslog att taga hem hönan, sätta henne i bur, tämja henne och få början till en hönsgård. »Jag kan få änder möjligen också. Det vore så roligt», menade hon.Man fann hennes förslag lustigt, och började utförandet med att göra en hönsgård. Marie och Frank skulle gifva fåglarne mat och vatten hvarje morgon, med ollon, frukter, gräs och hackadt kött. Största svårigheten mötte dermed att vilda kalkoner icke låta tämja sig. De hafva sådan medfödd kärlek till friheten, att äfven sådane som kläckas af uppletade ägg, lemna hönsgården och flyga till skogen.

Det är sannt att småsaker emellanåt göra lifvet angenämt; och de små planerna som nu blefvo uppgjorde, skingrade åter temligen deras tankar ifrån det sorgliga, och sysselsatte deras händer, ty de började genast efter hemkomsten anlägga Marie's hönsgård, och det hus som dervid skulle uppsättas. Bestyret dermed upptog två hela dagar, de sista i veckan, så att de icke förr än på måndagen började arbeta på båtbygget.

Men på onsdagen i denna sednare vecka föreföll en händelse som hotade att bli farlig till sina följder och gjorde afbräck i deras båtarbete. Robert, Harald och Sam voro sysselsatta med de fällda cedrarne; Marie lagade till middagen. Frank hade fått tag i en stor hammare, med hvilken han slog ned käppar i marken, »för att göra ett hus åt kalkonen» — såsom han sjelf påstod. Han hade börjat känna sig hungrig, och då han, i det tillståndet fick känna steklukten blef han alltför häftigt hänförd, släppte hammaren och käppen, samt skyndade till Marie för att få en bit redan före middagen, men i detsamma säg han något stort och svart som kom bakom tältet. Han ropade till Marie: »kom! se! se!» hon sprang fram, men såg intet, hvaremot Frank sprang upp i ett smaltträd och kom upp hastigt som en ekorre, samt ropade under tiden åt systern: »kom hit! för all del skynda!» Marie var förvånad, hon såg intet, och begrep icke hvad gossen ville, då i detsamma en ofantlig björn, ditlockad af matlukten kom fram bakom tältet. Då han fick se Marie reste han sig på bakfötterna, och tycktes mera förundrad än ond, men gick snart fram och mumlade fruktansvärdt. Om någon funnits till hands, skulle Marie säkert ropat efter hjelp, men hon var öfverlemnad åt sig sjelf, och hon fick en lyckligare tanke. Hon sprang till elden och med ena handen tog hon en duktig lågande eldbrand derifrån, och med den andra en stor slef som låg i grytan. Det kokande vattnet i slefven slog hon björnen öfver ramarne,

Detta frälste henne. Björnen kastade sig genast ned på alla fyra fötterna, och slickade sina brända ramar. När Marie såg att detta lyckades tog hon slefven ännu en gång full med det kokande spadet och slog det i hans ansigte. Björnen skrek ytterligt, vände sig om och tog flykten förbi tältet, med en fart såsom hade han väntat sig mera af det heta regnet.

Under hela förloppet satt Frank och ropade åt systern att komma upp i trädet. Väl hade hon varit nära att lyda honom, men knappt var björnen ur sigte förrän hon föll i vanmakt. Spänningen i sinnet hade varit för mycket ansträngande. Hon hade väl medvetandet qvar, och ämnade hemta en bössa och signalera åt de äldre, men då hon kom till tältdörren svartnade det för hennes ögon och hon föll ned på marken. När Frank sett björnen springa

långt bort, skyndade han ned ur trädet föratt hjelpa systern. Han hade en gång förut sett henne dåna, och sett att Robert hällde kallt vatten öfver hennes ansigte, således gjorde han så också nu, och derefter tog han trumpetsnäckan och blåste af alla krafter, så att det gaf genljud i skogen.

Signalen bragte snart de öfriga hem. Robert löste Maries kläder och gned hennes händer och tinningar, medan Frank fläktade på henne, och derunder berättade huru hon slagit hett vatten öfver björnen. Gossarne blefvo mycket uppskrämda. Haralds ögon rigtades åt skogen; han lockade Mars, och klappade honom med den ena hände under det att han åsåg Roberts bemödande att få lif i systern.

Robert yttrade nu till honom : »Jag ser att du vill gå efter björnen; jag skall icke hindra dig; jag hoppas att det här går snart öfver; men vill du vänta en minut eller två så hoppas jag kunna följa med.»

Marie såg upp. Sedan hon sett sig omkring och sansat sig frågade Robert huru det var med henne? Hon svarade att det nu var bättre. »Bry er inte om mig! gå ni och skjut odjuret så att jag icke får en ny påhelsning. Han är troligtvis icke långt borta. Hu! så ohyggligt det var!» Hon satte båda små händerna för ansigtet och ryste då hon sade detta.

»Men är du icke rädd för att vara ensam nu?» frågade Robert.

»Nej! nej!» svarade hon.

Under tiden hade också Sam tillkommit i långsam haltning; det var tillräckligt för ynglingarnes lugnande. Frank visste, för ett godt stycke, hvilken rigtning björnen175

tagit; han hade mycket väl sett det uppifrån sin höga sittpunkt i trädet. Han visade dem noga. Men det var tillräckligt att Mars fått slag på djuret (d. v. s. lukt af det). Han visade sig mycket uppretad och trafvade raskt framåt. De följde honom till en mossig kärrtrakt der björnen syntes hafva vältat sig och dragit tillsammans våt mossa för att svalka sina brända ramar. Vidare kommo de efter hunden till en annan punkt der han visade sådan uppretning att man förstod björnen vara nära. Man hörde honom snart huru han pustade och emellanåt mumlade svagt, till tecken att han hörde fiender komma. Men han lärer icke funnit sig tillräckligt välmående för att ingå i strid. Han klängde upp i ett tjockt träd, så att han, då yngiingarne framkommo, satt några fot högt på stammen. Båda ville skjuta, men Harald bad att få skjuta honom studsarekulan genom hufvudet medan Robert höll sig beredd i fall björnen icke skulle dö i ögonblicket,

Han gick fram på tio stegs afstånd ifrån trädet, stödde bössan mot ett annat träd och sigtade med största noggrannhet utan att sjelf för öfrigt röra en muskel. En blixt och knallen, och det stora kreaturet föll som en tung säck ned på marken. Det blef så i ögonblicket slut med honom att Roberts åtgärd icke behöfdes.

»Der få vi goda stekar af det odjuret!» sade Harald, som sökte dölja sin rörelse med att tala om nyttan. Men han kände sig skakad. Hans nästa anmärkning var mera naturlig: »Hvilka klor och käftar! Det var icke underligt att Marie dånade; men man måste ändå medge att hon är en duktig flicka!»

Deri instämde Robert, med tillägg att icke en iblandtusende skulle begått sig så bra. »Men den idéen du, att nyttja kokande vatten till vapen — ha! ha! ha! Det har brukats ifrån fästningsmurar i gamla tiden; men hur fick hon den tanken under sin förskräckelse? Se här. Harald! den ena tassen är skållad. Det var derför han icke ville kämpa med oss, utan drog sig undan.»

För att snart åter se till Marie skyndade ynglingarna hem. De funno henne åter glad. Robert berättade förloppet med jagten; men frågade henne sist, hvarifrån bon fått den idéen att slåss med hett vatten.

»Det har jag lärt af Harald», svarade hon.

»Från Harald!» upprepade denne. »Men jag har aldrig hört det förr så användt. Huru kunde jag då sagt det?»

»Du sade en dag att vilddjuren äro rädda för elden, och icke fördraga smärtan af att bli brända. När jag då röck till mig eldbranden, kom jag ihåg att hett vatten bränner värre än något emedan det kommer på flere punkter, och dessutom kunde jag slänga det emot odjuret och ändå hafva mera vapen qvar af samma sort och eldbranden på

nära håll. Men om du icke sagt det ena, hade jag icke kommit att tänka på det andra.»

»Ja, ja, du får taga patent på det der sättet att slåss med björnar; du har tagit företrädet af oss, tillochmed af Robert som sköt en panther med harskott; du har segrat på en björn med en slef. Om vi någonsin komma tillbaka till civiliserade menniskor, skall du bli känd såsom en hjeltinna», berömde henne Harald.

Hon skrattade åt smickret, men försäkrade att hon icke var nog hjeltemodig för att gå igenom ett nytt så-dant prof; ty sanningen var likväl, mente hon sjelf, att hon var mycket rädd och mesig.

»Och du. "Frank», skämtade Robert, »du klef upp i trädet du!»

»Ja, det gjorde jag så tort som jag kunde», medgaf han; »och jag bad Marie att göra så, med, men jag vet icke hvarför hon icke lydde mig; hon stod qvar hon och slängde varmt vatten omkring sig med skopan.»

»Jag förstod icke hvarför du gaf mig det rådet», svarade hon; »jag säg icke björnen då du ropade.»

»Jag tror likväl att du besparat dig striden om du gått undan, ty björnen gick sannolikt efter köttmaten, men icke efter dig. Och om du låtit honom få taga vår middag som du så tappert försvarade, skulle han lemnat dig i fred», mente Harald.

Middagsmåltiden blef emedlertid mycket angenäm under skämtet och med en under tiden rätt bra förstärkt appetit. Eftermiddagen blef använd att bereda björnköttet till förvaring. Dock aftogs en stek deraf. Det är läckert. Alla feta partier öfverlemnades åt Sam, som deraf beredde en stark rätt. Huden spändes till torkning i solen, sedan den blifvit rifven med salpeter och koksalt på insidan, och sedermera efter torkningen smordes något med björnens eget fett. Sedan den var alldeles färdig ifrån behandlingen blef den skänkt åt Marie, som lade den under mossbädden, ty den var för varm att begagnas omedelbart. Hon nyttjade den så länge hon qvarblef på ön.

Efter en så allvarsam varning måste sällskapet använda hela den öfriga delen af veckan för att göra enhög instängning omkring bostaden. De slogo ned en dubbel rad af långa stolpar rundtorn tältet och köket. En gångport, till utseendet lik det öfriga gjordes så att den vid behof kunde göras väl fast med sjelfva planket. Efter den tillställningen voro Marie och Frank mycket lugnade.

TJUGONDEÅTTONDE KAPITLET.

Tungt arbete. — Arbetsbesparande råd. — Upptäckt om tidräkningen. — Ebb och flod vid Florida-kusten.

Arbetet fortsattes ett par veckor ganska ifrigt, utan att man just kommit så långt fram som man önskade. De hade först arbetat för att skaffa Marie mera trefnad och beqvämligheter: sednast hade de arbetat för att skaffa henne trygghet. Det öfriga af tiden hade de användt med att hacka med slöa yxor på en stock, som hade sex qvarter i diameter. Den hade de gifvit en ungefärlig form af en båt om nio alnars längd. Men de saknade verktyg. Sam var visserligen "nu återställd så att han kunde gå, till och med utan kryckor, blott med käpp, men man vågade icke låta honom mycket begagna sin arm, som dessutom ännu var svag, sedan alla muskler varit hållna i lång overksamhet. De funderade på nya sätt, och blefvo tacksamma mot Indianernas uppfinnings-gåfva, då Harald visste meddela dem hvad han hade hört af sin gamle bekante bland dessa menniskor. Det är nämligen hos dem brukligt att just välja cederstammar till båtar, emedan detta lösa träd låter skrapa sig med den hvassa kanten af en snäcka. Man valde nu ibland den stora tillgången på snäckskal, och fann en som var särdeles hård, och gjorde god tjenst. Men den gröfsta urhålkningen gjorde man med eld - också efter vildarnes method. Men här förenade man båda methoderna, så att man brände utefter hela längden, och sedan skrapade till förfining, der bränning skulle hafva skadat. Sjelfva denna bränning gick i början mycket trögt i det råa trädet, men sedan man länge brännt med pålagda torra ämnen, började saften koka bort, hvilket sedan gick efter hand, så att man sist måste låta elden endast varsamt användas, hvarefter man slutade med skrapningen. De lade lera omkring elden på de ställen som skulle skonas, och lyckades derigenom åstadkomma de former som de önskade gjorda med eldens inverkan.

Under detta enformiga arbetets fortgång, frågade Robert en dag, »Hamid! vet du hvilket datum det är i dag?»

»Nej», svarade han, »jag vet bara att det är fredag, och att det är i medlet af December; men hvarför frågar du det?»

»Derför att jag tror att vi hafva julafton i öfvermorgon.»

Uppgiften väckte Sams uppmärksamhet. Blotta ordet jul bragte hans ögon att glänsa.

Robert hade bordt tänka sig den glädje som skullekomma öfver Sam, emedan Negrerne alltid vid julen hafva sina fröjder.

När det nu blef riktigt beräknadt (helst ifrån det datum då Gordon uppslagit sin kungörelse) beslöt man att fira juldagen och julaftonen utan något egentligt arbete. Sam klappade i händerna och kastade sin mössa i luften. Han skulle väl gjort mycket annat, men han hade en påminnelse i sin svaga arm. Han yttrade dervid med stort eftertryck: »Lycka till en glad jul både här och vid Belle-vue!»

Men nu uppstod en annan fråga. Man hade beslutit att icke arbeta; man skulle roa sig. Men hvarmed skulle man roa sig? — Man kunde icke göra besök hos vänner och grannar, icke bjuda sina vänner till sig. Ingen julgröt kunde man få.

Men Sam påstod att det var en granne som han icke hört något af på lång tid. »Jag har hört att en af mina landsmän, en svart, skall hafva gått här fram. Han är svart såsom jag, men han går på fyra fötter och klifver upp i träd.»

»Hvad menar du?» frågade Harald helt allvarsamt.

»Ah! det är bara en uppmaning till oss att helsa på björnhonan som vi förra gången undveko», förklarade Robert.

»Det är sannt», medgaf Harald; »vi lofvade då att göra henne en visit, det skulle ju således vara illa om vi icke höllo ord.»

I detsamma signalerades med trumpeten hemifrån. Man kom då öfverens att höra hvad Marie och Frank skulle säga om Sams förslag.När frågan afhandlades i allmän rådplägning, blef Marie mycket allvarsam; hon hade icke glömt sin förra skräck, men då de andra tycktes fattat den tanken såsom ett roligt afbrott ifrån det enformiga arbetet, gaf hon vika, fastän hon tyckte att det var en onödigtvis uppsökt fara. Hon ville gå in på förslaget, med två vilkor; det ena att man skulle fara på färjan, för att spara sig den långa gången; det andra att de skulle sätta henne och Frank i säkerhet under värsta faran, eller också hålla henne tillhanda en tillräcklig mängd kokande vatten.

»Idéen om färjan är ypperlig», medgaf Harald. »Vi kunna med den begagna högvattnet både bort och på eftermiddagen hem. Hvad angår det kokande vattnet, torde det väl också bli råd för det.»

Tidvattnet, eller ebb och flod förhåller sig eget vid Floridas kuster. Det går allenast en gång i dygnet ifrån Cape Boman o eller Punta Largo, norrut till Tampa och bortom den; det stiger då vanligtvis icke mer än tre fot, men söder om Cape Romano, och isynnerhet i grannskapet af Chatham Bay, förekomma två flodtider i dygnet, såsom på alla andra trakter af verlden, med det undantaget att de äro af olika tidlängd, så att floden varar i 4 timmar och ebben aderton timmar af dygnet. Folket kallar dem der »tid» och »halftid». Gossarnes plan var att följa med ebben kl. 9, och återvända med floden kl. 3.

Sams åsigt af jul-lofvet föll ungdomen behaglig, så att de på julaftonen skulle börja sin frihet från arbete. De hade blåsor i händerna och voro glade att lägga bort182

sina konstlösa verktyg. För att undanstöka allt annat som skulle blifva till hinder, samlade Frank ollon och andra födoämnen åt hönsen, gräs och annan föda åt hjortkalfven, getterna, opossum och kalkonhönan. De äldre, som också hjelpt till härmed, anskaffade ved. Marie bakade julbröd, så godt hon kunde utan tillgång på kryddor. Äfven gjorde hon en julkaka, och dessutom några små rariteter, utom den stora rariteten björnstek, — som sparades till juldagen. Alltsammans blef inlagdt i två korgar, jemte pomeranser, limoner och en butelj klar håning. Långt före mörkret var allt i ordning för den stora expeditionen.

TJUGONDENIONDE KAPITLET.

Julaftonsmorgonen. Resa. — Upptäckt af värde. — Fiendtligt anfall. — Plundring. — Mästerligt återtåg. - Slutligen strid — "Det våller icke en att två träta". Gästbesök.

På otaliga ställen hade man en mera bullrande juafton, men ingenstädes en klarare dag, och icke på många ställen en gladare, än den som nu med morgonsolen uppgick för våra unga vildlifsförsökaré. De hade nu också påräknat Sam att väcka dem, emedan han alltid vaknade tidigare än de andra, och han hade lofvat göra det. Man hade märkt ett hemligt förstånd och en hviskning emellan Frank och Sam; man lät det vara li-kasom obemärkt, då man förmodade att det handlade om något puts som de sinsemellan uttalat. Frank hade också bedt om ett snöre, som han likväl icke ville säga huru det skulle användas.

Marie observerade att Frank, då han lagt sig, hade mycket bråk med sina fötter, äfvensom han tycktes mycket upptagen af funderingar. Han var påtagligen, hvad man kallar, uppspelt, och hade svårt att hålla sig från skratt. Midtunder mörkret (ehuru mot morgonen) vaknade hon af att han rörde häftigt på sig, och slutligen yttrade halfhögt: »Hvad kommer åt min tå?»

»Har du ondt i tån?» frågade Marie.

nej! jag drömde att en råtta gnagde på foten, men det är bara en tross, som jag bundit dit sjelf.»

Derefter lade han sig tyst, liksom han skulle åter hafva insomnat, men då han hörde att systern åter andades såsom sofvande, smög han sig upp ifrån bädden, klädde sig och gick ut ur tältet. Sam hade lofvat att väcka honom, så att de båda skulle, kostymerade till julbockar, först helsa de andra. Emedan Sam icke kunde gå in i den afdelning, der Frank och Marie lågo, hade man öfverenskommit att Frank skulle binda ett snöre om foten och lägga ut dess andra ända under tältfoten. Det var ryckningen på detta snöre som vållade Franks halfvakna föreställning, och som slutligen väckte honom fullt. De talade en liten stund tyst med hvarandra, men efter några minuter sade negern: »Nu, Massa Frank! nu», och strax derefter väcktes de andra utaf två bösskott och ljudet af snäcktrumpeten.

»God morgon sjusofvare!» helsade Frank, som der-vid inkom i tältet. »Lycka till god jul!» Sam instämde i julhelsningarne.

»Bra!» svarade Robert, »förmodligen väntar ni att få julklappar för er påpasslighet.»

De fulländade sin klädsel och samlade sig alla i det provisionella köket. Dagens stjerna lågade snart vid horisonten, som på hela östra himmelen strålade af ljus och färger.»

Man gjorde upp eld och »skaffade» frukosten i ordning, samt ordnade sig omkring elden.

Medan solen kastade sina första sneda strålar öfver ön, gick Harald ned till båtstället, samt återkom snart och manade på de öfriga Flodtiden hade redan räckt länge och »gick nu såsom en qvarnforss».

Snart voro de på färjan. Sam hade också i dag aflagt kryckornas bruk, men medtog dem för säkerhetens skull. Han satte sig vid rodret, Robert och Harald till årorna, Påtryckt af floden och påskyndad af ärorna flöt färjan fram sa att man på två timmar framkom till destinationsorten.

Viken gick i många bugter, och var så tätt bevext med mangrove *), att de icke på någon punkt under hela vägen kunnat vara i tillfälle att landa. En gång då de kommit närmast stranden sågo de en skock hjortar som tittade fram genom en mera öppen punkt men genast derefter fortsatte att beta. Den höge hägern höjde ofta upp sin nacke manshögt, men slog derefter ut sina stora vingar för att icke låta komma sig för nära tör öfrigt en stor mängd både strandfåglar och vatten-*) Rizophora.fåglar. All denna rikedom af lif, rörelse och skönhet ökade det herrliga intrycket af en julafton af sådan beskaffenhet.

Då de passerade ett slags insjö, som utföll ur omgifvande träsk, gjorde de en upptäckt, som sedan visade sig vara af stort värde. Harald såg dit med det forskande öga som blifvit honom en natur; hastigt släppte han sin ära och frågade: »Hvad är det der?»

Färjan sköt fram så fort, att ingen mer än Sam fick ögonfäste på det hvarom frågan gällde. Han svarade i ögonblicket: »det är stammen på ett skepp.»

»Hvad säger du?» frågade Robert: »ett skepp? Harald, låt oss undersöka!»

De förde färjan till en rund sten som låg nära stranden, och fastän det fordrades mycken ansträngning att pressa den klumpiga farkosten emot tidvattnet som utströmmade från den lilla insjön, lyckades det, och man upptäckte då icke blott stammen af ett fartyg, utan ett sådant helt och hållet, men kantradt, och liggande tvärtöfver vattensamlingen, en brigg, nedgräft! i muddret och öfvervext med mangrove.

»Det var en julklapp som är värd något!» yttrade Robert. Här har hafsguden kommit väl ihåg oss!»

»Eller någon mäktigare», anmärkte Marie.

Man rodde långsides, och försökte komma in i fartyget, men då det icke lyckades och man icke hade verktyg att bugga sig en ingång, beslöto de att lemna hvarje försök, tills vidare, och först efter jul göra ett nytt försök.

De styrde åter ut ur insjövattnet och kommo snart till det landningsställe som de åsyftat. De fastgjordefärjan vid en stor rot, och gingo upp på en strandslätt, blandad af sand och mylla. Ett slags små krabbor, som på afstånd förekommo såsom ofantliga spindlar, krälade i alla rigtningar, med munnen omgifven af skum, och med klorna sträckta till försvar, till dess de slunko in i hvar sitt hål och der hemligt kikade efter de främmande som störde deras fred. En vildkatt satt nära intill i ett träd, och vaktade på deras rörelser med mycket lugn. Frank var den som först fick se odjuret och pekade på det. Han satt inom godt stutsarehåll.

»Vänta litet och se på huru högt en vildkatt kan hoppa», sade Harald till de öfriga. Han stödde bössan vid en trädstam, tog skarpt sigte och sköt. Det var på något öfver 100 alnars håll. Kulan träffade bakom bogen och gick midtigenom. Djuret föll ned dödt. Frank tog det. och förklarade att han ville göra sig en mössa af skinnet; »det är min katt, för det var jag som visade hvar han satt.» Det fick bli dervid.

Från landningsstället följde man den i träden Mekade linien som de förut gjort under deras forkningsexpedition, och de igenkände snart det tulpanträd, i hvars ihålighet björnhonan haft sin lya.

När Mars nu icke gaf något tecken till oro, valde gossarne en liten ek åt Marie och Frank till hviloplats. Den hade lummiga utbredda grenar, på hvilka man anlade ett beqvämt säte af käppar och mossa några alnar upp och förde dem dit. Sjelfve gingo de vidare till stridsplatsen. Men till deras förtret var björnhonan borta. Solen sken fritt in i hålan, och lyste på de två ungarne som lågo ensamme och hopkurrade, i djup sömn. Mankunde antaga att björnhonan skulle komma tillbaka innan man lemnade stället, och med den tanken beredde sig Harald att taga ungarne. Sam och Robert ställdes på något afstånd såsom vedetter (vakter); äfvenså tillsades Frank och Marie att, från deras upphöjda plats, noga observera åt alla sidor. Hundarne påvisades att söka omkring. Men Harald fann att saken med ungarne icke var så lätt. Hålan var djup, och ungarne lågo mycket för långt in för att han skulle räcka dem med armarne: betänkligt ansåg han också att gå in ty honan kunde komma i detsamma, och taga honom sjelf på bar gerning. Han försökte att få en snara om hals eller fot på endera utaf dem, men ehuru unga de voro, tycktes de hafva någon erfarenhet eller voro eljest särdeles skicklige att undvika hans försök. Det enda som slutligen lyckades honom var att med en krokig gren fatta först i den ene och sedan den andre, och på det sättet draga ut båda till öppningen af lyan, hvarefter han, icke utan repor af de förbittrade, lyckades binda dem med ett stadigt streck om halsen. Så bundna fästades de vid hvar-sin mindre trädstam, der de väsnades, hoppade, ryckte och skreko. Jägarne stodo nu i hög grad uppmärksamme, emedan de hvarje ögonblick borde vänta sig modrens ditkomst, huru hon skulle dela busksnåret och komma rytande emot dem. Men hon var för långt bort och hade ingen aning om den plundring, som pågick i hennes hem.

En hel timma hade förflutit sedan ungarne blifvit bundne. Frank och Marie tröttnade att sitta på den upphöjda soffan, så att de begärde att blifva fria frånvakthållningen, och få komma tillbaka till färjan. Men en oförutsedd svårighet kom emellan. Afståndet till stranden var icke obetydligt, och vägen så tät med buskar, att man kommit långsamt fram på ditvägen. Huru skulle det gå, då man ville föra med sig de fångna hval-parne, och utsatte sig för faran att få en strid med det stora vilddjuret? En björnhona som ser sina ungar i fiendens händer! Det skulle

bli lätt nog att lösa frågan, om man ville lössläppa fångarne; men det var en tanke som allenast Marie och Frank godkände. De andra ville icke skänka bort hvad de en gång eröfrat.

Hvad de nu beslöto var det klokaste, fastän det tycktes blottställa de svagaste för faran. Marie och Frank skulle leda hvarsin unge, men, om fara uppkom, skulle de genast släppa repet och skynda undan. Sam gick förut, Harald slutade tåget. De yngre midtemellan. Robert gick på sidan, och hundarne tillhöllos att flankera tåget, helst på den sidan, som svarade mot Roberts rekognoscering.

Det var icke utan oro som denna plan uppgjordes af de äldre, som dervid förebrådde sig att de tillställt en kinkig sak, dervid de yngre voro utsatte att dela faran; men de voro redan inne i ställningen, och kunde icke ändra sig på annat sätt än att släppa ungarne ifrån sig — hvilket de icke ville. Med återtåget i den ordning som här är omtalad, skyndade de till farkosten så fort som den täta passagen tillät.

De hade emellertid icke gått många steg framåt, förrän Harald fattade bössan och ropade åt de andra: »pass opp!» Han hörde något prasslande i buskarne bak-om sig, och antog naturligtvis att det var björnhonan som kom, men det var bara en böjd gren som kastade sig tillbaka i sin naturliga ställning.

Snart derefter hörde Robert också ett prassel på sin sida, och höjde bössan emedan något osedt föremål rörde sig i buskarne. Marie och Frank släppte ungarne och Frank klättrade upp i ett litet träd. Marie bleknade och sprang fram till Sam, men då prasslet kom närmare skyndade hon tillbaka till Harald för att söka sin säkerhet, I nästa ögonblick såg han Sam lägga an, men också ropa: »är det du Mars? du kunde ha fått dig ett skott, du dumliufvud!»

Oron kom från hunden, som gått öfver på orätt sida.

Ungarne hade icke gått ifrån stället. Antingen voro de så vana vid tryckningen på halsen — eller voro de trötta; allt nog, de togos åter i band, den lilla Frank hoppade ned från trädet och trodde att ingen sett honom på flykten, men Robert gaf honom en förebrående vink, som Frank genast besvarade med dessa ord: »Jag tror nog att du skulle gjort så du med, om du haft något träd nära.»

»Det skulle jag, Frank! men det är förunderligt att du alltid är den enda i sällskapet som alltid får ett träd att uppklättra uti, när det finnes björnar på; trakten.»

Man fortsatte tåget, utan att få mer än ett afbrott. Då syntes buskarne svaja starkt framför dem; Fidella rusade framåt, och marken gungade af stampet från något stort djur. Det var på Sams sida; men då han lade an, ropade Harald: »Håll, det är en hjort; skjut inte!» Allt blef åter lugnt.Efter denna händelse kommo de snart till landningsplatsen, der de torkade sig i ansigtet och hvilade, under betraktelser öfver det kinkiga återtåget. Men all fara var icke öfverstånden. Flodtiden var nu förbi, färjan låg på grund; man kunde icke sätta ut till sjös på fyra timmar. Björnhonan kunde återkomma och i raseri följa ungarnes spår, och anfalla sällskapet der det nu var. Under sådana omständigheter band man ungarne på något afstånd ifrån sig, i naturlig förmodan, att, om hon komme, skulle hon egna sin första omsorg åt sina ungar, hvarvid jägarne kunde fälla henne.

De satte sig ned att intaga sin middag. Sam var utpost medan de andra spisade; derefter upptogs vaktgö-ringen skiftevis af Robert och Harald. Den krigiska tillställningen roade alla utom Marie, som bra mycket heldre skulle nu varit på det jemförelsevis lugnare hemmet vid prärien.

Ändtligen steg vattnet och färjan flöt åter. Man gick nu ombord. Björungarne höllos i godt förvar, så att de hvarken kunde fly eller dränka sig. Farkosten lösgjordes. Haralds åra, som han nyttjade att skjuta ut färjan, var nedträngd i sanden, då man hörde ett stampande uppe i land, och genast derefter varseblef björnen på det ställe der de nyss sutit. Hon såg, liksom förvånad, efter den utgående farkosten, mumlade och fick svar från ungarne, som försökte slita sig lösa. När likväl farkosten aflägsnade sig, gaf hon ifrån sig ett det förskräckligaste läte, så att hjertat darrade i samtliga bland sällskapet, och derefter kom hon nedspringande och störtade sig i vattnet. Färjan var i det ögonblicket ickefemton alnar ifrån stranden, och fördes svagt af strömmen. Harald lade genast an och träffade björnen i hufvudet, men skottet var icke dödande; hon störtade vidare framåt och började simma. Nu uppmuntrade Harald sin kamrat: »håll säkert, Robert!»

Robert sköt med en pipa i sender. Björnen sjönk, men kom åter upp, och mumlade fruktansvärdt, så att vattnet darrade dervid. Sams bössa var den enda återstående, och han begagnade den slugt. Han väntade till dess björnen var nära att slå ramen på farkosten; då satte han bössmynningen under björnens öra och aflossade skottet, då besten vände litet på hufvudet. Det skottet var afgörande; djuret vände sig på sidan och var dödt.

»Det var en desperat strid!» sade Robert och andades ut.

»Och en rätt dumt företagen», tillade Harald, som nu betänkte att man kunde hafva användt den sista timmen klokare, hvilket han ock utsade.

Robert syntes missnöjd. »Svara för dig sjelf; om det var dumt, var du också den som föranstaltade att den blef företagen.»

»Jag vet det, och just det berättigar mig att så mycket mer klandra den.»

»Nå, skona de öfriga då!» förmanade Robert. »Jag tycker att vi, något hvar, betett oss såsom kallblodigt folk.»

»Jag har icke satt det i fråga; jag har icke knotat öfver någon annan än mig sjelf.»

»Jo, du sade att vi voro narrar som företogo en sådan julfröjd.»»Åh, Robert», inföll Marie, »han menade ju allenast att vi gjort klokare att låta bli hela saken. Hade jag tänkt mig allt det som skett, så hade jag också icke gått in på hela tåget.»

Sam bad att få anmärka, att om något var dumt i förslaget, så var det hans. »Men massa, lät icke min landsman, den der svarta, gä förlorad. Tillåt mig att taga upp honom. Jag längtar efter hans fett för att steka min gröt uti.»

Sam säg sa löjlig ut vid denna förklaring, att Roberts mulna min klarnade, och vid de sista orden såg han på Harald och föll i skratt.

»Ja, Harald, låt oss taga vara på hans fett; jag vet att det redan vattnas i munnen på Sam vid blotta tanken.»

Det var dermed slut på trätan, om man så skall kalla det, då det var blott frän en sida, och ingen kan träta ensam. Man tog till sig den flytande stora kroppen och band den i släptåg efter färjan. Strömmen hade nu ökat sig, och man kom snart nog hem till prärien, midt på eftermiddagen.

Man fick tillräcklig sysselsättning for den återstående delen af dagen, och de höllo ut allt intill mörkret. Först insattes björnungarne inom samma stängsel som geten och hjortkalfven. Men med möda frälste han deras lif, ty Nanny sprang fram, reste sig på tvä fötter, och slog med sin hårda skalle och de små hornen så hårdt mot hufvudet på den ungen som var henne närmast, att han föll ned liksom afdånad på marken; ochhon hade ett nytt sådant slag i ordning åt den andra, om icke Harald hejdat henne.

Han blef nu rådlös om hvad han skulle göra. I hönsgården vågade han icke hafva dem, och icke heller ville han hafva dem i tältet, eller binda dem i pallisaden. Han band dem tills vidare i utkretsen af tältet innanför pålverket, sedan den slagna äter qvicknat vid. Der gaf han dem vatten, håning och mjölröra.

Äfventyret var icke slut med det, ty sent på natten väcktes Sam af att känna en kall nos mot sitt ansigte. Han ropade alarm, och då han sträckte ut handen fick han tag i den djupa ullen på den ena björnungen. Sam trodde på spöken och gengångare både af menniskor och djur. Han blef förskrämd, ropade på »massa», och trodde att han i nästa ögonblick skulle vara en förlorad menniska. Men derefter sprang han upp från bädden och letade efter något vapen till sitt försvar — allt under rop af »massa Harald! massa Robert! Den gamla björnen eller hans ande har kommit hit efter oss!»

Saken blef förklarad, ungarne tyckte att nattluften var för sval, och den ene hade krupit in under tältfoten och gått efter värmen till den svarte. »Det är ju din landsmans lilla barn, Sam!» tröstade honom Robert efter förskräckelsen. »Du har skjutit modren, nu har hennes unge kommit och vill att du skall bli hans dadda!»

TRETTIONDE KAPITLET.

Juldagen, måndagen. — Färd till skeppsvraket. — Förråder. — Förfärlig syn. — Frestande ställningar. -Pris. —

Återresa.

Juldagen firades icke vidare än med barnens vanliga söndagsandakt, som likväl nu blef dem allvarligare än någonsin, då de hade för tanken den farliga gårdagens händelser. För öfrigt behöfde de nu hvilodag, som de använde dels till andlig läsning, dels till att läsa några roliga böcker, som de eljest sällan hade tid att genomögna.

Tidigt följande dag — annandagen — som de icke ansågo böra gå förlorad för deras arbete, begåfvo sig Harald och Robert till skeppsvraket, sedan de nu kunde mera förlita sig på Sams beskydd för hemmet och anmodat honom att göra en särskild instängning åt björnungarne. Dessa hade föga ätit eller druckit sedan de fängslades. Sam måste mata dem under de första dagarne, men sedan de lärt sig äta på hem-vis blef Frank den som försåg dem med deras behof, och gjorde det med vackraste omsorg. Småningom lärde han dem att gå på bakbenen, att bocka sig samt att då skrapa med tassen. Också brottades han ofta med dem, och blef för en lång tid alltid deras besegrare. Robert gaf dem namn af Castor och Pollux.

Efter Sams råd togo gossarne med sig yxa, hacka, borrar, sticksåg, huggjern och hammare, ljus och ett par tåg.De framkommo till stället kl. 9 på morgonen. Färjan fastgjorde de vid en framstående bult, och kommo utan svårighet till det ena akterfenstret der den utgående ebben flöt ut, och medförde en svår lukt, liknande den af en förruttnad kropp. De tittade in i det mörka rummet, men drogo sig tillbaka då de fingo en full fläkt af stanken.

Harald skulle icke velat gå in den vägen, äfven om fönstret icke varit för trångt. Man beslöt att göra ett hål på sidan eller i bottnen.

De följde den sluttande sidan invid rodret, och utsågo en fläck för inloggningen, och började arbeta, men fartyget var kopparbeslaget, och det var svårt att få undan plåtarne. Mejseln blef slö af huggningen på kopparn, innan de hunno igenom till trädet. Men sedan de fått undan kopparn använde de borren och fingo dermedelst rum för sticksågen, och öppade dermed snart nog en lucka emellan skeppsknäen, så stor att man kunde komma in med kroppen.

Harald steg in först, och steg på ett fastage som låg på en oordentlig hop som räckte upp nära till hålet. Då tände han ett ljus och hjelpte Robert att komma in.

De befunno sig i den delen af skeppet der större saker voro instufvade. Några bland fastagerna syntes vara sockerfat, andra innehöllo sirap, rhum, m. m. När de gingo derifrån sågo de ett halft dussin lådor och packor af åtskillig storlek; en sådan låda var tull med limoner och från en annan, som var söndrig, syntes en kokosnöt. Då de återkommo från denna hastiga öfversigt af skrofvets akter, vände de sig till fören, der de upp-täckte ett stort lager af mjöltunnor, skeppsbröd, ris, fläsk och salt oxkött, allt instufvadt efter hvarje saks beskaffenhet. Skeppet var påtagligen provianteradt för en långresa.

Glade öfver resultatet af denna undersökning återvände de till midtskepps, sökte der efter gångluckan, för att derifrån komma upp och söka sig väg till den beboeliga delen af skeppet. Vägen var så belamrad med lådor och säckar, att de länge sökte innan de funno den, och ännu längre tid fordrades det för att röja väg dit. Mr de med tåget hissade sig ned befunno de sig mot undersidan af däcket som var uppnedvändt. Vattnet hade vid denna tiden runnit bort med ebben, och golfvet, eller rättare det som förut varit mellandäck, var vått och kallt, med fällningar ur det grumliga vattnet på stället der skeppet låg.

Då de inkommo i kajutan mötte dem en förfärlig syn. Der lågo fyra lik af män och qvinnor samt en gosse och en flicka, nätt klädda; de smutsiga ehuru ursprungligen dyrbara kläderna lågo fastklibbade vid benen. Åsynen häraf var mer än Harald kunde uthärda; han ropade Robert att komma ned, för att så fort som möjligt komma upp i fria luften.

Blek som ett lärft yttrade han att han knappt mera ville gå dit; han hade tyckt sig vara nära att förlora fattningen. Robert instämde i uttrycken om det rysliga skådespelet, men förklarade sin kamrat att han snart skulle känna sig återställd; samt att det varit hans känsla, men icke kroppen som varit lidande vid uppträdet. "Jag tviflar att du kännt djupare än min fader då han förstagången kom på en anatomisal. Han dånade; det skall icke vara så alldeles ovanligt, men deremot är det en säker erfarenhet att man vänjer sig att tåla äfven det ohyggliga."

"Jag vill gå öfverallt i skeppet, utom i kajutan", förklarade Harald; "åtminstone tillsvidare"; tillade han.

"Stackars menniskor! de måste haft ett långsamt lidande, så framt icke kajutan varit fylld med vatten!" — beklagade Robert.

"Tala icke om det! Blotta tanken kommer mig att rysa. Och sedan att kanske angripas af vattendjur, och sugas af ålar, plockas sönder af krabbor, såsom man såg att det skett med de kropparna som der lågo!" fortsatte Harald sjelf det tal som han velat afböja hos Robert.

Robert såg huru djupt anblicken verkat på hans vän, och sökte nu att småningom ändra hans tankegång, så att den gradvis mildrades och slutligen blef lugnare och friskare. Angenämare tankar voro det som Harald behöfde. Det lyckades vännen att prata till dess Harald sjelf insåg att man icke skulle förspilla tiden, och att man borde åter gå ned for att fortsätta undersökningen.

Då de kommo ned emellan däcken, funno de tvärtemot vanliga förhållandet, kockens rum der. Det innehöll en spisel och alla dertill hörande saker. Detta fynd valen verklig skatt. De gladde sig vid tanken på huru Marie nu skulle lindras! Hon hade så ofta fått sitt tålamod satt på prof, för bristen af lämpliga husgerådskärl.

Stuartens rum låg intill; der funnos krukkärl och porslin, ehuru det mesta sönderslaget; knifvar, gafflar, skedar, ljusstakar, hvilket för vårt sällskap saknade värde,emedan de hade sådant förut; två flaskor oliver, en kagge anchovis, frisk och god, och en vacker bordssyrtut som till någon del var skadad, men som innehöll senap, peppar, ättika och soja, Öfverst vid taket, som förut varit nederst, voro två stora skåp, hvilkas dörrar med svårighet öppnades, emedan de voro sammansmetade af degadt mjöl; derifrån utrann en stor massa degadt mjöl från en upp-nedvänd tunna. Der låg också mycket bröd och skeppsskorpor, men alltsammans förderfvadt af vattnet.

Ifrån dessa båda rum kommo de, åter med stor svårighet, till ett tredje rum, dit de kommo efter att först hafva huggit sig igenom en tjock afdelning, eller tunn vägg. Här var anblicken ännu ohyggligare än i kajutan. Åtta man och två gossar hade der omkommit; deras kroppar lågo inbäddade i mudder, och midtibland denna hög hördes ett plaskande i vattnet så att håret reste sig på ynglingarnes hufvud. De hastade tillbaka; det var såsom hade de döde uppvaknat. Men vid den häftiga rörelsen stötte Robert emot Harald och — deras ljus slocknade.

Robert föll på knä och ansåg sin sista stund kommen.

Harald åter behöll sin fattning, tog tag i Robert, och med andra handen letade han efter ljuset som lyckligtvis flöt på det slemmiga vattnet.

"Det är intet annat lefvande här än fiskar! sade han tröstande åt Robert. "Jag såg en som hoppade upp ur vattnet. Stig upp Robert och hjelp mig att tända ljuset!"

En stilla och älskad röst verkar magiskt på ett upp-rördt sinne. Roberts förskräckelse lade sig, och ehuru han darrade, hjelpte han Harald att tända ljuset, — med svårighet eftersom veken var blefven våt. Den kramades väl, och derefter afplockade man något af taljen, så att man kom åt en del af veken, som varit skyddad af det feta öfverdraget. Man fick verkligen ljuset åter tändt. Nu började Haralds hand visa sig darrande, ty hans nerver hade väl stått emot då han behöfde möta fåran och olyckan, men efteråt erfor han en återverkan efter ansträngningen. Robert bad honom komma derifrån.

Men Haralds mod var af det slag som stiger med behofvet. Han svarade: "Nej, jag vill hålla ut nu! Jag gick ifrån kajutan för stankens skull, men ingen skall säga att jag låtit skrämma bort mig af en fisk. Se dit! ser du honom icke, huru han hoppar der i vattnet!"

Ett lugnt betraktande bragte Robert också till full fattning, så att han undersökte rummet, fast han emellanåt såg på de döda kropparne, som nu verkligen rörde sig, tillföljd af vattnets rörelse. En stor fisk hade inkommit och ej åter kunnat leta sig ut. Hans sprattlanden i vattnet förorsakade de hemska rörelserna hos kropparne.

Här befanns det att skeppet varit krigsrustadt. En stor mängd musköter, pistoler, bilor och pikar syntes på den

nuvarande nedra sidan, dit de nedfallit, eller emot väggarne der de stadnat. Gossarna sågo på hvarandra och utsade orden: "en kutter! en pirat!"

"Jag kan icke bestämdt säga om det är en krigskutter" förklarade Robert; "men min instinkt vill säga mig att skeppet är af misstänkt karakter; det200

skall bäst visa sig då vi komma till kaptenens rum. Låt oss gå dit!

De kommo dit, bredvid kajutan. Der var ett stort förråd af vapen af alla slag, (men för det mesta skadade af vattnet) och af utsökt vackert arbete. Papper sågo de icke. De voro sannolikt inneslutna i en stor jernkista som var väl igenläst, och hvartill man icke kunde uppleta nyckeln. I styrmannens rum voro tecknen än säkrare. Der lågo alla nationers flaggor, ibland dem en helt svart, utom i midten der man såg en dödskalle med två ben uti kors. Uti sidofickan på en rock uttogo de en annotationsbok med Spansk text och ett papper undertecknadt med 42 namn, d. v. s. en del af dem allenast tecknade med ett kors till "bomärke". Allt detta var tydligt, och gossarne funno sedermera utaf flera omständigheter att fartyget förlorat i den storm som gjorde Sams olycka. De ansågo prisen med all rätt tillhöra dem såsom upptäckare; och att allt var deras — förråder, vapen och penningar.

"Här borde väl också med rätta finnas ett timmermansrum, eller åtminstone verktyg hörande till hans yrke. Sådana skulle vara oss till ovärderlig lycka! Låt oss leta efter sådana!" uppmanade Robert sin vän.

Harald ansåg äfvenledes dylika verktyg hafva det största värdet för dem — om de icke möjligen kunde finna en färdig båt. Innan de gingo ut ur kaptenens rum togo de med sig en pistol hvardera. De voro laddade. De funno timmermannens rum och deri en förträfflig samling af verktyg, samt en god slipsten.

Med dessa upptäckter voro gossarne färdiga att vändaom hem. Också kände de sig hungriga. De togo med sig från stuartens rum en flaska med oliver samt ancho-viskaggen. Äfven öppnade de en oskadad brödtunna hvarur de fyllde sina fickor. Så kommo de åter ut i fria luften. De togo också hvardera en lemon och en kokosnöt.

Det var tid att lasta färjan. På fartyget fanns en stor mängd påsar; sådana fyllde de med socker, kaffe, risgryn och mjöl. Äfvenså sex rökta skinkor, och sex konservburkar med stek ämnade för officersbordet. Vid ytterligare undersökning der på stället hittades en fjer-ding med makrill, en bytta smör och en engelsk ost. Af allt detta togo de delvis och lade i den delen af skeppet som låg högst, färdigt att langas ned på färjan. Skorp-fjerdingarne voro för stora för att kunna föras igenom hålet på fartyget; fördenskull lade de deras innehåll i en säck på utsidan.

Hittills hade de icke sett eller talat om några penningar. Deras ifver var vänd åt nödvändighetssaker, hvartill främst hörde sådant som gjorde en hemkomst möjlig. Också var idéen om att bli rik — låt vara om än på bekostnad af en sjöröfvare — något som hade tycke af rof, och yngling: känsla var alltför fin för att de skulle haft en längtan åt det hållet.

Men sedan man nu valt sådant som hade stort värde för stunden och sällskapets ställning, yttrade Harald: "Vi hafva icke sett några penningar. Det vore skäl att undersöka också den saken; ty hvarför skulle de bli liggande här? Din fader skall sedan afgöra huruvida vi kunde behålla dem — eftersom sannolikt ingen reklama-tion kommer om arf efter dem som idkat det nedriga yrket."

Men hvarken fickor eller samveten blefvo betungade med någon stor börda utaf det slaget, ty de funno endast några hundrade dollars värde i guld, förnämligast utländskt guld, samt åtskilliga dyrbara juveler — dem de tänkte lemna åt Marie och Frank.

Sedan de beslutit att återkomma följande dag, och naturligtvis borde spara Marie det rysliga uti anblicken af de döda kropparne, beslöto de sig till att släpa bort återstoden af dessa och föra dem till skansen i fören. En låda sperme-ceti-ljus försatte dem i tillfälle att sätta en rad brinnande ljus utefter den mörka passagen och i hvart rum. Derefter togo de ett litet segel, hvari de varsamt släpade liken från kajutan till de andra i skansen. På chefens kropp funno de ett guldur med kedja, ett vackert etui, en fällknif, en börs med några guldstycken, en annotationsbok der skriften, sannolikt Spansk, var utplånad och nästan alldeles oläslig. Mannens namn, märkt på hans effekter, var Manuel de Eosa. På frun fanns en diamantring, som hängde slängande kring ett finger, i kragen

satt en bröstnål af smaragder.

Då de uti förrummet ville sammanjemka de der liggande kropparne för att få plats åt dem som släpades ifrån kajutan, funno de en groft klädd man som var betydligt tyngre än de andra, hvarför de undersökte närmare. Han hade under kläderna ett bälte med femtiofyra Mexikanska Dollars, en mängd guldmynt från olika länder, och några klumpar som syntes bestå af nedsmältguld och silfver. Mannens namn fanns icke på något sätt att urskilja.

Deras nästa åtgärd var att röka i kajutan. De lade socker i ett brunt papper, tände det, och lät röken fylla rummet. Lukten af det brända sockret fyllde alla hörn och smygar så att det förtog stanken, hvilken också redan var något minskad genom luftdrag, sedan ett andra hål på fartyget tillkommit, svarande mot det öppna ka-jutfönstret.

Utom provianten som vi nämnt utgjorde en del af den tillämnade lasten på färjan, uttogos också verktyg som behöfdes för det påbörjade båtarbetet; yxor, hyflar, sågar, stämjern, vattpass, nåtjern, kompass och ett oljebryne. Äfvenså uttogos sperma-ceti-ljuslådor och en låda med tvål, tre änterknifvar och en palasch, fyra pikar, fyra par pistoler, tre studsare, två musköter, samt kruthorn och dosor m. m. höiande till gevären. Krut syntes icke till, utom det som fanns i kruthornen. Väl kunde man veta att sådant skulle finnas ombord i stor mängd i durken, men dit kommo de icke nu.

Ett korrt, men mödosamt sträfvande för att komma fram genom tidvattnet, som nu satte starkt inåt viken, bragte dem ut till kusten, så att de lyckligt flottade sig hem. Då de kommo på ett tusen famnar nära, afsköto de ett skott såsom signal, och långt innan de hunno till lands' sågo de Marie och Frank, som sprungo ned för att möta dem. De hade med sig båda hundarne som sprungo framför dem. Sam kom något linkande bakefter.

När färjan tog land sade Robert: "Der, Flank, hardu en julklapp! och der har du, Sam, — åtminstone så länge vi stadna qvar på ön."

Den förre fick en kokosnöt, och den sednare en musköt och en änterknif. Haralds skänker voro ännu mer välkomna. Frank fick en vacker fällknif, som var något rostad; Sam fick en stor fläta tobak. Franks ögon lifvades mycket, men Sam blef alldeles utom sig af förtjusning, så att han blef mycket löjlig. Han var stor vän af tobak, och hade nu så länge nödgats umbära den kära varan. Han skrattade, fick tårar i ögonen, bockade sig, skrapade med foten och kunde icke nog tacka "massa Robert och massa Harald" för så präktiga skänker — tobak, gevär, sabel! "Nu tror jag mig om att kunna slåss med panthrarne och allt annat otyg!"

Man företog sig nu att göra en ny och större färja. En stor poppel låg nedfallen invid vattenkanten. Den afhöggs i passande längder. Öfver dem lades tvärstammar. Dermed fick man en flotta som kunde bära mycket större laster och vara torr att gå på.TKETIONDEFÖRSTA KAPITLET.

Andra färden till skeppsvraket, — Ny rökning. — Noggrannare undersökning, - Återfärd. - Olyckshändelse. — Faror vid att hjelpa en drunknande - En skenbart drunknad person bragt till lif.

Följande dag ville de unga arbetarne åter tidigt begifva sig af på expedition, men emedan det nu skulle bli flere personer som skulle medfölja, och hvardera hade sina förberedelser, samt dessutom en ny klumpig flotta i släp, kommo de att fördröjas en timma längre innan de hunno till skeppet. Här fastgjorde de färjan säkert vid skeppssidan. De stora gossarne klättrade upp till den huggna öppningen, med tillhjelp af tåget som de för sådant ändamål der fastgjort. Med en ögla på tågets nedra ända upphissades Sam, Frank, och slutligen också Marie. De som förut icke varit der voro så nyfikna att de knappt ville afvakta att ljus blef tändt. De kröpo hastigt ned genom hålet och började grassera emellan sakerna, med hjelp af den svaga belysning som erhölls genom det öppnade hålet.

Den föregående dagens undersökning hade varit så grundlig att det icke återstod många vigtiga upptäckter att göra, men de nykomna begärde att bli ledsagade till de delar, som nu genom kantringen lågo nedåt i stället att de eljest skulle varit de öfre. När man då kom in i kajutan kändes åter den otäcka lukten, men Robertskyllde på förruttnadt slem som låg der, äfvensom på den äckliga lukten af mangrove. Dermed hindrade han Marie från ännu vidrigare föreställningar.

"Vi rökte här med socker igår", sade han, "men tidvattnet har åter varit inne. Vi skola röka mera nu åter; men det finns ett annat rökmedel som ännu bättre förkläder elak lukt: det är kaffe!"

Han tog fram sådant ur ett skåp, lade det i papper och försökte bränna det, men utan framgång; hvaremot Marie tog socker för samma ändamål, och fyllde snart rummet så att man måste upphöra dermed. När det något skingrat sig, företog man en fortsatt undersökning. Det första man såg, då man kom in i kajutan var en vacker soffa och ett halft dussin stolar. Ofvanför dem, på det som förut varit golf, hängde ett utdragsbord väl fastskrufvadt — liksom de öfriga möblerna. Det var så stort att det lemnade rum åt tolf personer vid måltiden. Marie klappade i händerna då hon fick se det: "nu kan man sitta till bords såsom folk igen!" yttrade hon.

Till höger var ett litet rum, hvartill dörren stod öppen. Derinne låg en liten mössa och kängor som kunnat tillhöra en gosse. Frank gjorde anspråk på dem — hvilket icke motsades; men de äldre gossarne tänkte på den person som egt de sakerna. En kista fanns der också; innehållande en hel garderob som sannolikt tillhört samma unga person. Äfven en kista och en nattsäck som tillhört en flicka. Nattsäcken var igenläst. Den öppnades med våld. Marie fann der en mängd persedlar alldeles oskadade, fastän linne- och bomullssaker voro möglade. Sidenklädningarne voro af sådan storlek att de kundepassa åt henne. Men hon visade mera obehag än nöje vid detta fynd. Hon tänkte på den förra egarinnan som sannolikt älskade lifvet lika mycket som Marie sjelf.

"Stackars flicka!" suckade hon, "och hon har också hetat Maria! Se här: Maria da Rosa, märkt så nätt på en näsduk. Så vackert namn! jag skulle bra gerna velat se henne!"

På väggen hängde en tub; en hårborste hängde med ett blått band på en messingsknapp; men vattnet hade lossat limmet, så att faneringen af rosenträd skiljt sig ifrån sjelfva borstinfattningen. Äfven lågo åtskilliga andra toilettsaker nedfallna, såsom kammar, tvättfat, handkannor, jemte handdukar. Nedanför bridgen lågo två tagelmadrasser, med möglad stoppnad, men för öfrigt alldeles brukbara, och vid hvardera ett par alldeles nya täcken, jemte lakan — allt genomvått.

Invid det rummet var ett annat, hvartill dörren satt fast deraf att trädet bulnat. När den slutligen gaf vika, såg man derinne två koffertar och två nattsäckar, åtskilliga fruntimmers-tillhörigheter, en hatt och ett par bottiner, en mössa och en dyrbar shal, den lille gossens kängor och bästa mössa, och flickornas parasoll och kappa — allt bevis att de fyra kropparne tillhört en och samma familj. Böcker funnos der också, men så alldeles förderfvade att de voro utan värde för gossarne äfven om de varit på deras eget språk. Familjen da Rosa utgjordes tydligen af personer med uppfostran och verld.

De öfriga rummen innehöllo saker som utvisade att allt var ställdt krigiskt; men det fanns ännu en sak som kunde tydligt utvisa hvad chefen varit. Deras papper ochdyrbarheter voro sannolikt inlagda i den stora jernkistan, eller gömda der deras öfriga dyrbarheter funnos.

När de besökande gingo ut ur kajutan, sågo de en smal dörr till ett skåp. Harald tog en stol för att granska äfven detta. Der funnos åtskilliga silfverkärl och bilder, en låda champagnevin, trattar och många buteljer, eller rättare skärfvor efter dem. De tycktes hafva innehållit flera slags likörer.

"Likörer i skåp, likörer i rummen, likörer i skeppsskrofvet! Det är det mesta som finns här — med undantag af vapen i" yttrade Harald med förargelse.

"Sådana saker följas åt. Det der folket behöfde nog spritdrycker för att lifva sig till sina gemena bragder", menade Robert.

De kommo nu till timmermannens rum. Sam yrkade genast att han skulle få slipstenen och de qvarlemnade verktygen som han sade vara alldeles för goda för att lemnas qvar. Äfven önskade han få hyfvelbänken, som var fästad med en jernskruf. Man kunde, tyckte han, få den lös ifrån skeppssidan, och låta den flyta fastgjord vid flottorna. Men gossarne ansågo den mindre behöflig äfvensom den icke kunde uttagas utan att vidga öppningen på skrofvet. Man behöfde bättre en mängd andra saker.

Det rum dit de nu gjorde sig en ingång förmedelst yxor, var krutdurken. Der lågo patroner i mängd och af alla

storlekar, granat-karduser med drufhagel, små metallkanoner, med passande kulor. Äfvenledes stora kruttunnor, men krutet sannolikt förderfvadt, ty äfven dessa tunnor voro möglade.

När man skulle företaga lastningen fann man nödigtatt vidga öppningen på skråfvet. Då det skett, förde man i land en tunna risgryn, en tunna mjöl, smörbyttor, två ostar, sex toppar socker, slipstenar, verktygskistan, Sams tobakslåda samt skinkor och salt kött. Allt detta lades på den ena flottan. På den andra lades utdragsbordet, sex stolar, soffan, sängarne, fem madrasser med tillhörande täcken, lakan m. m., tuben, och flera andra saker.

Återresan gick lyckligt till dess man kom till landningsstället, men der förekom en af dessa olyckor som så ofta hända just då man lefver i den största säkerhet.

När den första färjan stött mot land, gick Sam långt tillbaka till aktern, för att se efter sin tobakskista, men stupade der emot något föremål, just i detsamma som den sista färjan stötte emot den andra som åter stötte emot landet. Sam föll hufvudstupa i sjön. Man hörde ett plumsande, såg deråt och fann honom fnysande, samt med vatten sprutadt ur näsa och mun. Genast skyndade alla till för att hjelpa honom, utan att man befarade verklig olycka då man visste att han var snäll simmare. Men Sam hade varit under ytan en half minut, och kunde icke tala, men räckte med beveklig åtbörd en hand åt åskådarne samt gapade.

"Han drunknar!" utropade Harald; "kom Robert och hjelp mig!

Harald sökte efter något föremål som Sam kunde få tag uti; en åra var nära till hands; den räckte han honom, men fick i detsamma se Robert, som af deltagande, mer än lugn besinnig kastat sig uti och nu syntes simmande just öfver den punkt der Sam sjunkit.

"Robert! Robert! kom hit!" skrek Harald. "Sam ärför tung; du drunknar du också!" Robert vände om, men det var försent. Sam hade räckt upp sin hand och fått tag i honom, och höll sig väl fast, och båda försvunno under ytan. De små barnen skreko i förtviflan. Harald till och med stod förvirrad; man fick likväl en idé. Han tog da Rosas hatt, band en näsduk omkring hattens öppning så att han kunde hålla tag i knuten. Derefter kastade han sig i vattnet, sam med båda benen och ena handen, men höll hatten med den andra. Robert kom såsom Harald väntat, ännu en gång upp till ytan, der Harald fattade tag i honom. Harald gjorde nu först intet annat än att hålla hatten stadigt så att han icke sjelf skulle sjunka; men under tiden sansade sig Robert så att han kunde reda sig. "Tag hatten och sim till färgan!" befallte honom Harald. "Jag skall dyka efter Sam. Slutade han att arbeta?"

"Ja!"

Harald höjde armarne öfver sitt hufvud, reste sig rak, och sjönk med sammanhållna fötter rakt ned under ytan. Också nådde han snart kroppen men måste uppstiga för att åter få luft. Efter några starka andedrag sänkte han sig åter och kom upp med Sam. Robert räckte honom en åra och fick honom till färjan, derifrån man snart fick upp Sam i land.

Men hvad var att göra. Robert visste att det var mycket svårt att återkalla lifvet hos en person som legat mer än några minuter under ytan, men att man aldrig får underlåta försöka, samt att, ju hastigare åtgärder göras, desto större förhoppning har man att lyckas. Förberedelserna voro icke många eller konstiga.Han bad Maria och Frank att fort göra upp eld på stället, samt att värma två täcken. Sams hufvud lades lågt, så att vattnet skulle kunna rinna fritt ut ur lungsäcken. Tillika lossade han hastigt af honom hans kläder. Derefter lade han hufvudet åter högt såsom då man sofver. Hjelpt af Harald gned han hela den stela kroppen för att dels återkalla värmen, dels få bort fuktigheten.

Denna gnidning fortsattes några minuter, hvarefter Robert grep till ett annat medel, under det att Harald fullföljde med gnidningen. Han stack in ett rör i ena näsborran, klämde till omkring röret äfvensom han täppte till hans mun, och sjelf blåste i röret med all sin styrka, till dess han fann bröstkorgen höja sig. Derefter lät han luften åter utsvärma, hvarvid han gjorde en lindrig tryckning med ena handen på den skendödes bröst.

Marie och Frank hade värmt ett af de täcken som man hämtat från fartyget. Robert svepte det väl omkring kroppen på den sjuke, medan de yngre värmde det andra täcket. Harald fortsatte ifrigt med gnidningen, och

ökade verkan af den dermed att han ref sönder en yllefilt och gned med varma stycken deraf.

Efter en timmes trogen uthållighet njöt det unga sällskapet den belöningen att se lifstecken återvända. Hjertat begynte slå sakta, och snart derefter gaf han ifrån sig en suck. Gossarne voro nästan uttröttade genom sina bemödanden, men fortsatte ändå. Det var mycket rätt, ty mången skendöd har gått verkligt förlorad derigenom att man försummat att tåligt fortsätta de åtgärder som här visade sig lyckosamma,

När den sjuke var så återställd att han kundesvälja, gaf honom Robert litet sockervatten, men bekla-de att de icke medtagit något vin eller sprit ifrån skeppet.

"Det måtte finnas något sådant i tobakskistan, ty jag såg att Sam stack dit en butelj; och när jag frågade honom hvad det var, svarade han att det var strumpor han tänkte använda till ingnidning på sin arm", försäkrade Harald. — Man smålog härvid mot hvarandra, med hemligt förstånd, ty fastän Sam väl kunnat mena hvad han sagt, förmodade man nog att icke all rhumen skulle kommit att stadna på armen. Emedlertid var det väl att" rhumen fanns på stället, emedan den var det bästa retmedel som man här kunde använda. Sam öppnade ögonen, och hans första ord voro välsignelser och uttryck af tacksamhet emot Gud och sina välgörare.

De lemnade honom att ytterligare qvickna vid, hvaremot de sjelfva hemtade ett par stolar från färjan och öfverlemnade sig åt lyxen att sitta såsom andra förnäma personer. Harald anmärkte nu åt Robert:

"Du tyckes hafva fullt reda på sättet att behandla drunknade personer."

"Ja, det har jag; men det är ju också ingen hemlighet i methoden."

"Det skall likväl så tyckas; och jag vill att du skulle lära mig sättet."

"Sjelfva grundtanken kan jag utsäga i få ord — efter min fars föreskrift — man skall återkalla lifsvärmen och väcka andedrägten."

Harald menade att det var rätt enkelt sagdt.

Robert tillade nu: "Min far har mer än en gång yttrat att han icke kunde begripa hvarför man icke gaf gossar undervisning i sättet att hjelpa hvarandra vid sådana tillfällen. Skicka efter en läkare, men vänta icke tilldess han kommer. Grip saken an genast innan lifvet alldeles försvinner. Om du icke kan göra något annat så drag af den sjuke hans kläder, och gnid, gnid kroppen och tryck in luft i lungorna; eller sätt blodet i rörelse, så lättar det att andningen också återkommer. Det ena skall följa det andra. Använd värme in- och utvärtes, det sednare genom gnidning, varma kläder, en eldbrasa, varma krus, värmda sandpåsar och på alla möjliga sätt. Håll i med allt det der i tre timmar; det är regeln."

"Och en god regel är det", medgaf Harald. "Det är likväl skada att din far icke gaf dig någon regel huru folk skall hindras från att dränka sig; den regeln borde du lära ut, i stället att gå och dränka dig sjelf."

"Han har gjort det också", svarade Robert; "men jag har glömt den. Jag var orimligt tanklös i dag. Likväl höll jag på att hjelpa det på ett annat sätt, ty sedan Sam fattat i mina armar, höll jag mig stilla, utom att jag tog ett långt andetag och bibehöll min tankekraft, men då jag kom under ytan undersökte jag huru hans tag voro. När vi kommo till bottnen drog jag upp mina knän och satte fötterna mot hans mage. Då slapp jag lös. — Men hvarför ropade du på mig?"

"Jag hade ingen egentlig plan mer än den att hindra dig från att sätta dig i fara, samt att räcka någonting åt Sam att fatta tag uti så att han skulle kunnat hjelpa sig sjelf. Jag hade ett medel (den omvända hatten) som hindrade mig från att sjunka, men jag har sett sådana uppträden förut, och visste att, då du icke varstark nog att hålla den drunknade ifrån dig, skulle han med all visshet dränka dig."

Den meliankomna olyckan hindrade ny transport den dagen. Sam blef alltmer återställd till krafter, så att han, med gossarnes tillhjelp haltade till tältet.

TRETIONDEANDRA KAPITLET.

Hushållsbestyr — Tredje färden till skeppsvraket. —Regnväder. — Aftal om arbete. — Man råkar i stor fara. — Eldsläckning på brinnande kläder. --lindring på brännsår. — Samtal.

Ungdomen hade en hel dag sysselsättning med att upphemta de många sakerna från stranden till tältet. Det var också ingen lätt sak att sedan ordna och förvara det bergade. Det blef nödigt att göra ett nytt rum för Sam och hans verktyg. Det blef då ett slags tält som gjordes af små segel från skeppet. Detta föranledde åter en plan att göra en flygel på tältet, till ett slags nederlagsmagasin för matvarorna.

På tredje dagen företogs en ny färd till skeppet; man ville hemta åtskilliga vigtiga saker derifrån, men emedan de hade att rätta sig efter tidvattnets gång, ville de icke fördröja sig längre än till jemnt middagstiden. — När de inkommo i skråfvet var deras första arbete att taga bort jernspiseln. Den hade varit nyligen insatt, ochdet blef icke särdeles svårt för dem att söndertaga honom, och delvis föra honom på färjan. Nu togo de också hyfvelbänken, som de med stor möda gjorde lös från sitt ställe, och släppte den öfver skeppssidan ned i vattnet, Från samma rum togo de också flera små segel, ett par tågrullar och en stor härfva hampgarn. I magasinet gingo de nu icke. Krutet i durken var vått, men man fann två fjerdingar kanonkrut, der det yttre var sammanbakadt, men det inre torrt. Äfven funno de en kanister med förträffligt bibehållet poleradt stutsarkrut, som låg så väl omklistrad att ingen fuktighet deri förmått intränga. Denna medtogo de också. Med någon möda langade man också ut en af de små metallkanonerna så att den kom ombord på flottan, jemte dess tillhöriga lavett och ett par dussin kulor. Detta, jemte officerarnes kista och kläder, en jernpress, en liten tunna med saltad makrill, samt kistan med kokosnötterna, — utgjorde den tredje lasten som de förde från stället. Återfärden skedde utan att något anmärkningsvärdt föreföll.

Sedan de stigit i land blef deras första omsorg att ändamålsenligt förvara krutet, helst himmelen mulnade, med långa mörka moln som lofvade regn innan morgonen. Också hade man snart att vänta mörkret. Det var olämpligt att hafva en stor mängd krut i tältet. De gömde det, fördeladt i smärre poster uti håligheter i träden, de blekade sedan de igentäppt förvaringsrummen.

Lavetten kom väl till pass för att derå föra upp kistorna, de söndertagna delarne af spiseln och andra tunga artiklar; men äfven med denna lättnad hunno de icke sluta sitt arbete förrän mörkret kom öfver dem.Dagen derpå var regnig, allt igenom. Man hade likväl tillräcklig sysselsättning inomhus, med att genomgå sakerna och ordna. Spisens ihopsättning var ensam tillräcklig att länge uppehålla dem, så att man icke var färdig med allt förrän ett stycke på den följande dagen.

Om aftonen på regnvädersdagen sutto de båda vännerna i samtal, under det att regnet smattrade på tältet. Harald anmärkte nu att de snart hade nyårsdagen inne, och att de således tillbragt två och en half månad på ön, samt att deras första båt ännu icke var ens till fjerdedelen färdig, och att det, efter den proportionen, skulle åtgå minst sex månader innan man kunde hjelpa sig ifrån sin tillflyktsort, samt att hans morbroder då skulle fara ifrån sitt landställe i Tampa Bay.

Robert invände deremot att man haft många atbrott i arbetet; först Sams olycka, dernäst flyttningen till prärien och tältets omgörning; vidare upptäckten af det strandade fartyget som lemnat dem så många hjelpmedel af alla slag. "Jag hoppas", tillade han, "att vi, inom slutet af Januari skola vara vid Belle-vue, eller på väg dit. Hvad tror du Sam? Kunna vi få båtarna färdiga på en månad?"

"Det går för sig, massa, om vi arbeta flitigt; men det blir allt en duktig hop arbete det!" menade Sam.

Harald trodde att det icke skulle lyckas på mindre än två månader. Robert var icke belåten med denna spådom, men var icke ovan vid att höra Harald hysa mycket måttliga förhoppningar. Han motsade honom nu:

"Jag vill slå vad om att det skall gå. Vi skola samfäldt arbeta på den andra båten, tilldess vi fått ho-Den svarta Ekorren.nom så långt som den första kommit nu. Sedan skola vi bearbeta hvar sin. Sam skall hjelpa oss båda hvarannan dag; på det sättet påstår jag att vi inom en månad äro färdiga att sätta till sjös för hemfärden. Eller ock har jag förlorat vadet."

"Gif mig din hand! Om vi äro härifrån om en månad, är det jag som tappat!" yttrade Harald.

Efter detta ömsesidiga trots gingo de följande morgon till landningsstället, der de upphemtade hyfvelbänken och slipstenen, vid hvilka sakers uppställande man var Sam behjelplig. Sedan hopsamlades alla verktyg som behöfde slipas, hvarvid de vexelvis drogo slipvefven till dess de fått god ägg på yxor, både skyryxor och handyxor och bilor, mejslar, stämjern och en bandknif. Allt ordnades i Sams koja.

Dagen slutades emellertid icke utan en ny ledsam händelse, hvari Marie spelade hufvudrolen, ehuru mot sin vilja, och der hon, utan sin sinnesnärvaro, skulle hafva gått en plågsam död till mötes.

Omkring kl. 12 på natten skulle hon gå att lägga sig och hade redan aflagt dagens kläder, då hon skulle lägga undan några plagg, men kom dervid att svänga sina nattkläder öfver ljuset, som i brist af bord, stod på golfvet. Hon släckte dermed ljuset och skulle stiga i bädden då hon såg ett sken bakom sig och kände hetta stiga upp emot kroppen. Först ville hon ropa på hjelp, men i detsamma kom hon ihåg fadrens råd och kastade sig rak på täcket och svepte det väl omkring sig. Väl blef hon härvid litet bränd, men elden slocknade genast

10då den blef qväfd. Nu ropade hon på hjelp under det att hon nedlade sig på golfvet, d. v. s. på marken. Elden skulle troligtvis hafva slocknat redan bara deraf att hon lade sig och rullade omkring. (När elden får stiga uppåt griper han hastigt omkring sig. Man kan se det också på ett papper. Det brännes fort om man håller den itända ändan nedåt, men brinner dåligt eller kanske slocknar, om det, itändt, lägges platt på ett bord. Så äfven med fruntimmerskläder; om personen blir qvar i stående ställning, rusar lågan uppåt och utbreder sig nästan i ögonblicket öfver hela personen.)

Men fastän lågan var släckt, fortfor dock en kolning i ändarne af plagget, så att Marie skrek af smärta. Denna var så bitande att hon nästan var färdig att kasta täcket och springa ut; men hon förstod att elden då skulle lif-vas, och kanske åter uppblossa, och fördenskull rullade hon täcket ännu tätare omkring sig och rullade sig så att hon klämde ut elden. Nu kom Robert. "Slå vatten på mig!" ropade hon; "vatten! vatten!" Men när han kom med handkannan steg hon upp då de få glimrande punkterna snart släcktes af Eoberts våta hand.

Knappt hade två minuter förflutit under denna förskräckliga händelse. Men Maries nattdrägt var uppbränd till högt uppå ryggen, och hon hade blåsor på benen. Så hastigt verkar elden. Den som vill undgå döden då kläderna brinna, måste motarbeta den fort, och med stark besinning.

Hennes brännskador voro mycket lindriga i jemförelse med hvad de kunnat blifva. Skinnet var rodnadt en half aln upp på benen, men blåsor hade icke formerat sig påmer än två punkter, stora som ett par fingers bredd hvardera. Men svedan var stark så att hon gret mycket. Robert hällde kallt vatten öfver henne i flera minuters tid, och skulle hafva fortsatt det om icke Marie bedt honom hemta en spilkum mjöl; hon visste att det lindrade; hon hade försökt det förut. Mjölet kom; det ströddes på en handduk som lades under henne. Verkan deraf var att göra en skorpa, ett slags konstladt skinn, på de ställen som blifvit hudlösa. Den svalka som det gaf åt de rodnade delarne var mycket lindrande och behaglig. Emedlertid plågades hon ännu, så att Robert gaf henne ett opiat, liksom han gjort åt Sam. Derefter somnade hon och hördes icke af förrän följande morgon.

Harald var förtjust då han fick höra huru duktigt hon betett sig. "Det är en präktig flicka", sade han. "De flesta i hennes ställe skulle hafva sprungit ut och undertiden brännt sig till döds. Jag vet en händelse med en flicka som vid en dylik olycka nedkastade sig på golfmattan, men höll icke ut, utan sprang upp och ut i fria luften der hon ropade på hjelp, men inom ett par minuter var så bränd att hon dog deraf."

När Marie följande morgon kom ut, voro hennes ögon glasiga — hvilket kom af opiatet; hon hade ingen egentlig appetit, men drack likväl kaffe. De andra mötte henne med ännu större hjertlighet än förut. De hade knappt förut vetat huru mycket de älskade henne. Hennes köld i faran, och hennes tålamod i lidandet, gaf dem en större högaktning för hennes karakter.TRETTIONDETREDJE KAPITLET.

Framgång vid företaget — Utfärd. — Fiskörnen. — Flere sätt att få eld. — Skogsvandrarnes skydd emot regn och storm. — Ny tillflykt undan fallande träd.

På måndagsmorgonen voro alla i arbete vid dagbräckningen. Sam var kock, och fullgjorde den tjensten till all

belåtenhet. Hans rågbröd var förträffligt. Endast negrer förstå att så baka det.

Verktygen voro i bästa ordning, och gossarne arbetade med gladt sinne. Efter Haralds råd beslöt man att arbeta lindrigt under de första tre dagarne, såsom säkraste sättet att få arbetet att sedermera gå uthålligt och fort.

Han berättade: »Min far var en utmärkt hästkarl, och gjorde stundom ganska långa resor på kort tid. Men han hade för sed att alltid åka mycket långsamt i början af hvarje resa. Han brukade säga: om man anstränger en häst i början, så löper han trögt hela den återstående vägen, men om man sparar honom först, så kan man öka på småningom, så att man kommer fortare mot slutet af resan än i början: Nu äro vi hästar; vi skola färdas långsamt de första dagarne».

Det antogs. Oaktadt sitt förra skryt ville Robert icke hafva skafsår i händerna eller trötta ben; men den tagna föresatsen gaf honom hopp att hans styrka skulle ökas under arbetets fortgång.Under de första tre dagarne hade man fällt den andra cedern, huggit och urhålkat honom till likhet med hvad som var vidgjordt vid den första. Då togo de hvar sitt arbete för sig, och åtskiljdes så att hvardera arbetade på sin båt, utan att höra yxhuggen från kamraten, Ett skäl till att arbetet påskyndades var kanske den regeln att begagna hvarje ögonblick, samt att förskaffa sig hvila genom ombyte af sysselsättning och handgrepp. Så, t. ex. då de tröttnade i armen att föra yxan, togo de till stämjernet och klubban, eller hyfveln, och det var i verkligheten en hvila, ty andra muskler blefvo i dessa olika fall ansträngda, medan det blef en hvila för dem som förut blifvit trötta.

På fredagen kände de sig likväl mattade. Harald föreslog att de skulle, den dagen, alldeles hvila armarna, och i stället söka ut passande träd till stänger, master och åror. De togo nu till bössor och handyxor, samt kommo först till pomeransträden, der de sågo den gamla flotten liggande såsom en månad förut. Då de kommo derifrån till ett ställe som de uppkalladt efter den mängd sjöfågel de funnit der, gingo de utefter sandstranden till det första lägerstället, och derifrån hem. Det var den tur de gjorde, men den var åtföljd af så nyttiga följder att vi böra något uppehålla oss vid dem.

Medan Robert sökte i en liten lund, såg Harald en fiskörn som störtade ned i vattnet och kom upp med en lax, som var tyngre än han beqvämligen kunde föra med sig till stranden. Harald hade icke ätit frukost, och var i dess ställe nu hungrig. När han såg den sköna laxen, frestade den honom. Han sprang emot örnen och ropade:»Gentleman! jag vill dela med dig, det är för mycket för en!»

Örnen tycktes tänka annorlunda, och försökte flyga upp i ett träd med sitt byte, men förföljd, släppte han sitt rof och slog upp i ett närstående träd, för att se huru hans afundsmän ämnade göra.

En fisk är snart kokad om man har eld; men Harald hade ingen eld, och hvad som var värre, intet medel att förskaffa sig den, ty elddonen voro lemnade hemma, och förladdningen i bössan var icke så beskaffad att den kunde tändas af ett skott.

»Låna mig din klocka för ett ögonblick, så torde du få eld!» bad Robert. Harald såg på honom med en förvåning som icke blifvit större om Robert velat skaffa eld med att blanda sand och vatten. Han lemnade honom uret, och såg nyfiket på hvad han skulle företaga. Han bad likväl att Robert icke skulle fara illa med det. Robert betraktade den högt kullriga ytan (ty uret var af gammaldags form så att den liknade delen af ett klot). »Jag tror att det skall lyckas», sade han sedan han besett glaset.

Derefter samlade han torr multnad ved och lade den på marken. I urglaset slog han vatten och fästade det ofvanför vedmuddret, jemnade afståndet och visade Harald att han fick en någorlunda sammandragen brännpunkt af solstrålarne som gingo igenom denna vattenlins. Det är till att märka, att det var middagstid så att solen stod nära midtöfver dem. Det visade sig också snart att det torra muddret började röka, men tog icke eld, ty solstrålarne föllo icke rätt igenom, emedan glaset medvattnet icke kunde vändas till att vertikalt uppfånga solstrålarne; också var luften icke alldeles klar. (Man har försökt att göra »solglas» af is, och det lyckas.)

Det der misslyckades, medgaf han, men erinrade sig att det fanns ett annat sätt. Man sammantrycker luften. Den lemnar då ifrån sig så mycken hetta att den kölar lätt antändliga saker. Det går med en mycket tät plugg, neddrifven i (en tom) bösspipa såsom en piston.

Men dertill hade han icke anstalter, och gick missnöjd ifrån tanken på detta andra experiment, då Harald ropade till honom, »Nu har jag eld.» Harald hade hittat en Indiansk pilspets af flinta; med denna, slagen mot baksidan af en god stålsatt knif fick han tillräckligt feta qvistar ned i torrt murket träd, så att det tändes.

Medan de voro upptagna af detta bestyr, hade de tunna skyarne samlat sig till täta molnmassor, som lofvade att snart bestå dem ett slagregn. Det löftet hölls också. De hade icke gått långt förrän regnet kom ned i strömmar. Emedan regnet icke var åtföljdt af åska, sökte de skydd under ett stort träd, och voro, för en stund, väl skyddade, så att de prisade sin lycka, men snart nog hann regnet igenom och kom nu i grofva droppar öfver dem.

Harald fann att detta icke skulle länge bära sig. Han lofvade skaffa ett bättre skydd. De togo öfver sina hufvud en yfvig utbredning af mossa, och sprungo till en nedfallen tall, och afskalade bark deraf, så långa stycken som de kunde erhålla, lade dem såsom ett tak öfver mossbetäckningen, och gingo dermed tillbaka till det lummigaträdet, der de hade förnöjelse af att se dropparne falla ned ifrån barkbetäckningen såsom ifrån ett hustak.

»Det der är väl en lärdom ifrån den gamle Torgah!» frågade Robert.

Men Harald nekade härtill. Han hade sett det göras af negrerne på fälten, och jägarne i skogarne. »Jag red», sade han, »en gång tillsammans med en sådan gammal skogsvandrare, tvärtöfver en af prärierne i Alabama, då vi öfverföllos af en den häftigaste regnby med hagel. Huru tror du väl att han skyddade sig mot de hårda haglen?»

»Han kröp väl under hästen, förmodar jag», svarade Robert. »Man ser folk vid sådana fall krypa under sina vagnar.»

»Min kamrat tog sadeln af hästen och satte den på sitt hufvud; men jag tog hällre emot hagelskuren än lukten af sadeln.»

Regnet upphörde snart, och de fortsatte gången till det gamla lägerstället, dit de kommo för att se om några flere främmande besökt det. Men allt var såsom de lemnat det, med den skillnaden att det såg mycket ödsligt ut. Deras signalflagga svajade ännu, och papperet satt fast på stången, fastän det var vått. Hafvet såg hemskt ut, och bränningarne slogo emot stranden. De hvilade en kort stund vid roten af eken, äfvenså drucko de ur källan, och begåfvo sig derefter hem till prärien.

Alla som vandrat igenom barrskogen hafva kunnat förmärka trakter af olika storlek, der träden äro förstörda utaf en insekt. Vägen ifrån gamla stället gick igenom en sådan trakt, der en del träd lågo kullfallna, andraåter som stormen ännu skonat, stodo qvar ehuru förtorkade. Då våra vandrare kommo till midten af detta farliga ställe, kom en stark vind ifrån hafvet och for rytande genom skogen. De sågo huru träden böjde sig, svigtade, atbrötos eller kullkastades med roten, och hela ytan var förut full af vindfällen som en del lågo korss-vis trasslade om hvarandra, en annan del kastade åt ett och samma håll, och åter andra såsom brutna toppar nedkastade i denna oreda. Ynglingarne som redan inkommit i trakten, oroades icke litet af de många träden som med stort brakande kastades ned och hotade att i sitt fall krossa allt lefvande som fanns derunder. Deras belägenhet var ohygglig. Men under detta oväsen fick Robert en idé:

»Skynda Harald!» sade han, och kastade sig med detsamma sjelf ned under en grof liggande stam, som en föregåede storm lagt åt en annan sida, Harald följde exemplet, och hade knappt hunnit till detta gömställe, förr än ett ofantligt träd blef nedstörtadt tvärt öfver den stam hvarunder han tagit sin tillflykt. En gren af det öfra trädet hade träffat Roberts rockskört och trängt det ned med sig i marken. Sjelfva det fallande trädet var afslaget i fyra delar; två af dem lågo lutande åt hvar sin sida, i vinkel öfver deras skyddsvärn. De andra båda blefvo af stormen slängda vidare bort. Ovädret räckte icke länge. Orkanen gick bort lika fort som den kommit.

»Det var hemskt!» yttrade Robert då han krupit fram och betraktade den väldiga trädmassa som låg öfver hans nyss begagnade gömställe. Harald instämde, menfrågade hvar Robert fick den plötsliga tanken. »Der!» svarade Robert och pekade på andra ändan at stocken. Ett litet träd hade fallit tvärt öfver det gamla och var afbrutet såsom det förut liggande. »Jag såg det när orkanen kom, och tänkte då att om vi lade oss så som vi sedan gjorde skulle vi vara säkra, med det undantag att också grenar kunde träffa oss, äfvensom kringflygande splinter. Harald

medgaf nu att hans vän var honom öfverlägsen på hans eget område. Han erkände att han aldrig fallit på den tanken.

Robert berättade att han, under det föregående året haft ett liknande äfventyr fastän icke hälften så farligt. Han hade varit ute för att meta i en å och haft Frank med sig, då en hvirfvelvind hastigt for igenom träden på stranden och slängde qvistar och grenar rundtomkring. Af fruktan för att Frank som var lätt, kunde bli bortförd af stormen hade han bedt honom fatta om stammen på ett litet träd, och sjelf omfamnat honom och träd på en gång.

Ehuru rädd han sade sig varit, hade han likväl skrattat åt den lilla gossen, som hade fångat en liten fisk på kroken, och satt naturligtvis högt värde på den, emedan det var den första som han någonsin fångat. Medan stormen var starkast fick Frank se huru metrefven, jemte fisken, slängdes af vindtrycket. Han såg åt trädgrenarne, som flögo omkring, och derefter såg han åt fisken, släppte så trädet och skyndade att berga sin fångst, med en beslutsamhet såsom skulle han tänkt: »skall du taga den der så får du taga mig också.»TKETIONDEFJERDE KAPITLET.

Båtarne gä af stapeln. —'Mer arbete, och ännu mer förmörkelse. — Att läka "per primam intentionen." — Franks födelsedag. — Förberedelser till en resa. — Regn, regn,

Båtarne skulle föras ut på vattnet. Vid andra veckans slut sedan arbetet böljat bedrifvas med system, voro de icke allenast tillräckligt urhålkade; de nya skeppstimmermännen hade också format mycket af det yttre. Båtarne voro tre ocb en half fot breda innantill, tjugu tum djupa och aderton fot långa. Robert antog att arbetet nu borde anses färdigt, men Sam runkade på hufvudet och förklarade att det ännu icke var halfgjordt. Det tyngsta arbetet var visst gjordt, men det återstod ännu mycket mera med att snygga och fullända, samt gifva dem en vacker och lämplig form, så att ännu ett par veckor erfordrades med samma flit innan båtarne kunde anses dugliga att hålla sjön.

De voro färdiga att sättas ut i vattnet samma dag: och fastän Robert några timmar torr förklarade sitt arbete färdigt, uträknade man att han haft Sams hjelp en half dag mera än den andra; fördenskull var deras vad jemnadt. De hade varit lika flitiga. Det fordrades fyra dagar för att få båtarne i sjön. Varfsställena lågo hundrade till hundrafemtio steg ifrån vattenkanten. Man hade en

tät skog att släpa båtarne igenom. Man måste rensa upp en väg för dem, göra bryggor och afgräfva stranden sluttande på stället. Roberts kom ut den 1 Februari och Haralds den 3. Vid detta tillfälle var det en allmän glädje, och alla tre de äldre gåfvo salut.

Men då de kommo på vattnet flöto de icke sina mästare till nöjes. Den ena var för tung i fören, den andra låg icke med sidorna jemnt på vattnet. Flere dagar gingo åt att afhjelpa dessa felen. Så slutades den femte veckan af deras arbete.

En vecka gick sedan åt för att göra åror och roder, samt att passa in säten och master, m. m. Detta föranledde till ett nytt besök på skeppsvraket för att få bräder, skrufvar och flere sådana saker. Nu kommo de med sina båtar, som dervid mera grundligt profvades, hvarvid de hade den fägna den att se dem vara fullt ändamålsenliga. De gingo stadigt och vakade upp mycket bra emot sjön, samt lydde åror och roder lika väl som om de varit byggda på ett vanligt varf.

En händelse som i sig sjelf var föga ovanlig, skulle icke här blifvit omnämnd så framt icke en verklig nytta dermed kunde åstadkommas. Den bestod i att läka färska sår genom naturens ensamma åtgärd, sedan menniskobiträde sammanfört de söndrade delarne, Kirurgerne kalla det att läka per priman intentiunem. Marie var sysselsatt med mågot förehafvande i köket, hvarvid hon skar sig i ett finger. Det var en gapande skråma, och blödde starkt. Hon sköljde såret i vatten till dess blödningen för det mesta upphört. Robert tillkom i detsamma. Han fästade sårkantefne mycket nätt tillsammans med en häftasom alldeles omfattades året. (Han hade ett påbredt häftplåster i fadrens funna medikamentslåda.) Sedan drog Marie ett afklippt handskfinger utanpå, sedan Robert insatt en smal och slät sticka som hindrade fingret att bli böjdt under läkningen. Inom tre dagar var såret alldeles läkt. Så fort går det med färska sår då de väl sammanläggas, men också med förutsättning af god läkekraft — såsom man i synnerhet kan påräkna hos friska, unga personer.

Följande veckan användes för att skära till segel, hvartill man nu hade öfverflödig tillgång af fartygets förråder, hvaribland äfven funnos båtsegel, som likväl nu måste något förminskas.

Nu var arbetet färdigt. De hade varit flitiga, men likväl fått använda mer än halfannan månad dertill. En fredag i Februari månad 1861 hade man allt i ordning till afresan. Men allt hvad de egde kunde de icke medtaga. Huru skulle man göra dermed? först beslöt man att lägga alltsammans i en hög och sedan öfvertäcka denna väl med ett tak af palmblad; men stommarne! man hade intet medel att tillräckligt förstärka ett sådant tak. Efter många öfverläggningar bland de äldre föreslog Frank att lägga alltsammans på det torraste stället i skeppsvraket. Det bifölls af alla, med beröm för den lilles klokhet.

Sedan de gjort allt detta, och tillslutit det öppnade hålet på fartyget var man i ordning med sakerne. Det återstod att afgöra hvad man skulle göra med de fångna och till en del dresserade djuren. Dora och Nanny beblöt man att taga med sig, båda bundna, en i hvarderabäten. Opossumdjuren medtogos i en bur. Björnungarne, som voro skadedjur och som redan börjat visa styrka, äfvensom en bibehållen vildhet, blefvo skjutna, hvilket uppdrag lemnades åt Sam. Kalkonen fick sin frihet, på det sättet att inhägnaden kring hönsgården lemnades med en mindre och öppen ingång, hvarjemte man lade ett stort förråd af korn i en lång ho, så att hönan kunde efter gammal vana der hemta föda och möjligen kunna hemtas en annan gång.

Det var nämligen ett aftal mellan de äldre att de, om de kommo lyckligt fram till Belle-Vue, skulle bedja Doctor Gordon att med dem, på ett passande fartyg, göra en tur till ön, för att hemta de högst betydliga förråder som ännu funnos på skeppet och kunde befinnas oskadade

För afresan var en dag bestämd, men med ett särskildt uppskof för Franks födelsedag, som just nu inföll. Äfvenledes beslöt man att ännu en gång pröfva sina farkoster vid en rundresa omkring hela ön.

Sedan Frank gått till sängs, aftalade man sättet att fira hans födelsedag.

»Jag skall göra en delikat fruktkaka», sade Marie.

»Och jag skall lära honom skarpskjutning», tillade Robert.

»Och jag skall gifva honom första lektionen i att simma», lofvade Harald.

»Och jag skall sjunga en neger-fest-sång för honom», yttrade Sam.

Man lade sig att sofva i allt lugn. Det är märkvärdigt huru man kan vänja sig efter ställningen ochnödvändigheten! Om dessa unga personerne varit plötsliligen försatte i det förhållande i hvilket de nu voro, midt i en undangömd prärie som var omgifven af vildskogen, der panthrar, björnar och skallerormar så ofta visade sig — och der de befunno sig utom alla vänners och all odlings område, skulle de kännt sig särdeles olyckliga och osäkra. Nu deremot gingo de alldeles obekymrade till hvila och insomnade i en lugn och djup sömn. De kände sig till och med lyckliga, fastän omgifne af vilddjur, hvilkas käftar de förut flere gånger med nöd undkommit, genom försynens uåd och deras egen besinning i farans stund. Hvaraf kan man förklara denna skilnad? Det var vanan vid förhållanderna och uppöfning att finna sig i allt och sjelfve vara beslutsamma att reda sig om något påkomma Gud välsigne dem! De såfvo i den lummiga skogen såsom i föräldrahemmet, och de strålande nattliga stjernorna öfver dem blickade ned såsom skyddsenglars ögon öfver deras slumrande sinnen.

TRETIONDEFEMTE KAPITLET.

Profresa — Gamla båten återfunnen. — Slutlig afresa. — Riley befunnen vara lefvande. — Hemkomst.

Den beslutade profresan anställdes. Man sköt ut näst innan solen göt sina strålar öfver östern. Harald och Sam voro tillsammans i den ena båten, och de tresyskonen i den andra. De rodde långsamt utföre viken emot en lindrig vind, som blåste från sydost. Lukten af gula jasminen (Jasminium Sambucus), som nu stod i full blomning, fyllde luften med den angenämaste vällukt. De unga sågo dervid med saknad åt den förtrollande herrliga ön, som de nu skulle öfvergifva.

Resan gjordes utan någon märklig händelse. När de kommo ut i öppna sjön visade sig deras båtar lika säkra som

förut i det lugnare vattnet. De dansade glädtigt på vågen, liksom lyckönskande de unga till god utsigt att vinna deras syfte. Man försökte förtöja dem efter hvarandra, hvilket också lyckades. Man tillochmed fästade dem försöksvis vid sidan af hvarandra. De skrapade och brakade, och gingo långsammare än då de voro åtskiljda, men visade samma styfhet som eljest.

De hunno kl. 1 på middagen till det gamla lägerstället, efter en fart af nära 5 mil på sex och en half timma. Allt gick så bra, att man ångrade sig att icke hafva inlastat allt, så hade man nu i stället kunnat tillgodogjort sig denna tur såsom helresa.

Sedan de hastigt öfverskådat stället för deras första vistelse, och vederqvickt sig med den förträffliga källans vatten, delade de sig, så att Roberts båt skulle gå direkte till landningsstället vid pomeransträden, der den skulle läggas qvar, hvaremot passagerarne skulle stiga ur och gå till tältet, der de skulle ordna om provisionen för långresan. Till följd häraf seglade de till »Däck Point», derifrån in i insjöviken, då Marie fick taga rodret och Robert årorna, så att man framkom roende till pomeranslunden och dervarande landstigningsplats, der defastgjorde båten vid den gamla flottbron. De hunno till tältet långt förr än solen gick ned, och, efter alla tillrustningar för den följande dagen, längtade de efter de andres återkomst. Robert gick flere gånger till landningsstället innan mörkret inföll, äfvensom sedermera i månskenet. Slutligen under sin oro hörde han en sjömanssång, som likväl snart tystnade, och icke långt derefter slamrade årorna i en båt. Hela sällskapet var således nu åter, och för sista gången på någon afton här.

»Hvarför dröjde du så länge?» frågade Robert. »Har du farit längre?»

»Nej, blott en mil, men vi kommo ur kosan under det att jag sökte efter en rolig nyhet. Jag tror att vi fått rätt på vår gamla stora båt.»

»Verkligen! utropade Robert, som dervid hoppade af glädje. »Hvar var det och hvar hittade du honom?»

»I träsket i den stora krökningen på viken. Jag trodde alltid att han skulle kommit bort åt det hållet, och fästade mina ögon träget åt alla småvikar der. Slutligen såg jag, hvad jag likväl icke kan bestämdt säga att det var vår båt, men en som hade samma målning, med en hvit och en svart rand likasom vår. Vi kunde icke komma dit medan det var ljust. Den ligger i marvatten, omgifven af mangrove.

Detta var visserligen en intressant nyhet, men man beslöt sig att icke använda tid på att få den upp, då man redan beredt sig på annat resesätt.

Ändtligen sköto de, följande dag, för sista gången ut sina båtar från land till afresa. Förnödenheter hade de med sig i tillräcklig mängd för fjorton dagars resa —-det längsta som de rimligen kunde antaga. Kompass hade de redan af gammalt sedan den första olyckliga båtresan, men de hade också medtagit en sådan ifrån skeppet.

De fördelade sig så att Harald, Marie och Frank skulle vara på den ena båten, och Robert med Sam på den andra. De mindes hvilken kurs de följt på vägen dit, helst sedan de passerat Rileys ö. De styrde nu samma kurs omvändt. Deras ljufvaste förhoppning var att kunna hinna till nämnda ö före mörkret på aftonen. De ansågo sig hafva skäl till denna förhoppning, då deras förra båt blifvit loss ifrån sin rysliga fart redan tidigt på denna sidan ön, och att deras vidare färd varit långsam under stiltje och tung rodd med den stora båten, hvarvid seglen föga hjelpt till. Det lyckades dem också, till deras outsägliga glädje. Denna glädje ökades i hög grad, då de, efter landstigning på den ön, och uppkomne i dervarande koja, återfunnit Riley. Riley som de trodde hafva omkommit på samma gång som Sam blef så olyckligt förderfvad.

Riley hade legat länge — huru länge visste han icke, ty han var afsvimmad af stöten från båten. Då han återfick sansen, hade Sam krupit ifrån honom, och han, Riley, trodde att bränningen från hafvet åter sköljt ned honom. Matt och blödande hade han satt sig ned, men tidigt på morgonen sett ett segel på det nu mera något stillade hafvet; hade satt upp sin skjorta på en åra och dermed signalerat. En båt hade blifvit utsatt och med sjömannadeltagande hemtat honom, och landsatt honom på hans egen ö, då de i alla fall skulle der förbi.Det var ett Charlestonfartyg, och förmodligen detsamma som de unga sett, och till hvilket de försent signalerat.

De unga hade öfverenskommit, och älven strängeligen ålagt, Sam, att icke nämna något om det strandade skeppet och dess förråder. Man ville icke låta den saken blifva bekant, förrän de hört doctorns yttrande deröfver. Efter en förhoppningsfullt tillbragt natt, begåfvo de sig i dagningen på väg till Tampa Bay, åtföljde af Kiley i en honom tillhörig båt. Detta sällskapande gaf ökad trygghet åt Marie, som icke kännt sig lugn under gårdagens vistelse på sjön — som för öfrigt icke var hennes element. Nu lefde denna ungdom ett hänryckningens lif, i förväntan på all den glädje de skulle sjelfva smaka, och den glädje som de med säkerhet måste antaga att deras föräldrar och anhöriga skulle erfara vid deras oförväntade ankomst till deras förut så sorgbundna hem. De nalkades med rask fart; vinden tycktes dem särskildt gynnande tillskyndad, och deras båtar hoppade så lifligt på det blott lagom böljande klara vattnet.

Den lilla flottan syntes snart nog på eftermiddagen från verandan vid Belle-Vue. De unga igenkände doc-torn med en bok på knäet. Han åter tog också en kikare då han blifvit varse de ankommande. Han tyckte sig igenkänna de sina. Hopp och fruktan, som så ofta under denna tid omvexlat i hans sinne, återkommo äfven nu med deras olika intryck. Men snart kunde han urskilja hviftande näsdukar i alla passagerarnes händer. Med hastiga steg skyndade han ned till stranden, åtföljd af en påkallad neger, satte en segelbåt i sjön och bör-jade kryssa de ankommande till möte. Det dröjde icke icke länge förrän de med förlig vind seglande upphunno honom och kunde helsa. Lyckligtvis hade man att påräkna fattning af Harald och lugn at Sam, så att seglen icke försummades. Betagen af glädje måste den öfverlycklige fadren lemna åt negern att sköta hans båt, under det att han vexlade utrop af glädje och ömhet med de kära, som nu blifvit främmande och så outsägligt välkomna gäster.

Man anlände till bryggan. Der invid var nu uppbygdt ett båthus, som skymde den glädjedruckna gruppen. Det blef efter några ögonblick af doctorn tillsagdt, att de unga skulle dröja, medan han förberedde frumtimren, såväl sin fru som sin syster (Haralds mor) på den hugsvalande förändringen, på det att inga nervattacker skulle komma att fördystra återseendets lycka. Det dröjde länge — alltför länge för de unga, innan de fingo signalen från trappan till stället, att nu komma upp.

Efter både förberedelser, sådana som menniskokännaren och läkaren visste att göra lämpliga, och med gradvis ökade förhoppningar, hade han fått fruntimrens löfte — icke att lugna sig — men att icke låta öfverväldiga sig; men ingalunda ville han hindra dem att gå — att skynda — sina barn till mötes. Huru starkt de angrepo sig, voro likväl de unga hastigare, och invid Rusets trappa slötos de i hvarandras armar, en såsom det tycktes oåtskiljelig grupp.

Man hemtade sig slutligen, och doctorn, som sjelf var tillräckligt betagen, uppmuntrade dem nu alla attstiga in der Frank yttrade sin förundran huru olika

stället nu blifvit, »och så vackert!»

Huru många frågor! huru många utan alltid väl afvaktade svar! En stor krets af lyckliga menniskor var nu samlad, med alltför stark ström af ämnen som skulle vidröras — känslor som fingo utbrott.

Ända till sent på aftonen eller natten fortforo berättelser och frågor och undrande och glädjeyttringar öfver den styrka, tillvext och utveckling, som blifvit frukten at dessa många månaders vildlif, förädladt af civilisationens frö! Gossarnes manlighet och Maries utvecklade karakter! Hvilken rikedom af glädjeämnen för föräldrar. Hvilken sällhet för barnen att se de gamla omfatta dem med så utomordentlig huldhet och nästan aktning!

Man gick till sängs. Men sömnen flydde länge de öfverlycklige, till dess att känslans ansträngning också här manade till hvila för att åter med fullare styrka känna sin lycka!

Följande morgon — tidigt, ty hvilans behof var icke så mäktigt som det ömsesidiga meddelandets, kom man åter tillsammans. Frågorna kommo åter i störtande mängd, men man hade likväl nu tålamod att afvakta svaren. Slutligen blef frågan om det strandade fartyget, och huru man skulle få anse det. Doctorn besinnade sig väl innan han besvarade denna fråga. Han ansåg att man borde hemta derifrån allt som kunde befinnas dugligt, sedermera kungöra saken till anmälan af dem som kunde tro sig dertill berättigade. I sammanhang dermed beslöts en ny resa till det märkvärdiga stället — en resa den man hoppades skulle kunna göras med min-dre faror än hittills. Endast

Marie uteslöts ifrån deltagande men Frank kunde icke förvägras att återse de trakter, der han »haft så roligt — emellanåt.»

Man glömde icke att presentera den trogna Nanny, och Dora, den unga hjortkalfven, som nu var temligen uppvext och lika förtrolig som hundarna. Opossum-djuren qvarblefvo i deras bur.

Efter några dagars fortsatta upprepanden af alla föremål för glada hågkomster, äfvensom för de sorgliga — hvilka nu i glädjens skimmer förbleknat, kom man åter till frågan om de qvarlemnade förråden. Det blef beslutadt att en resa skulle företagas dit. Man for nu i stort sällskap — dock utan alla fruntimmer. Kommendanten på fästningen tog skansens stora segelbåt och lät bemanna äfven ett par mindre, och på det sättet anträddes resan af honom, doctorn, Sam och de tre gossarne. Man framkom och lät göra två stora öppningar på fartygets sida, på långt skilda ställen, hvarjemte man återupptog den öppning som gossarne tillspikat. Nu uttogs allt hvad dugligt var, deribland gevär, kanoner och ammunition, jemte sådan proviant som var oskadad, segel, tågverk och en oändlig mängd föremål. De döda kropparne blefvo öfverlemnade åt jorden.

Man fann ytterligare bekräftelse på den drunknade kaptenens namn och skändliga yrke, äfvensom fartygets namn, efter hvad det ursprungligen hetat. Ibland annat, dokumenter och en större summa penningar i den omvända jernkistan, som nu blef lösbruten.

Alltsammans, äfven det som barnen medfört och betraktat såsom sitt, blef försåldt på offentlig auktion,som inbragte en betydlig summa. Den blef genom statsregeringen tilldömd upphittaren, så att den, delad på de fyra barnen, insattes för deras räkning i statsbanken, till icke ringa förmögenhet att uppbära vid mognad ålder.

Efter en pröfvotid som så lyckligt stegrat barnens egenskaper, och gjort dem skicklige att mera tänka öfver lifvets allvar, hade de nu också den belöningen att se huru lyckliga de gjort sina föräldrar då de iakttogo den stora och hastiga förändring de genomgått, och hvaraf barnen sjelfve skulle skörda — och verkligen skördade, den största vinningen genom uppöfvad rådighet, beslutsamhet och mod.